MINISTERUL EDUCAȚIEI NAȚIONALE

GHEORGHE CĂTANĂ SPERANȚA DOINA CĂTANĂ ANDREI VARASCIUC
CARMEN MARICI SAMUEL FLORIN BÎRLE

VII

RELIGIE

CULTUL PENTICOSTAL

EDITURA DIDACTICĂ ȘI PEDAGOGICĂ S.A.

Acest manual este proprietatea Ministerului Educației Naționale.
Acest manual este aprobat prin Ordinul Ministrului Educației Naționale
nr. 4500/18.07.2019 și este realizat în conformitate cu Programa școlară aprobată prin
Ordinul Ministrului Educației Naționale cu nr. 3393/28.02.2017.

*116.111 – numărul de telefon de asistență pentru copii

MINISTERUL EDUCAȚIEI NAȚIONALE

GHEORGHE CĂTANĂ (COORD.)
SPERANȚA DOINA CĂTANĂ
ANDREI VARASCIUC
CARMEN MARICI
SAMUEL FLORIN BÎRLE

RELIGIE

CULTUL PENTICOSTAL

MANUAL PENTRU
CLASA A VII-A

EDITURA DIDACTICĂ ȘI PEDAGOGICĂ S.A.

Prezentul manual are Avizul nr. 473 din 17.04.2019 al Cultului Creştin Penticostal – Biserica lui Dumnezeu Apostolică din România: preşedinte – pastor Moise Ardelean, coordonator al Departamentului de Învăţământ – pastor Ioan Bădeliţă, conform Metodologiei nr. 377 din 14.06.2017.

ACEST MANUAL A FOST FOLOSIT DE:						
Nr.	**Numele elevului care a primit manualul**	**Clasa**	**Şcoala**	**Anul şcolar**	**Starea manualului***	
					la primire	**la returnare**
1.						
2.						
3.						

* Starea manualului se va înscrie folosind termenii: nou, bun, îngrijit, nesatisfăcător, deteriorat.
Cadrele didactice vor controla dacă numele elevului este scris corect.
Elevii nu trebuie să facă niciun fel de însemnări pe manual.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Religie – cultul penticostal: manual pentru clasa a VII-a, Gheorghe Cătană (coord.), Speranţa Doina Cătană, Andrei Varasciuc… - Bucureşti:
Editura Didactică şi Pedagogică, 2019
ISBN 978-606-31-0991-1
I. Cătană, Gheorghe
II. Cătană, Speranţa Doina
III. Varasciuc, Andrei

© **E.D.P. 2019.** Toate drepturile asupra acestei ediţii sunt rezervate Editurii Didactice şi Pedagogice, Bucureşti. Orice preluare, parţială sau integrală, a textului sau a materialului grafic din această lucrare se face numai cu acordul scris al editurii.

© **Gheorghe Cătană, Speranţa Doina Cătană, Andrei Varasciuc, Carmen Marici, Samuel Florin Bîrle.**

Referenţi: Prof. univ. dr. Corneliu Constantineanu – Universitatea Aurel Vlaicu, Arad
Prof. dr. Liana Lăcrămioara Grigoraş – Liceul Teologic Penticostal Logos, Timişoara

EDITURA DIDACTICĂ ŞI PEDAGOGICĂ S.A.
Str. Spiru Haret nr. 12, sector 1, cod 010176, Bucureşti
Tel.: 021.315.38.20
Tel./fax: 021.312.28.85
e-mail: office@edituradp.ro
web: www.edituradp.ro
Librăria E.D.P.: str. Gen. Berthelot nr. 28-30, sector 1

Comenzile pentru această lucrare se primesc:
– prin poştă, pe adresa editurii
– prin e-mail: comenzi@edituradp.ro;
comercial@edituradp.ro
– prin telefon/fax: 021.315.73.98

Coordonator: Gheorghe Cătană
Editor: Speranţa Doina Cătană
Tehnoredactor: Andrei Varasciuc
Coperta: Andrei Varasciuc
Redactori: Palaghie Corina-Roxana,
Vanesa Magheruşan

Număr de plan: 64206/2019

CUVÂNT ÎNAINTE

Fiecare adolescent poate avea informații despre Dumnezeu, însă mai important este să-L cunoști într-un mod personal. Dumnezeu se prezintă în trei persoane: Dumnezeu-Tatăl, Dumnezeu-Fiul și Dumnezeu-Duhul Sfânt.

În clasa a V-a am învățat despre Dumnezeu-Tatăl, iar în clasa a VI-a despre Dumnezeu-Fiul. În acest an școlar, găsindu-ne în clasa a VII-a, vom afla mai multe lucruri despre cea de a treia persoană a Sfintei Treimi, Duhul Sfânt.

Dumnezeu - Duhul Sfânt S-a făcut cunoscut omului încă din vechime. A fost prezent la creație, în crearea omului și a descoperit voia Sa prin mulți oameni din Vechiul Testament.

După înălțarea la cer a Domnului Isus Hristos, în Ziua Cincizecimii, peste ucenicii de la Ierusalim s-a coborât Duhul Sfânt într-un mod cu totul special. Astfel a luat naștere Biserica, un organism viu, care s-a înmulțit și trăiește prin Duhul Sfânt. În viața fiecărui om, Duhul face o lucrare deosebită, iar în biserică se manifestă prin darurile Sale.

Biserica născută în Ziua Cincizecimii a continuat să se dezvolte de-a lungul istoriei, ajungând în zilele noastre pe tot pământul.

Duhul Sfânt, în viața creștinului, produce roade care sunt de folos atât pentru viața personală, cât și pentru comunitatea celor credincioși și societate.

Ca în clasele de până acum, se alocă un capitol special Sărbătorilor Creștine, care marchează principalele momente din viața Mântuitorului Hristos și a Bisericii Sale.

Aplicațiile, informațiile suplimentare, exercițiile, poeziile și cântecele aflate pe paginile acestui manual, contribuie la aprofundarea cunoștințelor dobândite și la fixarea acestora. Credem că va fi o plăcere pentru voi să aflați în orele de Religie Penticostală din acest an școlar toate cele de mai sus, precum și multe altele, care, cu siguranță vor fi de folos sufletului vostru.

Vă dorim binecuvântarea Domnului și călăuzirea Duhului Sfânt spre folosul vostru veșnic.

CUPRINS

Cuvânt înainte / **3**
Ghid de utilizare a manualului / **5**
Să ne amintim: recapitulare din clasa a VI-a / **6**
Test inițial: evaluarea materiei din clasa a VI-a / **7**

DOMENIUL 1: Dumnezeu se face cunoscut omului / 9

Duhul Sfânt în Vechiul Testament / **10**
Pogorârea Duhului Sfânt la Cincizecime /**14**
Lucrarea Duhului Sfânt în Biserica Primară / **20**
Lucrarea Duhului Sfânt în viața omului / **24**
Darurile Duhului Sfânt / **28**
Recapitulare / **33**
Evaluare / **34**

DOMENIUL 2: Iubirea lui Dumnezeu și răspunsul omului / 35

Biserica primară / **36**
Biserica în istorie / **40**
Biserica – adunarea celor credincioși; Actele de cult / **46**
Marile religii ale lumii / **50**
Creștinismul la români / **56**
Mișcarea penticostală din România / **62**
Recapitulare / **66**
Evaluare / **67**

DOMENIUL 3: Viața creștinului împreună cu semenii / 69

Dragostea, Bucuria, Pacea / **70**
Îndelunga răbdare, Bunătatea, Facerea de bine / **76**
Credincioșia, Blândețea, Înfrânarea poftelor / **80**
Recapitulare / **86**
Evaluare / **87**

DOMENIUL 4: Viața comunității și sărbătorile creștine / 89

Nașterea Domnului Isus / **90**
Botezul Domnului / **94**
Învierea Domnului / **98**
Înălțarea Domnului / **102**
Pogorârea Duhului Sfânt / **104**
Evaluare / **106**

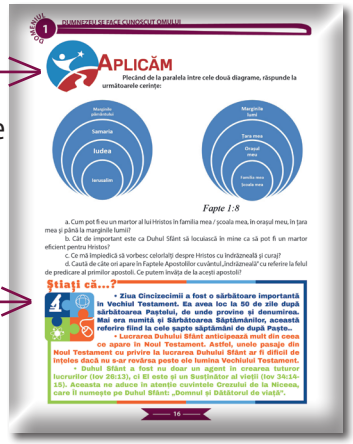
ANEXE / **108**

Ghid de utilizare a Manualului

Simboluri reprezentative activităților didactice:

- Verset din Biblie reprezentativ lecției
- Activitate didactică în grupuri mici
- Verset din Biblie de memorat
- Recapitulare
- Evaluare
- Vocabular
- Interpretăm
- Să exersăm
- Consolidarea cunoștințelor
- Poezie
- Aplicăm
- Portofoliu
- Progresează

SĂ NE AMINTIM

RECAPITULARE DIN CLASA A VI-A

Anul trecut, ați făcut o călătorie fascinantă, în care ați aflat lucruri importante despre Domnul Isus Hristos. Ați început o adevărată aventură a cunoașterii, pentru a afla unde și când s-a născut Mântuitorul. Acele locuri s-au dovedit a fi pline de farmec, după cum și vremurile au fost special alese de Dumnezeu Tatăl, pentru lucrarea Fiului. L-am însoțit pe Mântuitorul nostru în cele mai importante evenimente ale vieții Sale pământești: de la nașterea minunată, botezul în apă, până la jertfirea Sa pe cruce și biruința supremă asupra morții. Am înțeles că avem un Dumnezeu care ne iubește și ne-a arătat lucrul acesta într-o viață plină de sacrificiu.

Uimiți fiind de iubirea divină, am învățat apoi că suntem datori să răspundem la dovezile dragostei Sale. Am descoperit comportamente care se cuvine să le avem în viețile noastre. Primul a fost recunoștința, pe care putem să i-o aducem Domnului prin rugăciuni sau laude adresate în mod direct. Apoi, avem posibilitatea de a mărturisi cât mai multor oameni despre lucrurile pe care El le-a făcut în viața noastră. Biblia conține numeroase exemple de oameni care au răspuns iubirii divine în felul acesta! Dar cea mai importantă atitudine este ca omul să dorească schimbarea profundă a ființei lui și implicit a comportamentului, după modelul unor oameni ca vameșul Zacheu sau Apostolul Pavel.

Oamenii credincioși sunt chemați de Dumnezeu să trăiască în comunități creștine, alături de alte persoane credincioase. Împreună cu semenii noștri, ne aflăm în căutarea Împărăției Cerurilor, care a fost promisă de Mântuitorul. Participarea la slujirea Bisericii Creștine este dovada preocupării noastre față de Împărăția la care El ne cheamă. Am învățat despre caracteristicile acestei Împărății veșnice. Este vorba despre uneltele dragostei creștine, pe care trebuie să le folosim în relațiile cu cei din jur. Rugăciunea ne aduce putere în viața de credință, milostenia este manifestarea practică a iubirii față de semeni, iar iertarea este un semn al bunătății noastre sufletești. Să nu uităm că trebuie să dovedim aceste lucruri în fiecare zi!

Tot împreună cu frații de credință, am înțeles că suntem chemați să participăm la sărbătorile creștine din timpul anului. Ele nu trebuie desconsiderate, deoarece ne amintesc de principalele momente din viața Domnului Isus. Ne-au îndemnat la bucurie, la mulțumire și la părtășie cu cei credincioși. Principalele sărbători, pe care trebuie să le celebrăm împreună cu Biserica, sunt: Nașterea, Botezul, Învierea și Înălțarea Domnului, precum și Pogorârea Duhului Sfânt din Ziua Cincizecimii.

Clasa a VI-a a trecut... dar acum ne aflăm în fața unei alte aventuri a cunoașterii. Urmează lucruri noi și minunate despre Dumnezeu și despre Cartea Sa sfântă. Fii pregătit și roagă-L pe Domnul să te însoțească într-o nouă călătorie fascinantă!

TEST INIȚIAL
EVALUAREA MATERIEI DIN CLASA A VI-A

I. Completează spațiile libere:

a. Cele trei regiuni ale Țării Sfinte, pe vremea Domnului, au fost: ....., ... și .....
b. Pe vremea Domnului Isus, Țara Sfântă era sub ocupație .....
c. Părinții Domnului Isus au fost ..... și .....
d. Locul în care s-a născut Domnul Isus a fost .....

II. Notează pe spațiul punctat cu A (Adevărat) sau F (Fals):

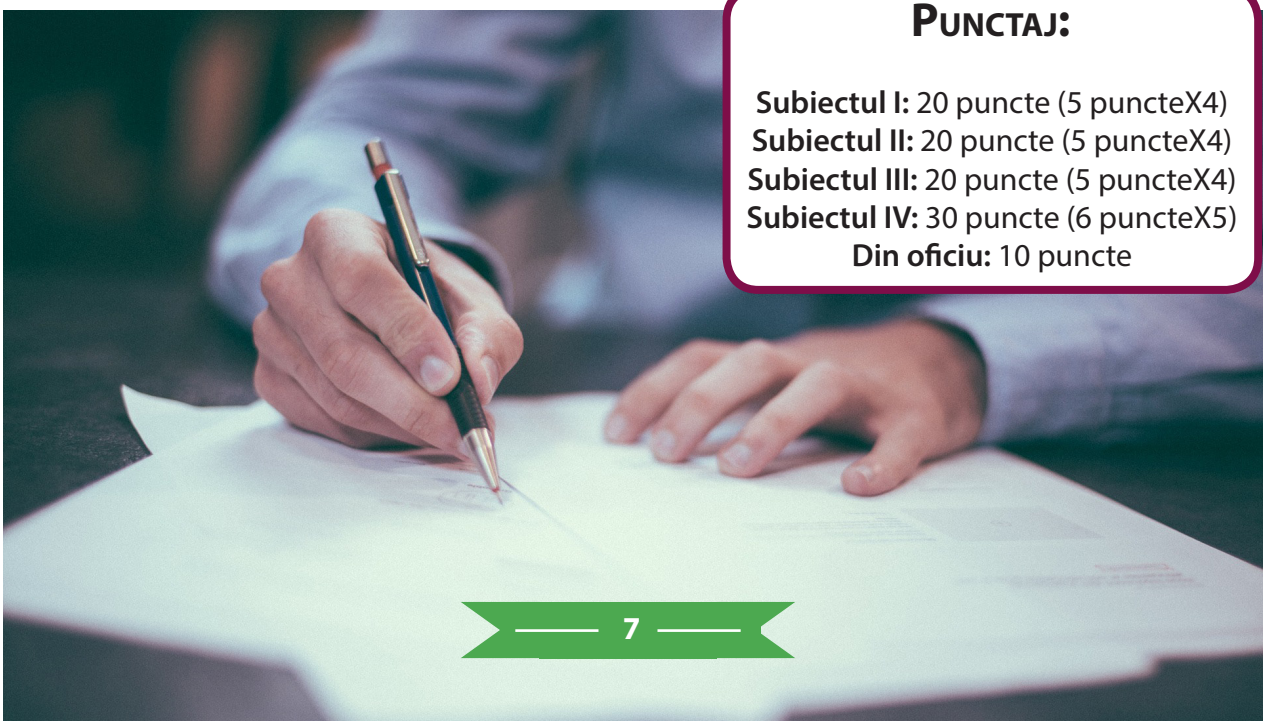
.... Minunile pe care le-a făcut Domnul Isus sunt o dovadă a dumnezeirii Sale.
.... Învierea fiicei lui Iair este o minune asupra naturii.
.... Din cei zece leproși, doar doi s-au întors la Domnul pentru a-I mulțumi.
.... Zacheu nu l-a primit pe Domnul în casa lui, dar l-a primit în inimă.

III. Asociază în mod corespunzător cuvintele din cele două coloane:

1. Înălțarea Domnului Isus	a. a fost vestită de îngerul Gavril
2. Nașterea Domnului Isus	b. a avut loc la 40 de zile după înviere
3. Botezul Domnului Isus	c. a avut loc la Ierusalim
4. Pogorârea Duhului Sfânt	d. a avut loc la vârsta de 30 de ani

IV. Rezolvă următoarele cerințe:

a. Explică de câte feluri sunt rugăciunile, după scopul pentru care sunt rostite.
b. Precizează numele a trei personaje biblice care s-au remarcat prin viața lor de rugăciune.
c. Menționează o pildă despre iertare și una despre milostenie.
d. Explică pe scurt ce semnificație are termenul „har".
e. Precizează trei pilde care vorbesc despre Împărăția Cerurilor.

PUNCTAJ:

Subiectul I: 20 puncte (5 puncteX4)
Subiectul II: 20 puncte (5 puncteX4)
Subiectul III: 20 puncte (5 puncteX4)
Subiectul IV: 30 puncte (6 puncteX5)
Din oficiu: 10 puncte

Competențe Generale și Specifice

1. Utilizarea conceptelor specifice religiei proprii, în conexiune cu diferite manifestări ale credinței:

1.1. Analizarea manifestării lucrării Duhului Sfânt în viaţa Bisericii şi în devenirea spirituală a omului, pe baza unor texte religioase;
1.2. Compararea unor modalități diverse de manifestare a vieţii religioase sau a unor aspecte de învăţătură religioasă;
1.3. Analizarea unui mesaj moral-religios, comunicat în forme variate (literatură, artă).

2. Manifestarea unui comportament moral, în viaţa personală și în societate, în acord cu valorile religioase:

2.1. Identificarea de repere şi modele dezirabile din punct de vedere religios, în plan personal şi social;
2.2. Formularea unor opinii personale privind aplicarea normelor moral-religioase în viaţa personală şi a grupurilor de apartenenţă, în relaţie cu normele civice.

3. Raportarea experienţelor din viaţa de zi cu zi la principiile religioase, cu respectarea identității și diversității religioase:

3.1. Argumentarea importanței respectului pentru diversitate și a comunicării între persoane/ grupuri;
3.2. Manifestarea reflecției critice față de responsabilități asumate în viaţa proprie și a comunității, prin raportarea la valori moral-religioase;
3.3. Argumentarea importanței participării fiecărei persoane la viaţa spirituală a comunității, ca membru activ al acesteia.

DUMNEZEU SE FACE CUNOSCUT OMULUI

DUMINICA 1

În acest prim capitol vei avea ocazia să înveți despre Dumnezeu Duhul Sfânt. Te-ai întrebat vreodată cine este Duhul Sfânt și care sunt lucrările pe care le face? În lecțiile care urmează vei primi răspunsuri la aceste întrebări importante. Vei descoperi care a fost contribuția Duhului Sfânt în perioada creației și vei medita la lucrările miraculoase pe care le-a făcut în viața oamenilor credincioși din vechime. El a fost împreună cu omenirea în cursul istoriei, ajutând mai ales poporul lui Dumnezeu și Biserica. Punctul culminant al lucrării Duhului se află în perioada Noului Testament, în ziua Cincizecimii. Atunci Duhul Sfânt s-a revărsat peste ucenicii din Ierusalim, iar rezultatul imediat a fost nașterea Bisericii. Aceasta a crescut tot mai mult și a primit puterea spirituală promisă de Domnul Isus: au avut loc botezuri cu Duhul Sfânt, vindecări miraculoase, predici rostite sub inspirația Duhului și multe alte minuni.

Un lucru care cu siguranță te va surprinde va fi atunci când vei afla că Duhul Sfânt face lucrări însemnate și în viețile personale ale oamenilor. S-a implicat în crearea Universului și se implică în formarea făpturilor noi: oamenii mântuiți prin credința în Domnul Isus. Duhul Sfânt contribuie la patru lucrări spirituale realizate în mod individual în fiecare om care își exprimă credința: pocăința, nașterea din nou, botezul cu Duhul Sfânt și sfințirea credinciosului. Și astăzi se împlinesc promisiunile Domnului Isus, care a spus că Îl va trimite pe Mângâietorul, care va „...rămâne cu voi și va fi în voi” (Ioan 14:17). El este cu noi în comunitățile creștine, în bisericile pe care le-a format și pe care le zidește spiritual, dar și în adâncul ființei noastre. Dumnezeu ne cheamă la o slujire prin Duhul Sfânt, pe care să o facem spre zidirea spirituală a Bisericii. Suntem binecuvântați cu daruri duhovnicești, care sunt spre folosul comunității din care facem parte și ne dau astfel certitudinea că Dumnezeu este în mijlocul nostru.

Prin parcurgerea lecțiilor, ne vom îndrepta împreună spre cea mai importantă concluzie, că trebuie să căutăm să fim plini de Duhul Sfânt (Efeseni 5:18), deoarece în felul acesta vom avea puterea necesară trăirii unei vieți sfinte și pentru mărturisirea cu eficiență a Evangheliei, precum și pentru a fi destoinici pentru lucrarea la care ne-a chemat Dumnezeu.

DUHUL SFÂNT ÎN VECHIUL TESTAMENT

Geneza 1:1-2

La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul. Pământul era pustiu și gol; peste fața adâncului de ape era întuneric, și Duhul lui Dumnezeu Se mișca pe deasupra apelor.

VOCABULAR

MONOTEISM – *sistem religios care crede într-o singură divinitate.*

APOGEU – *culme, punctul culminant al unui lucru sau a unei acțiuni.*

REVELAȚIE – *actul prin care se descoperă sau se face cunoscut Dumnezeu.*

Dumnezeu este cea mai importantă Persoană din Univers. Existența noastră depinde de El, deoarece Biblia ne învață că „în El avem viața, mișcarea și ființa...”(Fapte 17:28).

De-a lungul timpului, oamenii au fost interesați să-L cunoască și au depus eforturi mari pentru a-L întâlni pe Dumnezeu, iar acesta este cel mai frumos și important lucru pe care un om îl poate face.

Noi, creștinii, credem că Duhul Sfânt este una din cele trei Persoane ale Sfintei Treimi, respectiv ale Dumnezeirii. Sfânta Treime este formată din Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, care sunt unite în chip desăvârșit, dar au totuși individualități diferite. Cu toate acestea, nu trebuie să credem că avem mai mulți dumnezei, ci Unul singur (Romani 3:30). Creștinismul este credința într-un singur Dumnezeu, fiind cea mai mare religie monoteistă de pe pământ.

Fiecare Persoană care formează Sfânta Treime a avut o contribuție specială în istoria umanității. Citind Vechiul Testament, putem observa că Duhul Sfânt a fost prezent în cel puțin 3 etape diferite: la creație, în perioada de dinainte de potop și în viața unor bărbați credincioși care au trăit în vechime.

Duhul Sfânt la Creațiune

Duhul Sfânt a fost prezent și a contribuit la minunata operă de creație a lumii văzute și nevăzute. Tot ceea ce există pe pământ este un rezultat al actului creator al lui Dumnezeu și implicit al Duhului Sfânt.

Ai putea să-ți imaginezi lumea fără bolta nemărginită în care se mișcă astrele, fără misterioasa lună sau fără soarele strălucitor care guvernează întregul orizont? Câtă măreție există în imensa boltă cerească! Ce fascinant este cerul și cum ne poate captiva atunci când îl contemplăm, ziua sau noaptea! Și dacă ne gândim că ceea ce vedem nu este decât o mică parte din creația cerească, nu putem decât să fim fascinați de Bunul nostru Creator.

Cerul a fost creat la cuvântul lui Dumnezeu (Geneza 1:1). Biblia ne spune că „Cerurile au fost făcute prin Cuvântul Domnului și toată oștirea lor, prin suflarea gurii Lui" (Psalmul 33:6). Expresia „suflarea gurii Lui" se referă la lucrarea Duhului de realizare a bolții cerești în forma în care există astăzi.

O implicare directă a Duhului Sfânt, împreună cu Tatăl și Fiul, este în crearea pământului (Geneza 1:1). Duhul Sfânt se mișca pe deasupra apelor și a creat armonios pământul care era la început pustiu și gol. În acea stare inițială, Dumnezeu a făcut ordine, separând lumina de întuneric, apele de sus (cerul) de apele de jos (mările), uscatul de mări etc.

Totodată, Duhul Sfânt a participat la crearea lumii animale. Vorbind despre viețuitoarele pământului, autorul Psalmului 104 face referire la apariția lor pe pământ, în urma suflării prin care Dumnezeu le-a întocmit și care a dus la înnoirea pământului: „...Îți trimiți Tu suflarea: ele sunt zidite și înnoiești astfel fața pământului" (versetul 30).

În cea de-a șasea zi a creației, Duhul Sfânt a participat activ la crearea omului. Acesta reprezintă apogeul creației divine, deoarece omul a fost întocmit după *chipul și asemănarea lui Dumnezeu*. În Geneza 2:7 este descris procesul facerii omului, care a primit suflarea din partea Duhului: „Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s-a făcut astfel un suflet viu".

Rolul Duhului în crearea și susținerea vieții omenești este subliniat și mai clar în Iov 33:4: „Duhul lui Dumnezeu m-a făcut și suflarea Celui Atotputernic îmi dă viață".

Duhul Sfânt înainte de potop

După ce Adam și Eva au păcătuit și au fost izgoniți din Grădina Edenului, Duhul Sfânt a continuat să lucreze în istorie, călăuzind pe oamenii credincioși și îndreptându-le inima spre Dumnezeu. Duhul Domnului nu a contribuit doar la creație, ci și după căderea în păcat, cu scopul răscumpărării oamenilor.

Implicații ale Duhului Sfânt înainte de potop pot fi identificate în acțiunile oamenilor: Abel a adus o jertfă spre care Dumnezeu a privit cu plăcere; urmașii lui Set au început să cheme numele Domnului pe timpul lui Enos (Gen. 4:26).

Din nefericire, oamenii din primele generații au fost din ce în ce mai păcătoși, iar Dumnezeu a fost nevoit să ia două decizii drastice: să spună că Duhul Sfânt nu va rămâne pururea în om (Geneza 6:3) și să șteargă de pe fața pământului orice făptură, regretând că l-a făcut pe om (Geneza 6:7). Noe și familia lui au fost singurii oameni pe care Dumnezeu i-a salvat de potop.

Duhul Sfânt în viața unor bărbați ai Vechiului Testament

După ce a trecut potopul și familia lui Noe a ieșit din corabie, pământul a fost repopulat de oameni. Ei au avut nevoie în continuare de puterea, călăuzirea și inspirația Duhului pentru a trăi în ascultare de Dumnezeu.

Vechiul Testament ne descoperă oameni care au fost umpluți de Duhul Sfânt, primind astfel deprinderi miraculoase, prin care au fost folositori poporului ales. Toți eroii credinței din Vechiul Testament, care astăzi ne impresionează și ne sunt modele de viață, au beneficiat de ungerea specială a Duhului Sfânt.

Nu doar profeții au fost umpluți de Duhul Sfânt, ci și oamenii simpli care se dedicau slujirii. Astfel, în viața lui Iosif, poate fi observată o împuternicire spirituală specială, o capacitate unică de a vedea lucrurile spirituale, care l-a determinat până și pe Faraon să spună: „Am putea noi oare să găsim un om ca acesta, care să aibă în el Duhul lui Dumnezeu?" (Geneza 41:38). În cazul lui Moise și Iosua, Duhul le-a dat revelații și i-a înzestrat cu înțelepciune pentru conducerea poporului, iar în cazul lui Bețaleel, scopul a fost acela de a avea pricepere în confecționarea de felurite lucruri necesare Cortului Întâlnirii.

De asemenea, în perioada judecătorilor (Otniel, Ghedeon, Iefta, Samson) sau a împăraților (Saul, David, Solomon), Duhul a dat capacități supranaturale prin care s-au obținut victorii importante sau a adus înțelepciune în conducerea națiunii Israel.

CONSOLIDARE

- **Duhul Sfânt s-a manifestat în Vechiul Testament atât în procesul creației, cât și în viața oamenilor credincioși.**
- **Descoperirea Duhului s-a produs întotdeauna cu scopul de a ajuta poporul Domnului.**
- **Oamenii care au beneficiat de revelația Duhului au fost lideri religioși (profeți sau preoți), lideri politici (judecători sau regi), cât și oameni din popor (meșteșugari).**
- **Descoperirea Duhului Sfânt a fost posibilă numai în viețile oamenilor credincioși, care aveau o chemare specială de la Dumnezeu.**
- **Marile biruințe ale eroilor credinței din Vechiul Testament se datorează ajutorului primit din partea Duhului Sfânt.**

INTERPRETĂM

Să exersăm!

Pornind de la versetul:
***„Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s-a făcut astfel un suflet viu”* (Geneza 2:7)**
răspunde la următoarele cerințe:

a. Precizează implicarea Duhului Sfânt în crearea omului.
b. Descrie valoarea omului, ca unică ființă creată cu suflarea de viață a lui Dumnezeu.
c. Explică legătura cu versetul „...în El avem viața, mișcarea și ființa...” (Fapte 17:28).

1. Numește cele trei perioade din Vechiul Testament în care Duhul Sfânt a fost prezent și activ.
2. Precizează care a fost rolul Duhului Sfânt în creație.
3. Menționează felul în care Duhul Sfânt s-a implicat în viața oamenilor înainte de Potop.
4. Numește cel puțin 3 personaje din Vechiul Testament prin care a lucrat Duhul Sfânt.

Activitate în echipă

Împărțiți elevii în 6 grupuri. Fiecare grup va urmări completarea unui rând din tabelul de mai jos, după exemplul dat.
1. Elevii sunt împărțiți pe grupuri;
2. Se împart responsabilitățile în grup:
a. Căutarea referinței în Biblie,
b. Numirea personajului din Vechiul Testament prin care a lucrat Duhul lui Dumnezeu,
c. Citirea contextului biblic și observarea felului în care Dumnezeu a lucrat în viața acestui personaj biblic,
d. Menționarea felului în care personajul a răspuns chemării/ lucrării Duhului Sfânt în viața sa;
3. Fiecare grup prezintă clasei observațiile făcute;
4. Fiecare elev completează tabelul în caiet.

Grup	VERSET	PERSONAJ/ descriere	LUCRAREA DUHULUI SFÂNT	ATITUDINEA PERSONAJULUI FAȚĂ DE DUMNEZEU
model	Geneza 41:38	Iosif/ patriarh	Duhul lui Dumnezeu îi descoperea lui Iosif interpretarea viselor	Iosif a dat întotdeauna dovadă de ascultare, supunere, smerenie față de Dumnezeu
1.	Numeri 27:18, 19			
2.	Judecători 3:10			
3.	Judecători 13:24, 25; 14:6			
4.	1 Samuel 10:9,10			
5.	2 Samuel 23:1,2			
6.	Ezechiel 2:1-3			

POGORÂREA DUHULUI SFÂNT LA CINCIZECIME

Faptele Apostolilor 1:8

Ci voi veți primi o putere, când Se va coborî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului.

Scopul trimiterii Duhului Sfânt în lume

Dacă în Vechiul Testament Duhul Sfânt a avut o manifestare selectivă și exterioară, marea noastră bucurie este să vedem că în Noul Testament, Duhul Domnului s-a revărsat asupra tuturor oamenilor credincioși, locuind în interiorul ființei umane. Aceasta a fost o etapă spre care au aspirat profeții din vechime. De exemplu, Ioel a scris că, în vremurile din urmă, Dumnezeu va turna Duhul Său peste orice făptură (Ioel 2:28). Mai mult decât atât, în perioada Noului Testament, prezența și lucrarea Duhului este continuă, nu doar temporară, deoarece Mântuitorul vorbea despre faptul că Duhul va fi cu noi pentru totdeauna: „Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac" (Ioan 14:16).

De asemenea, este important să știm că atunci când s-a revărsat Duhul Sfânt, a început o nouă eră spirituală. Acest eveniment unic în istorie s-a petrecut la Ierusalim, după zece zile de la înălțarea Domnului Isus la cer. El a poruncit ucenicilor să rămână în Ierusalim pentru a putea primi Duhul Sfânt, care îi va umple de putere și îi va ajuta să fie martori ai Săi în Ierusalim, în toată Iudeea, Samaria și până la marginile pământului (Fapte 1:8).

Toate lucrările pe care Dumnezeu le-a făcut și le face pe pământ au un scop bine determinat. Duhul Sfânt a fost trimis în lume și astfel a rezultat confirmarea proorociilor din Vechiul Testament, fondarea Bisericii lui Dumnezeu și începutul unei noi ere spirituale. Duhul Sfânt a fost dat spre zidirea spirituală a credinciosului și ca echipare pentru a mărturisi Evanghelia, ce poate fi însoțită de lucrări miraculoase. Totodată a dat ucenicilor discernământ și călăuzire în diferite probleme ale comunităților creștine locale.

Vocabular

SELECTIV – *care face o alegere dintre mai multe opțiuni.*

PLENAR – *ceva ce este complet, total, întreg.*

SOBOR – *adunare a marilor preoți; tribunalul suprem al evreilor care se întrunea la Ierusalim și care mai era numit sinedriu.*

INCONTESTABIL – *care nu poate fi pus la îndoială.*

A ANTICIPA – *a face sau a spune ceva înainte ca un lucru să se întâmple.*

Confirmarea profeciilor din Vechiul Testament

Odată cu pogorârea Duhului Sfânt, s-au împlinit numeroase profeții din Vechiul Testament, care anticipau acest eveniment măreț. Noi știm din Scriptură că Dumnezeu are grijă ca al Său Cuvânt să se împlinească în cele mai mici detalii. Profetul Ieremia a auzit glasul Domnului care i-a spus: „căci Eu veghez asupra Cuvântului Meu ca să-l împlinesc" (Ieremia 1:12). Chiar și Domnul Isus a reluat acest adevăr în Noul Testament, spunând: „Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece" (Matei 24:35). Tot astfel, la timpul hotărât de Dumnezeu, s-au împlinit profețiile referitoare la lucrarea Duhului care avea să fie trimis după patimile și înălțarea la cer a Domnului.

Profetul Ieremia mărturisea intenția lui Dumnezeu de-a face un legământ nou, pe baza căruia va pune Legea înăuntrul oamenilor și o va scrie în inimile lor (Ieremia 31:33). Această lucrare va fi posibilă prin Duhul Sfânt, după descrierea pe care o face profetul Ezechiel: „Voi pune Duhul Meu în voi și vă voi face să urmați poruncile Mele și să păziți și să împliniți legile Mele" (Ezechiel 36:27). Prin Duhul Sfânt, în această perioadă binecuvântată în care trăim, suntem cuceriți în inimile noastre, pentru a urma căile Domnului și pentru a apăra Cuvântul Său, pe care El ni l-a încredințat.

Fondarea Bisericii lui Dumnezeu

Prin pogorârea Duhului Sfânt, Dumnezeu a fondat Biserica creștină. Biserica este o nouă comunitate, zidită de Dumnezeu prin Duhul Sfânt, conform cuvintelor scrise de Apostolul Pavel: „Și prin El și voi sunteți zidiți împreună, ca să fiți un locaș al lui Dumnezeu, prin Duhul" (Efeseni 2:22).

În cartea Faptele Apostolilor este subliniat rolul determinant pe care l-a avut Duhul în fondarea și dezvoltarea Bisericii Creștine. Încă din ziua Cincizecimii, când Petru a predicat Evanghelia, plin de puterea Duhului, s-au întors la Dumnezeu aproape trei mii de suflete. Puterea lui Dumnezeu a contribuit atunci și contribuie și astăzi la creșterea numerică a Bisericii. Acest adevăr este exprimat în cartea Faptele Apostolilor: „Biserica se bucura de pace în toată Iudeea, Galileea și Samaria, se întărea sufletește și umbla în frică de Domnul și, cu ajutorul Duhului Sfânt, se înmulțea" (9:31). Iată care este secretul apariției, înmulțirii și rezistenței Bisericii creștine de-a lungul istoriei zbuciumate a umanității. Prin lucrarea Duhului Sfânt, Biserica a căpătat rezistență și putere, împlinindu-se astfel cuvintele Domnului Isus, care a spus că porțile Locuinței morților nu o vor birui (Matei 16:18).

Începutul unei noi ere spirituale

Poate ne întrebăm ce anume este diferit odată cu Cincizecimea și pogorârea Duhului Sfânt. Reținem că acum are loc o generalizare a lucrării minunate care se făcea în Vechiul Testament. Dacă atunci lucrarea Duhului era vizibilă doar prin unii credincioși, în Noul Testament lucrarea Duhului este în viața tuturor credincioșilor, și nu doar pe moment ci în mod continuu și plenar.

Cu siguranță că mulți dintre noi ne-am dorit să fim ca Moise, care vorbea cu Dumnezeu

DUHUL SFÂNT

CONSOLIDARE

Putem remarca patru semne care s-au petrecut în timpul revărsării Duhului Sfânt în Ziua Cincizecimii:

1. „A venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic". Această descriere arată existența unui sunet a cărui sursă era cerul, și care semăna cu sunetul unui vânt puternic care a umplut casa unde se aflau.

2. „Niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei și s-au așezat câte una pe fiecare din ei". Lucrarea Duhului a avut și o manifestare vizibilă. Au putut fi observate niște limbi care s-au așezat peste fiecare ucenic în parte.

3. „Toți s-au umplut de Duh Sfânt" - această expresie descrie o experiență interioară pe care a simțit-o fiecare ucenic prezent. A avut loc o umplere produsă de Duhul Domnului care era la lucru.

4. „Au început să vorbească în alte limbi, după cum le dădea Duhul să vorbească". Lucrarea specială pe care o experimentau ucenicii, semnul exterior, a putut fi observat de către toți oamenii prezenți acolo. Era o minune incontestabilă: niște evrei vorbeau în limbi pe care nu le învățaseră niciodată.

față în față, cum vorbește un om cu prietenul lui. Sau poate l-ați apreciat pe curajosul Iosua care a condus poporul să cucerească țara Canaan. Ce spuneți de bărbații puternici care au devenit eroi, din perioada judecătorilor? Ei au stat lângă Dumnezeu și au slujit poporul într-o perioadă dificilă din punct de vedere spiritual. Care te impresionează cel mai mult? Ghedeon a fost un tânăr care a biruit puternica tabără madianită, cu o armată de doar 300 de oameni! Ehud a fost judecătorul care și-a ascuns o sabie sub haină, a mers în palatul împăratului Moabului și a adus eliberarea poporului lui Dumnezeu. Nimeni nu a fost vreodată atât de puternic ca Samson, pe care îl mișca Duhul Domnului, dându-i o putere nemaiîntâlnită. Astfel, a învins animale sălbatice și mii de dușmani...

Pe lângă aceștia, mai sunt împărații buni sau profeții care transmiteau mesaje din partea Domnului, în cele mai grele condiții. Vestea bună este că odată cu revărsarea Duhului Sfânt, lucrările Domnului pot fi înfăptuite de toate persoanele credincioase. Nu trebuie să apară doar un om al lui Dumnezeu într-o generație, ci Bisericile creștine pot fi umplute de astfel de oameni. Dacă ne-am dorit să fim asemeni eroilor credinței, trebuie să știm că lucrul acesta chiar este posibil prin credința în Domnul Isus și prin Duhul Sfânt care mișcă inimile oamenilor! Mântuitorul ne-a promis că împreună cu El vom putea face lucrări și mai mari, zicând: „pentru că Eu mă duc la Tatăl: și orice veți cere în Numele Meu, voi face, pentru ca Tatăl să fie proslăvit în Fiul" (Ioan 14:12-13).

Deși la început localizată în Ierusalim, Biserica s-a răspândit tot mai mult, incluzând atât evrei, cât și Neamuri (ne-evrei). Duhul Sfânt, care a venit peste credincioși în Ziua Cincizecimii, pătrunde în fiecare comunitate de credincioși, care provin din diverse națiuni de pe pământ.

Despre evenimentul Pogorârii Duhului Sfânt peste Apostoli

Evenimentul revărsării Duhului Sfânt pentru prima dată este descris în Faptele Apostolilor, capitolul 2. Dumnezeu a hotărât

ca acesta să aibă loc în timpul cunoscutei sărbători evreiești a Cincizecimii. Cu această ocazie, toți cei 120 de ucenici erau împreună în Ierusalim și așteptau acolo făgăduința Tatălui, într-o atmosferă de unitate și rugăciune stăruitoare (Fapte 1:14).

În Ziua Cincizecimii a început lucrarea binecuvântată, pe care Luca o descrie astfel: „Deodată, a venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic și a umplut toată casa unde ședeau ei. Niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei și s-au așezat câte una pe fiecare din ei. Și toți s-au umplut de Duh Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum le dădea Duhul să vorbească" (Fapte 2:2-4).

Curajul mărturisirii lui Hristos

După pogorârea Duhului Sfânt, se poate remarca o schimbare evidentă în comportamentul ucenicilor. Dacă răstignirea Mântuitorului și despărțirea de El la Înălțare au făcut ca ei să fie slabi și fricoși, odată cu umplerea Duhului au devenit plini de putere și de curaj. De altfel, s-au împlinit cuvintele Domnului care a spus: „Ci voi veți primi o putere, când Se va coborî Duhul Sfânt peste voi..." (Fapte 1:8).

Petru a fost primul ucenic care s-a ridicat plin de îndrăzneală și de autoritatea Duhului, explicând mulțimii de oameni ce anume s-a petrecut acolo. El L-a mărturisit pe Domnul plin de curaj, spunând că a înviat din morți și că S-a înălțat la cer, de unde a trimis Duhul Sfânt peste cei credincioși, prin autoritatea Sa de Domn (Fapte 2:36). În urma predicii lui Petru, oamenii au rămas străpunși în inimă și au fost îndemnați să se pocăiască, să fie botezați și să primească darul Sfântului Duh. Următoarele predici rostite de creștini au fost la fel de curajoase, chiar dacă le puneau viața în pericol, cum a fost cazul lui Ștefan, primul martir.

Privind la exemplul plin de curaj al ucenicilor Domnului Isus Hristos, trebuie să-L mărturisim pe Hristos plini de curaj celor din jurul nostru, celor cu care interacționăm zi de zi.

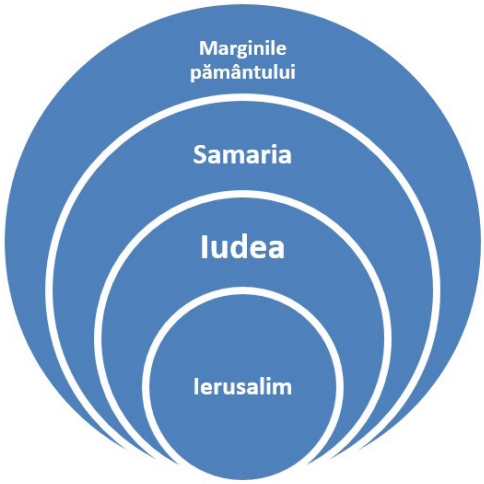
Să exersăm!

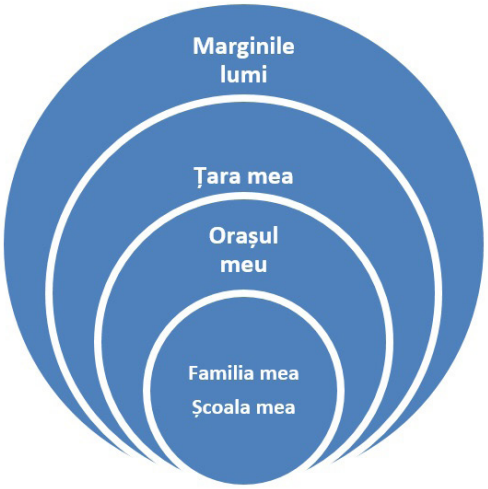
1. Compară lucrarea Duhului Sfânt în Vechiul și Noul Testament.
2. Numește cel puțin două profeții vechi-testamentare cu privire la pogorârea și lucrarea Duhului Sfânt din Noul Testament.
3. Relatează pe scurt (aproximativ 3 rânduri) evenimentul pogorârii Duhului Sfânt peste ucenici.
4. Enumeră cele 4 lucruri supranaturale care au avut loc în momentul pogorârii Duhului Sfânt.
5. Explică însemnătatea pogorârii Duhului Sfânt pentru ucenicii lui Isus și pentru noi, astăzi.

APLICĂM

Pornind de la compararea celor două diagrame, răspunde la următoarele cerințe:

Fapte 1:8

a. Cum pot fi eu un martor al lui Hristos în familia mea / școala mea, în orașul meu, în țara mea și până la marginile lumii?

b. Cât de important este ca Duhul Sfânt să locuiască în mine ca să pot fi un martor eficient pentru Hristos?

c. Ce mă împiedică să vorbesc celorlalți despre Hristos cu îndrăzneală și curaj?

d. Caută de câte ori apare în Faptele Apostolilor cuvântul „îndrăzneală" cu referire la felul de predicare al primilor apostoli. Ce putem învăța de la acești apostoli?

Știați că...?

• Ziua Cincizecimii a fost o sărbătoare importantă în Vechiul Testament. Ea avea loc la 50 de zile după sărbătoarea Paștelui, de unde provine și denumirea. Mai era numită și Sărbătoarea Săptămânilor, această referire fiind la cele șapte săptămâni de după Paște.

• Lucrarea Duhului Sfânt în Vechiul Testament anticipează mult din ceea ce apare în Noul Testament. Astfel, unele pasaje din Noul Testament cu privire la lucrarea Duhului Sfânt ar fi dificil de înțeles dacă nu s-ar revărsa peste ele lumina Vechiului Testament.

• Duhul Sfânt a fost nu doar un agent în crearea tuturor lucrurilor (Iov 26:13), ci El este și un Susținător al vieții (Iov 34:14-15). Aceasta ne aduce în atenție cuvintele Crezului de la Niceea, care Îl numește pe Duhul Sfânt: „Domnul și Dătătorul de viață".

POEZIE

Darul Cincizecimii

De când ai zis: „Lumină să se facă!”
Și-n jurul meu lumină s-a făcut,
Cunosc întâia zi dintr-o viaţă
Și-ntâiul pas pe drumul început.

Cunosc de-atunci iubirea Ta cerească
Cunosc noianul Tău de îndurări,
Purtarea Ta de grijă, părintească,
Și harul ce-l primesc din patru zări.

Cunosc cum ai lăsat aici în lume
Pe Fiul Tău să moară-n locul meu...
Cum... viu din morți, chematu-m-a pe nume
Și cum de-atunci, eu sunt copilul Tău.

Ca unui fiu, arvuna moștenirii,
Părinte bun, mi-ai dat-o pe pământ...
Tu, minunata Ta făgăduință,
Pecetluit-o-ai cu Duhul Sfânt.

În Duhul Tău eu am călăuzire,
Și „foc nestins” pe vatra de altar,
Izvor de mângâiere și putere,
Și apa vie ce mi-o dai în dar.

Prin Duhul Sfânt fac explorarea sfântă
A ţărmului ceresc făgăduit,
Sunt fericit și inima mea cântă
De dragostea cu care m-ai iubit.

Aș vrea să-Ți mulţumesc, iubit Părinte,
de Darul Cincizecimilor, nespus!
De toate revărsările preasfinte,
Ce se-mplinesc de-atuncea în Isus.

Îţi simt mireasma sărbătorii
Și „focul viu” în flăcări pe altar,
Mă plec așa ca dimineața zorii
Naintea soarelui ce vine iar.

Mă plec să-Ți mulţumesc din suflet Doamne
Căci dup-aproape două mii de ani
Trăiesc și eu fiorul Cincizecimii...
Precum ai zis - nu ne-ai lăsat orfani!

Emil Bulgăr, vol. Pânze

Verset de memorat

**„După aceea voi turna Duhul Meu peste
orice făptură; fiii şi fiicele voastre vor proroci, bătrânii voştri
vor visa vise, şi tinerii voştri vor avea vedenii.”
Ioel 2:28**

LUCRAREA DUHULUI SFÂNT ÎN BISERICA PRIMARĂ

Biserica se bucura de pace în toată Iudeea, Galileea și Samaria, se întărea sufletește și umbla în frică de Domnul și, cu ajutorul Duhului Sfânt, se înmulțea.

Faptele Apostolilor 9:31

Vocabular

ETNIC – *referitor la apartenența la un popor.*

CERTITUDINE – *siguranță, încredere deplină.*

SUPRANATURAL – *miraculos, mai presus de legile naturii.*

COMUNITATE – *grup de oameni cu interese, credințe sau norme de viață comune.*

INSPIRAȚIE – *influență a Duhului Sfânt asupra unui om și asupra Bibliei.*

Biserica creștină din primul secol este numită și Biserica Primară. Ea este caracterizată de lucrarea Duhului Sfânt, care a avut o contribuție determinantă în formarea și creșterea acesteia. Deși Domnul Isus s-a înălțat la cer din mijlocul ucenicilor, El a trimis un alt Mângâietor, care a făcut posibilă continuarea lucrărilor minunate începute de Mântuitor. În Biserica Primară au fost vindecați oameni în mod miraculos, unii au fost eliberați de influențe străine, alții au avut parte de convertiri spectaculoase, iar credincioșii au experimentat mari izbăviri din situații dificile, chiar imposibile.

Cele mai multe informații despre Biserica Primară le găsim în cartea Faptele Apostolilor. Aici vedem cum s-a format, cum a crescut, dar mai ales vedem rolul Duhului Sfânt în existența și lucrarea Bisericii.

Pogorârea Duhului Sfânt la Cincizecime - actul de naștere al Bisericii

Pogorârea Duhului Sfânt la Cincizecime a fost un eveniment care a dus la nașterea Bisericii. Duhul Sfânt și Biserica sunt inseparabile. Acolo unde este adevărata Biserică, acolo este și Duhul Sfânt la lucru. În cel mai profund sens, Biserica nu a luat ființă până în ziua Cincizecimii, deoarece atunci a fost momentul în care Duhul S-a pogorât peste grupul de ucenici adunați împreună.

La acest eveniment remarcabil, cei 120 de ucenici erau adunați împreună în același loc. La această comunitate se adăugau necontenit noi credincioși (Fapte 2:41, 47), astfel formându-se comunitatea care a primit numele de „Biserică”.

Biserica este un Templu spiritual, locul special în care Dumnezeu locuiește acum pe pământ. Când s-a produs această schimbare, de

la Cortul și Templul poporului Israel la Templul spiritual, Biserica - locul în care locuiește Dumnezeu pe pământ? În Ziua Cincizecimii.

Pogorârea Duhului Sfânt la Cincizecime are o semnificație deosebită pentru că cei 120 de ucenici sunt primii care beneficiază de această revărsare generală a Duhului Sfânt, astfel luând ființă „ sâmburele noii Biserici". Ucenicii au format noul popor al lui Dumnezeu, peste care El și-a revărsat Duhul Său într-un mod vizibil.

Ca rezultat al predicii lui Petru, inspirată de Duhul Sfânt (2:14), ascultătorii au fost „străpunși în inimă" (convinși de Duhul Sfânt) (2:37), rezultatul fiind adăugarea a trei mii de suflete la Biserică în acea zi (2:41).

Înmulțirea Bisericii

Planul pe care Dumnezeu îl are este ca prin Biserică, Evanghelia Domnului Isus să ajungă până la marginile pământului. Mântuitorul le-a poruncit ucenicilor: „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură" (Marcu 16:15). Prin urmare, Biserica este „ambasada divină", iar membrii ei sunt ambasadorii. Cu scopul acesta, Dumnezeu a ajutat prin Duhul Său ca Biserica să crească tot mai mult și să devină tot mai puternică.

Promisiunea făcută de Domnul Isus Hristos înainte de înălțarea Sa la cer (Fapte 1:8), când Isus spune că pogorârea Duhului Sfânt va duce spre primirea unei puteri de către ucenici („veți primi o putere") accentuează rolul botezului cu Duhul Sfânt în răspândirea Evangheliei. Această promisiune prezintă rolul pe care îl vor avea ucenicii imediat după primirea Duhului. Cheia semnificației revărsării Duhului Sfânt în Ziua Cincizecimii constă în înțelegerea rolului pe care îl au cei botezați cu Duhul, și anume, acela de a fi martori.

Apostolul Pavel precizează că „noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup" (1Corinteni 12:13). În momentul convertirii, creștinul devine parte a Bisericii. Această persoană este mântuită într-un mod individual, dar este încorporată imediat în Trupul lui Hristos, prin lucrarea Duhului Sfânt.

Duhul Sfânt nu contribuie doar la viața lăuntrică a Bisericii, ci și adaugă continuu noi membri în Biserică. El săvârșește această lucrare prin poporul lui Dumnezeu. Cartea Faptele Apostolilor aduce multe dovezi în acest sens. Numai prin puterea Duhului Sfânt au fost în stare ucenicii să mărturisească eficient (Fapte 1:8). Luca, autorul cărții Faptele Apostolilor, mai arată că „Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mântuiți" (2:47).

Importanța mărturisirii ucenicilor în înaintarea lucrării lui Dumnezeu nu este exagerată. Dumnezeu ar fi putut rândui și altfel, să decidă în mod suveran ca oamenii să fie mântuiți prin lucrarea directă, nemijlocită a Duhului Sfânt. Dar El a ales să-i folosească pe ucenici, în măsura în care se lasă conduși de Duhul, să fie instrumente în adăugarea altor membri în Biserică. După cum Domnul Isus Hristos a avut nevoie de un trup fizic pentru a împlini planul lui Dumnezeu de răscumpărare a omenirii, tot așa înmulțirea Bisericii are loc prin intermediul celor ce formează Biserica.

În Faptele Apostolilor 9:31 ni se arată într-un mod clar că Biserica se înmulțea numeric cu ajutorul Duhului Sfânt. Factorul determinant al înmulțirii Bisericii este Duhul Sfânt.

Manifestarea Darurilor în Biserica Primară

În Biserica Primară, lucrarea Duhului a avut un rol important. Au avut loc predici pline de inspirația Duhului, au avut loc minuni de vindecare a oamenilor și au fost folosite daruri spirituale care au adus zidire comunităților creștine.

Biserica Primară era obișnuită cu manifestările zilnice supranaturale ale Duhului Sfânt: „Și Dumnezeu făcea minuni extraordinare prin mâinile lui..." (Fapte 19:11).

Primii credincioși au înțeles că sunt chemați de Dumnezeu să participe la lucrarea de slujire din cadrul Bisericii. Astfel, fiecare devenea un instrument prin care Duhul atinge inimile oamenilor.

Darurile spirituale reprezintă lucrările cu care este înzestrat un credincios în mod supranatural, cu ajutorul Duhului Sfânt, și care se folosesc pentru zidirea spirituală a comunității de credincioși. Apostolul Pavel spunea că fiecărui creștin „...i se dă arătarea Duhului spre folosul altora" (1Cor. 12:7). Aceasta înseamnă că scopul darurilor este zidirea spirituală a credincioșilor care formează Biserica. Darurile duhovnicești sunt date de Dumnezeu doar celor credincioși, care au experimentat botezul Duhului Sfânt.

Cel mai cunoscut pasaj biblic referitor la darurile spirituale se află în 1Corinteni 12:8-11: „De pildă, unuia îi este dat, prin Duhul, să vorbească despre înțelepciune; altuia, să vorbească despre cunoștință datorită aceluiași Duh; altuia, credința prin același Duh; altuia, darul tămăduirilor prin același Duh; altuia, puterea să facă minuni; altuia, proorocia; altuia, deosebirea duhurilor; altuia, felurite limbi; și altuia, tălmăcirea limbilor. Dar toate aceste lucruri le face unul și același Duh, care dă fiecăruia în parte cum voiește".

Când Pavel a fost trimis cu o corabie spre Roma, pentru a fi judecat de Cezar, a fost în pericol de moarte din cauza unei furtuni puternice. Soarele nu se mai văzuse de mai multe zile, așa că membrii echipajului pierduseră orice nădejde de scăpare. În acele condiții, Pavel le-a spus să fie cu voie bună, pentru că niciunul nu va pieri și nu va fi o altă pierdere decât a corabiei (Fapte 27:22). Acesta este un exemplu de manifestare a darului credinței, care presupune o certitudine din partea omului credincios că urmează ca Dumnezeu să facă o minune.

Motivele pentru care Duhul Sfânt își manifestă prezența prin daruri sunt:

1) pentru revelație și călăuzire personală (vedenii, profeții, cuvinte de cunoștință);

2) pentru împuternicire și pentru lucrare;

3) pentru vindecare emoțională sau fizică;

4) pentru încurajare și înviorare a celor obosiți;

5) pentru confirmarea prezenței Lui și pentru asigurarea celor ce se îndoiesc.

Manifestarea puterii Duhului Sfânt constă în orice lucrare la nivel supranatural ce își are originea în Duhul Sfânt și care are ca efect extinderea Împărăției lui Dumnezeu. Astfel, puterea lui Dumnezeu devine vizibilă prin lucrarea Duhului Sfânt în manifestarea darurilor.

Să exersăm!

1. Scrie cel puțin 3 caracteristici ale Bisericii Primare.

2. Prezintă esența predicii lui Petru din Ziua Cincizecimii și efectele acesteia asupra ascultătorilor.

3. Explică rolul Duhului Sfânt în înmulțirea Bisericii Primare.

4. Prezintă cum se manifestau darurile spirituale în Biserica Primară.

CONSOLIDARE

• **Darurile spirituale au fost o realitate vie în viața apostolilor. Plecând de la relatările din Faptele Apostolilor, dă exemple din viața lui Pavel și / sau a lui Petru în care se observă manifestarea a 3 daruri ale Duhului Sfânt, după modelul dat.**
• **Care a fost rolul acestor daruri pentru apostoli, pentru Biserică și pentru cei din afara Bisericii?**

Darul Duhului Sfânt	Apostol	Manifestarea darului în lucrarea apostolului	Impactul (rolul) manifestării acestui dar	Referința biblică
Darul tămăduirilor	Petru	Vindecarea lui Enea	Locuitorii din Lida și Sarona se întorc la Domnul	Fapte 9:31-35

Activitate în echipă

Împărțiți elevii în grupuri de câte 3-4 persoane.

În grupuri, realizați un proiect cu titlul: ***Lucrarea Duhului Sfânt în Biserica Primară*** în care să respectați cerințele:

a. Realizați cel puțin un desen reprezentativ.

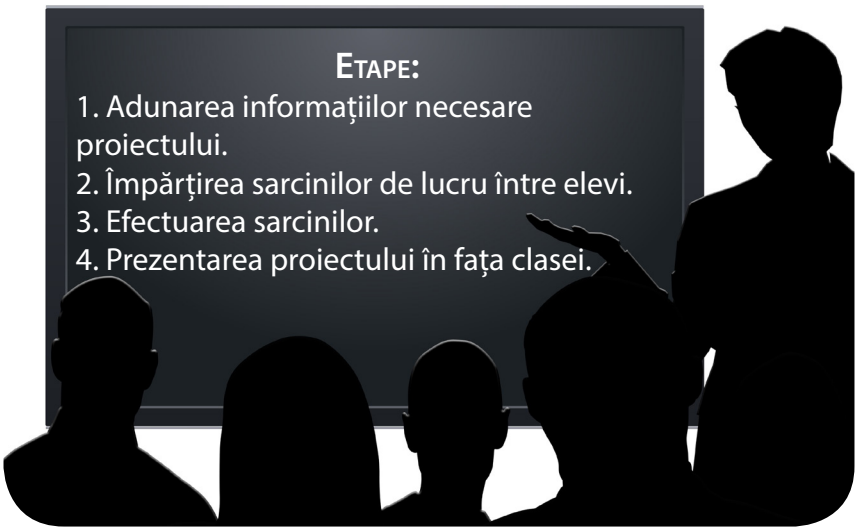
b. Formulați un enunț care să rezume toată lecția.

c. Caracterizați primii creștini folosind cel puțin 3 adjective.

d. Descrieți 3 modalități prin care Duhul Sfânt a lucrat în viața Bisericii Primare.

e. Alegeți o secvență preferată din Faptele Apostolilor care să descrie legătura dintre Biserică și Duhul Sfânt. Povestiți-o în cel mult 3 rânduri.

f. Scrieți o învățătură (aplicație practică) pentru adolescenții de astăzi din ceea ce ați învățat în această lecție.

LUCRAREA DUHULUI SFÂNT ÎN VIAȚA OMULUI

Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt care locuiește în voi și pe care L-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri?

1Corinteni 6:19

Am văzut în lecțiile anterioare că Duhul Sfânt a lucrat atât în Vechiul Testament, cu poporul evreu, cât și în Noul Testament, în Biserica creștină. Dar El lucrează permanent și în viețile personale ale oamenilor credincioși, în adâncul ființelor umane. Lucrarea Duhului în viața noastră este una din marile minuni pe care Dumnezeu le face cu noi. În îndurarea Lui, Dumnezeu își pune comoara cea mai de preț, Duhul Sfânt, în niște vase de lut, supuse greșelii și slăbiciunii. Prin Duhul care este în noi, devenim ființe asemănătoare Creatorului. Căpătăm o înfățișare sufletească mult mai apropiată de cea pe care ne-a dat-o Dumnezeu când a așezat omul în Grădina Edenului.

Vom afla în această lecție că lucrarea Duhului este indispensabilă în viața noastră. Biblia ne arată că „Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui" (Romani 8:9). Domnul Isus a spus în Ioan 14:17 că Duhul „...va fi cu voi și va fi în voi". Aceasta înseamnă că prin El dobândim o identitate spirituală nouă. Vom fi tot mai asemănători lui Dumnezeu și vom putea trăi o viață spirituală deplină. Scopul Duhului este să ajute credinciosul prin cele patru mari lucrări pe care le face în viața noastră: pocăința, nașterea din nou, botezul cu Duhul Sfânt și sfințirea.

VOCABULAR

INDISPENSABIL – *un lucru absolut necesar, de mare trebuință.*

REGENERARE – *înnoire, refacere.*

POCĂINȚA

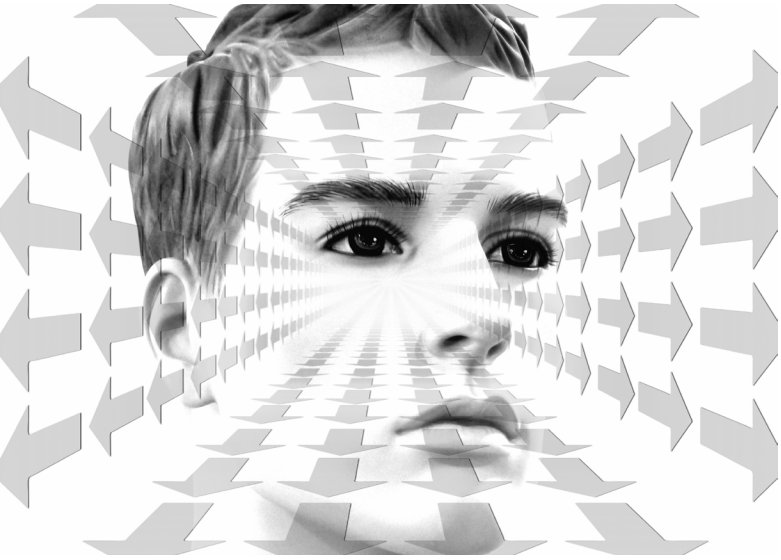
POCĂINȚA este lucrarea prin care omul se întoarce la Dumnezeu de la o viață păcătoasă. Ea este însoțită de regret față de păcatele făcute și de dorința puternică de a-L urma pe Dumnezeu toată viața. Odată ce omul aude Cuvântul Domnului, ajunge să creadă în Domnul Isus și își recunoaște păcatele. Aceasta este o lucrare la care contribuie Duhul Sfânt. El arată omului că este păcătos, făcându-l conștient de gravitatea

faptelor sale. În Ioan 16:8, Mântuitorul spunea că atunci când va veni Mângâietorul, „va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata".

În limba originară a Noului Testament, în limba greacă, sunt utilizați câțiva termeni pentru „pocăință", care surprind foarte bine semnificațiile multiple ale acesteia:

1. „Metanoia" = schimbarea minții și schimbarea atitudinii față de păcat;
2. „Metamelomai" = regret cauzat de păcatul comis, părere de rău;
3. „Epistrepho" = întoarcere, convertire.

Prin urmare, termenul pocăință implică o schimbare a atitudinii față de păcat, însoțită de regret față de păcatele comise și de decizia fermă de a te întoarce la Dumnezeu.

Nașterea din Nou

Nașterea din Nou este o lucrare a Duhului prin care credincioșii sunt regenerați din punct de vedere spiritual și capătă o identitate nouă. În Evanghelia după Ioan, capitolul 3, Domnul Isus îi spune lui Nicodim astfel: „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu". Neînțelegând această afirmație, Nicodim, care venise la Domnul Isus noaptea, l-a întrebat contrariat pe Mântuitorul: „Cum se poate naște un om bătrân? Poate el să intre a doua oară în pântecele maicii sale și să se nască?" Domnul i-a explicat că această naștere este una spirituală și nu de ordin fizic.

Versetul de mai sus ne arată limpede cât este de importantă nașterea din nou. Dacă un om nu o experimentează, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu. De asemenea, Mântuitorul vorbea despre două elemente care contribuie la această naștere. Unul este Cuvântul Domnului, iar celălalt este Duhul Sfânt. În Iacov 1:18 scrie că „El, de bunăvoia Lui, ne-a născut prin Cuvântul adevărului, ca să fim un fel de pârgă a făpturilor Lui". În Tit 3:5 este subliniat rolul Duhului Sfânt în procesul nașterii din nou: „El ne-a mântuit nu pentru faptele făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui, prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt."

Botezul cu Duhul Sfânt

A treia lucrare importantă a Duhului Sfânt în viața omului este *Botezul cu Duhul Sfânt*. Primul din Noul Testament care a vorbit despre acest botez este Ioan Botezătorul, care a spus: „cât despre mine, eu vă botez cu apă; dar vine Acela care este mai puternic decât mine și căruia eu nu sunt vrednic sa-I dezleg cureaua încălțămintei. El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc" (Luca 3:16). Mântuitorul a reluat această promisiune când s-a înălțat la cer, spunându-le ucenicilor că nu după multe zile „vor fi botezați cu Duhul Sfânt" (Fapte 1:5).

După cum botezul în apă implică o scufundare (în apă) a candidatului, cel care experimentează *Botezul cu Duhul Sfânt* este scufundat în Duhul Sfânt și umplut cu putere de sus. Ceea ce marchează această lucrare este vorbirea în alte limbi, considerată a fi semnul exterior al botezului. Primele experiențe ale botezului cu Duhul Sfânt sunt consemnate în

cartea Faptele Apostolilor. Aici pot fi observate trei posibile moduri prin care s-a înfăptuit această lucrare: în urma rugăciunii pline de credință a credinciosului, în timpul rostirii unei predici și prin punerea mâinilor.

Această lucrare este una din cele mai intense experiențe ale oamenilor credincioși. Inimile lor sunt umplute de o bucurie fără de margini, generată de apropierea specială de Dumnezeu. Viețile celor care trec prin această experiență sunt inundate de pace, pasiune pentru lucrarea lui Dumnezeu și putere duhovnicească. Rezultatul va fi că oamenii vor reuși să trăiască la un nivel spiritual foarte ridicat, vor putea să ducă mântuirea lor până la capăt și să-I slujească Domnului plini de îndrăzneală.

Sfințirea

Sfințirea este un proces care ține toată viața și care are loc prin asistența Duhului Sfânt. A fi sfânt înseamnă să fii dedicat lui Dumnezeu și să ai un caracter asemănător Creatorului. Cu toate că omul are parte de sfințire în timpul pocăinței și al nașterii din nou, noi trebuie să fim preocupați de sfințire în permanență. În Evrei 12:14 este subliniată importanța acestui proces:„Urmăriți pacea cu toți și sfințirea, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul”. Înseamnă că mântuirea omului este condiționată de procesul sfințirii, care trebuie să reprezinte o prioritate pentru fiecare credincios.

Sfințirea presupune o depărtare și împotrivire față de păcat, după cum ne învață apostolul Petru: „Ca niște copii ascultători, nu vă lăsați târâți în poftele pe care le aveați altădată, când erați în neștiință. Ci, după cum Cel ce v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră. Căci este scris:„Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt” 1Petru 1:14-16.

Lucrarea de sfințire pe care o face Duhul Sfânt în viața noastră are scopul de a ne face cât mai asemănători lui Dumnezeu, Creatorul nostru, și cât mai buni pentru Împărăția Cerurilor.

CONSOLIDARE

- **Numai Duhul Sfânt poate convinge pe oameni de nevoia lor de pocăință. Responsabilitatea credincioșilor este de a proclama și de a împărtăși mesajul mântuirii, și de a lăsa rezultatele în mâinile lui Dumnezeu, ca El să vorbească inimilor prin Duhul Sfânt.**
- **Duhul lui Dumnezeu intră în inima unei persoane în timpul pocăinței și prin credință, producând nașterea din nou. Duhul Sfânt rămâne cu copiii lui Dumnezeu atât timp cât ei umblă în ascultare de voia Lui. El este prezent permanent ca să călăuzească și să asiste pe cei ce s-au predat Domnului.**
- **Sfințirea deplină este un ideal către care toți credincioșii trebuie să tindă, cu ajutorul Duhului Sfânt.**

APLICĂM

Pornind de la textul din 1Corinteni 6:19-20:

Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt care locuiește în voi și pe care L-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu

răspunde la următoarele întrebări:

a. Când devine trupul tău Templul Duhului Sfânt?

b. Care este prețul cu care ai fost răscumpărat?

c. Ce înseamnă că noi nu mai suntem ai noștri?

d. Cum poți proslăvi pe Dumnezeu în trupul și duhul tău?

e. Cum se poate „profana" Templul Duhului Sfânt?

f. Cum ai face o comparație între Templul lui Dumnezeu (clădirea propriu-zisă) din Vechiul Testament și Templul lui Dumnezeu din Noul Testament (trupul nostru)?

Să exersăm!

1. Enumeră cele 4 lucrări ale Duhului Sfânt în viața omului.
2. Explică cuvântul „pocăință" prin cei trei termeni greceşti.
3. Argumentează necesitatea naşterii din nou a omului.
4. Precizează care sunt efectele botezului cu Duhul Sfânt în viața credinciosului.
5. Definește sfințirea ca proces obligatoriu pentru viața de creștin.
6. Menționează care este țelul fiecărui creștin în care lucrează Duhul Sfânt.

Activitate în Echipă

Împărțiți elevii în grupuri de câte 4 persoane. Fiecare grup va compune o poezie de 4 strofe în care să se respecte următoarele cerințe:

a. Fiecare din cele 4 strofe va avea ca temă principală, pe rând, câte una din cele 4 lucrări ale Duhului Sfânt în viața credinciosului.

b. Includeți îndemnuri pentru adolescenții din zilele noastre.

c. Dați un titlu sugestiv poeziei.

Poeziile vor fi apoi citite / recitate în fața clasei.

DARURILE DUHULUI SFÂNT

1Corinteni 12:4-6

Sunt felurite daruri, dar este același Duh; sunt felurite slujbe, dar este același Domn; sunt felurite lucrări, dar este același Dumnezeu, care lucrează totul în toți.

VOCABULAR

VULNERABIL – *care poate fi atacat ușor, care are părți slabe.*

ÎNȘTIINȚARE – *comunicare, informare.*

AUTENTIC – *adevărat, a cărui realitate nu poate fi pusă la îndoială.*

ABILITATE – *îndemânare, iscusință, pricepere.*

CONTESTAT – *negat, pus la îndoială.*

Scopul principal al Duhului Sfânt este să contribuie la procesul mântuirii omului și la zidirea Bisericii. Duhul Sfânt aduce în viața noastră puterea spirituală de care avem nevoie. Iar în viața Bisericii aduce descoperiri divine și lucrări miraculoase. Este foarte important să împlinim porunca Domnului care ne spune „... fiți plini de Duh" (Efeseni 5:18). Când căutăm să fim plini de Duh ne dovedim în mod practic dependența de Dumnezeu, dovedim că nu ne bizuim pe puterea noastră, ci pe puterea Lui. Astfel, Îl lăsăm pe Dumnezeu să lucreze prin Duhul Sfânt. Fără El, omul este vulnerabil în luptele spirituale, după cum și Bisericile fără Duhul Sfânt vor fi slabe și fără viață spirituală.

ENUMERAREA DARURILOR ȘI DEFINIREA LOR

Darurile mai sunt numite și *charisme*. Ele sunt lucrări supranaturale prin care Duhul înzestrează un credincios cu scopul de a sluji altora și de a zidi spiritual Biserica.

În 1Corinteni 12:8-11 găsim învățătura cu privire la darurile spirituale: „De pildă, unuia îi este dat, prin Duhul, să vorbească despre înțelepciune; altuia, să vorbească despre cunoștință datorită aceluiași Duh; altuia, credința prin același Duh; altuia, darul tămăduirilor prin același Duh; altuia, puterea să facă minuni; altuia, prorocia; altuia, deosebirea duhurilor; altuia, felurite limbi; și altuia, tălmăcirea limbilor. Dar toate aceste lucruri le face unul și același Duh, care dă fiecăruia în parte cum voiește".

Vedem că există cel puțin nouă daruri duhovnicești. Ele nu sunt abilități naturale, pe care oamenii să le folosească în urma experienței personale sau a înțelepciunii. Darurile acestea sunt lucrări făcute în mod miraculos, prin Duhul Sfânt.

Primul dar pe care îl putem identifica în textul biblic este ***vorbirea despre înțelepciune.***

Aceasta presupune primirea unei descoperiri divine, în urma căreia omul exprimă voia lui Dumnezeu într-o situație importantă. Este vorba de o vorbire plină de iscusință, care ajută la ieșirea dintr-o situație dificilă și care echivalează cu o înștiințare dumnezeiască ce nu poate fi contestată de nimeni.

Pe de altă parte, ***darul vorbirii despre cunoștință*** se referă la descoperirea unor fapte sau gânduri ascunse la care nu are acces decât Duhul Sfânt. Este o descoperire care poate avea loc în situații în care trebuie ajutată Biserica lui Dumnezeu sau oamenii credincioși (Fapte 5:3). Cel mai clar exemplu de folosire a acestui dar îl vedem în viața Domnului Isus, care cunoștea gândurile ascunse ale oamenilor: „Îndată, Isus a cunoscut, prin duhul Său, că ei gândeau astfel în ei și le-a zis: Pentru ce aveți astfel de gânduri în inimile voastre?" (Marcu 2:8).

Darul credinței este un dar al puterii lui Dumnezeu. Prin acesta, omul este echipat cu o încredere deplină, ce face ca imposibilul să devină posibil. Mântuitorul a spus că pentru omul credincios toate lucrurile sunt posibile: „Isus a luat cuvântul și le-a zis: „Aveți credință în Dumnezeu! Adevărat vă spun că, dacă va zice cineva muntelui acestuia: Ridică-te și aruncă-te în mare' și dacă nu se va îndoi în inima lui, ci va crede că ce zice se va face, va avea lucrul cerut" (Marcu 11:22-23).

Prin ***darul tămăduirilor*** înțelegem manifestarea unei puteri miraculoase de vindecare a unor boli. Ce mare binecuvântare să avem acest dar, care poate fi folosit pentru vindecarea celor aflați în suferință! În cartea Faptele Apostolilor ne este descrisă o manifestare nemaipomenită a acestui dar în activitatea Apostolului Pavel: „Și Dumnezeu făcea minuni nemaipomenite prin mâinile lui Pavel, până acolo că peste cei bolnavi se puneau basmale sau șorțuri care fuseseră atinse de trupul lui și-i lăsau bolile și ieșeau din ei duhurile rele" (19:11-12).

Puterea de-a face minuni este darul spiritual prin care Dumnezeu suspendă temporar anumite legi naturale, săvârșind lucrări impresionante. Astfel, poporul Său poate experimenta biruințe minunate, precum învieri din morți (Fapte 9:36-43), minuni asupra naturii (Matei 8:23-27) sau asupra oamenilor. Scopul este ca poporul Domnului să aibă parte de sprijinul divin, dar și să fie dovedită puterea lui Dumnezeu.

Prin ***prorocie*** înțelegem o vorbire inspirată de Dumnezeu, pe care o primește un om credincios. Scopul acestui dar este clarificat chiar de Apostolul Pavel, care spune: „Cine proorocește, dimpotrivă, vorbește oamenilor spre zidire, sfătuire și mângâiere" (1Corinteni 14:3). În esență, existența acestui dar dovedește dragostea lui Dumnezeu, care dorește să comunice oamenilor voia Sa în multe situații specifice.

Un alt dar necesar Bisericii este cel al ***deosebirii duhurilor.*** El ne oferă posibilitatea de a recunoaște lucrarea duhurilor înșelătoare, de-a face diferența între ceea ce este autentic și ceea ce este fals din punct de vedere spiritual. Cel care primește darul acesta poate vedea lămurit care este sursa unei lucrări, a unor cuvinte sau a unor fapte (Fapte 16:16-18).

Prin ***darul feluritelor limbi*** înțelegem o vorbire într-o limbă pe care cel credincios nu a învățat-o vreodată. Duhul Sfânt preia funcția vorbirii credinciosului și o folosește spre slava lui Dumnezeu, aducând o creștere spirituală deosebită în viața omului. Rugăciunile care se fac în alte limbi pot conține laude uimitoare la adresa lui Dumnezeu, cereri importante pe care omul le aduce înaintea Lui sau mijlociri pentru cauze cu totul speciale.

În momentul în care Duhul Sfânt oferă și ***darul tălmăcirii limbilor***, mesajul unei vorbiri necunoscute va fi înțeles și transmis Bisericii. Prin intermediul acestui dar ceea ce este tainic poate deveni cunoscut cu scopul creșterii spirituale a credincioșilor.

Darurile spirituale sunt prezentate de Apostolul Pavel în pasajul din 1Corinteni 12:4-11 ca și cum niciun dar al Duhului Sfânt nu ar fi lipsit de importanță, precum și nici un dar nu trebuie respins.

Clasificarea darurilor

Mărturisirea de credință a Cultului Creștin Penticostal din România, în art. 17 stipulează că „Noi credem că lucrarea Duhului Sfânt se manifestă prin cele nouă daruri". Totodată, trebuie să avem în vedere că darul Duhului Sfânt sintetizează și include toate darurile bune.

Darurile pot fi clasificate în trei categorii, după cum urmează:

- **daruri de descoperire:** cuvântul de înțelepciune, cuvântul cunoștinței, darul deosebirii duhurilor;
- **daruri de putere:** darul credinței, al tămăduirilor și al minunilor;
- **daruri de inspirație:** darul proorociei, al vorbirii în limbi și al tălmăcirii limbilor.

Darurile de descoperire sunt cele prin care credincioșii primesc revelații dumnezeiești, cele de putere sunt daruri prin care se înfăptuiesc acțiuni miraculoase, iar darurile de inspirație presupun comunicări de la Dumnezeu a unor mesaje care ne sunt necesare.

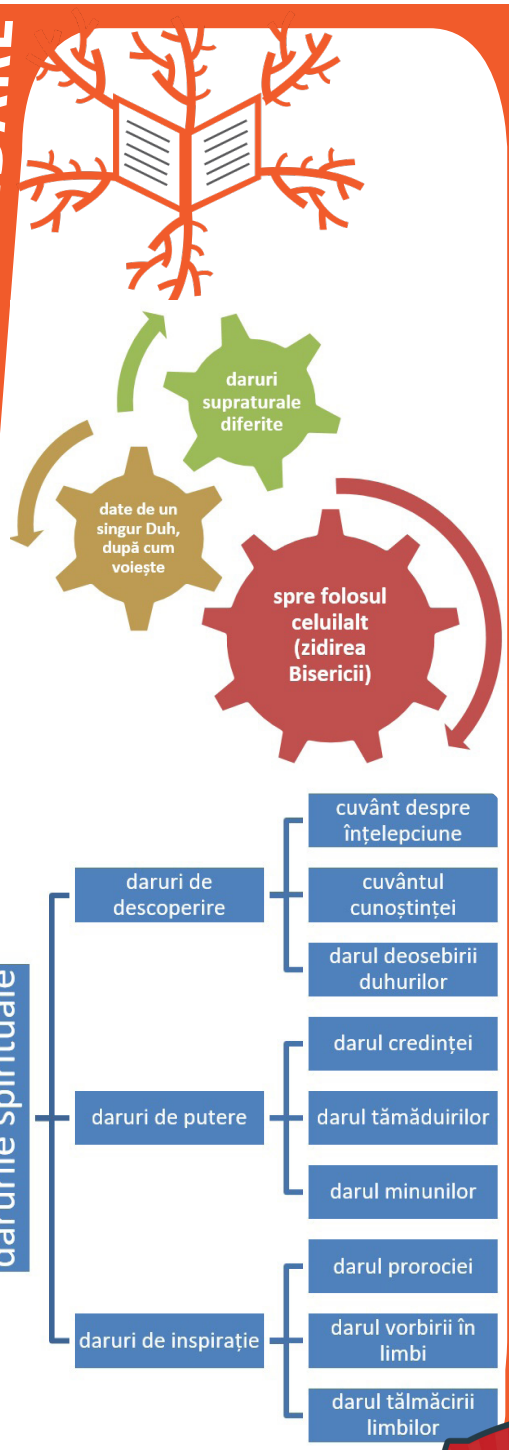
Actualitatea darurilor Duhului Sfânt

Noi credem că darurile duhovnicești pe care le-am prezentat sunt actuale. Acestea se manifestă și în cadrul Bisericii contemporane, nu doar în Biserica de la început. Cei care primesc aceste daruri trebuie să înțeleagă că ele nu le aparțin lor, ci Duhului Sfânt. Astfel, noi suntem doar administratori responsabili. Ele nu ne aduc câștiguri materiale, ci spirituale. Simon Magul și-a dorit să primească puterea de a da Duhul Sfânt oferindu-le ucenicilor bani, dar a fost aspru mustrat de Apostolul Petru (Fapte 8:20).

Darurile Duhului Sfânt sunt de actualitate pentru Biserica secolului XXI, și vor fi actuale până la venirea Domnului Isus. Profetul Ioel transmite un mesaj cu privire la folosirea darurilor Duhului în vremurile de pe urmă: „După aceea, voi turna Duhul Meu peste orice făptură; fiii și fiicele voastre vor proroci, bătrânii voștri vor visa visuri și tinerii voștri vor avea vedenii" (2:28). În Ziua Cincizecimii, după ce le spune oamenilor că trebuie să se pocăiască, Apostolul Petru le vorbește despre primirea darului Sfântului Duh, care se va revărsa nu doar în Biserica Primară, ci peste toți cei care vor crede în Mântuitorul: „Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul Dumnezeul nostru" (Fapte 2:39).

Perioada de acțiune a darurilor spirituale, conform învățăturii transmise de Apostolul Pavel, este până la finalul istoriei, până la revenirea lui Isus Hristos. „Nu duceți lipsă de nici un fel de dar, în așteptarea arătării Domnului nostru Isus Hristos" (1Cor. 1:7) sau până „când va veni ce este desăvârșit" (1Cor. 13:10). Astfel, darurile Duhului Sfânt sunt pentru întreaga perioadă a existenței Bisericii, pentru a se manifesta în prezent, în veacul de acum prin intermediul credincioșilor care stau la dispoziția lui Dumnezeu.

CONSOLIDARE

Să exersăm!

1. Definește „darurile spirituale” și menționează unde sunt prezentate în Biblie.
2. Enumeră darurile spirituale.
3. Exemplifică 3 daruri spirituale din viața lui Isus.
4. Argumentează actualitatea darurilor spirituale în Biserică astăzi pe baza unei profeții vechi-testamentare.
5. Precizează scopul pentru care Duhul dă daruri în Biserică.

Verset de memorat

„Umblaţi dar după darurile cele mai bune. Şi vă voi arăta o cale nespus mai bună.”
1Corinteni 12:31

INTERPRETĂM

Pornind de la textul biblic din 1Corinteni 12:12-27, răspunde la următoarele întrebări:

a. Cu ce compară Pavel Biserica?

b. Cum explicați comparația *trup fizic - Biserică* folosind cuvintele: unitate, diversitate, importanță, armonie?

c. Care ar trebui să fie atitudinea noastră față de cei care au o altă slujire / alt rol în Biserică?

d. Care ar trebui să fie atitudinea noastră față de cei din Biserică care suferă sau se bucură?

e. Care este rolul tău în Biserica lui Hristos?

Activitate în echipă

În grupuri de două persoane, rezolvați următoarele cerințe:

a. Uniți corespunzător prima coloană (DARUL) cu a doua coloană (EXPLICAȚIA);

b. Dați exemple pentru 5 dintre cele 9 daruri spirituale, la alegere.

DARUL	EXPLICAȚIA	EXEMPLU
Darul vorbirii în limbi	o încredere deplină, ce face ca imposibilul să devină posibil	
Darul proorociei	darul spiritual prin care Dumnezeu suspendă temporar anumite legi naturale, săvârșind lucrări impresionante	
Darul cuvântului de înțelepciune	traducerea limbilor	
Darul deosebirii duhurilor	vorbire plină de iscusință, care ajută la ieșirea dintr-o situație dificilă	
Darul credinței	vindecare a unor boli	
Darul tălmăcirii limbilor	vorbire într-o limbă pe care cel credincios nu a învățat-o vreodată	
Darul minunilor	descoperirea unor fapte sau gânduri ascunse	
Darul tămăduirilor	posibilitatea de a recunoaște lucrarea duhurilor înșelătoare	
Darul cuvântului cunoștinței	vorbire inspirată de Dumnezeu pentru a comunica voia Sa în situații specifice	

RECAPITULARE

Duhul Sfânt este o Persoană din Sfânta Treime, care a avut un rol special în istoria umanității. În Vechiul Testament poată fi observată contribuția Duhului în cel puțin trei etape diferite: la creație, în perioada de dinainte de potop și în viața unor bărbați credincioși care au trăit în vechime. În perioada creației, Duhul Sfânt a participat la apariția lumii materiale, în mod special a omului. De asemenea, în viața oamenilor credincioși s-a făcut simțită prezența puterii lui Dumnezeu, oferind deprinderi miraculoase, pe care eroii credinței le-au folosit pentru binele poporului ales. Profeții, judecătorii, împărații sau chiar oamenii simpli au avut parte de binecuvântata lucrare a Duhului în Vechiul Testament.

Pogorârea Duhului Sfânt la Cincizecime reprezintă un moment cu totul unic în istorie. Acesta a dus la cel puțin patru rezultate importante: confirmarea profețiilor din Vechiul Testament, fondarea Bisericii lui Dumnezeu și începutul unei noi ere spirituale. Prin Duhul Sfânt, Biserica a fost echipată cu puterea necesară proclamării Evangheliei în toată lumea.

Lucrarea Duhului a avut o contribuție determinantă în formarea și creșterea Bisericii Primare. Revărsarea Duhului Sfânt la Cincizecime semnifică nașterea Bisericii Creștine. Într-o singură zi, de la un număr de 120 de ucenici, Biserica a ajuns la peste 3000, în urma predicii pline de autoritate a lui Petru. Și ea s-a înmulțit tot mai mult cu ajutorul Duhului care lucra în permanență (Faptele Apostolilor 9:31). De asemenea, un rol important l-au avut și lucrările făcute de Dumnezeu în comunitățile credincioșilor: vindecări, eliberări de influențe străine, convertiri miraculoase ori mari izbăviri experimentate de cei credincioși.

Lucrările Duhului Sfânt sunt necesare Bisericii, dar și în viața personală a credinciosului. Biblia ne spune că „dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui" (Romani 8:9). Scopul Duhului este să ajute credinciosul prin cele patru mari lucrări pe care le face: pocăința, nașterea din nou, botezul cu Duhul Sfânt și sfințirea. Pocăința este lucrarea prin care omul se întoarce la Dumnezeu de la o viață păcătoasă, iar nașterea din nou este lucrarea de regenerare a credincioșilor și de primire a unei noi identități în Hristos. Botezul cu Duhul Sfânt este a treia lucrare a Duhului Sfânt în viața omului. Acesta are loc în urma rugăciunii stăruitoare și se manifestă printr-o bucurie nemărginită, dovada exterioară fiind vorbirea în alte limbi. Sfințirea constă într-un proces care durează toată viața, prin asistența Duhului Sfânt. În Evrei 12:14 este subliniată importanța sfințirii: „Urmăriți pacea cu toți și sfințirea, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul".

Darurile Duhului Sfânt sunt lucrări supranaturale prin care Duhul înzestrează un credincios cu scopul de a sluji altora și a zidi spiritual Biserica. Învățătura cu privire la cele nouă daruri duhovnicești, o găsim în 1Corinteni 12. Aceste daruri pot fi clasificate în 3 categorii, după cum urmează: daruri de descoperire, daruri de putere și daruri de inspirație.

Lecțiile pe care le-am parcurs ne arată într-un mod clar cât de important este Duhul Sfânt în viața credinciosului. Ceea ce ne rămâne de făcut este să căutăm cu orice preț să fim plini de Duhul Sfânt (Efeseni 5:18), deoarece în felul acesta vom avea putere și vom fi eficienți în lucrarea la care ne-a chemat Dumnezeu.

EVALUARE

I. Alege varianta corectă:

1. Cine a recunoscut că în Iosif era Duhul lui Dumnezeu?
a. fraţii lui
b. tatăl lui
c. Faraon

2. Isus a promis înainte de înălţarea Sa că va trimite un alt:
a. Mângâietor
b. Mărturisitor
c. Mântuitor

3. Darurile Duhului Sfânt sunt date pentru:
a. a arăta nivelul de spiritualitate al creştinului
b. folosul personal al celui care are darul
c. folosul celuilalt din Biserică

4. Sfinţirea este:
a. încheiată în momentul botezului cu Duhul Sfânt
b. un proces ce durează toată viaţa
c. încheiată în momentul naşterii din nou

II. Copiază pe caiet şi completează spaţiile libere:

Domnul Dumnezeu i-a suflat în nări suflare de viaţă şi omul s-a făcut un.....viu.

Apostolul..... a predicat mulţimii în ziua pogorârii Duhului Sfânt, mărturisind despre Isus.

Cele 4 lucrări ale Duhului Sfânt în viaţa omului sunt: pocăinţa, naşterea din nou, botezul cu Duhul Sfânt şi .....

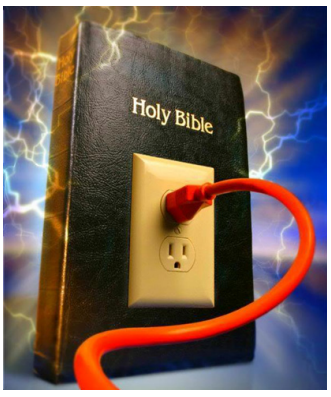
În 1Corinteni 12, Pavel prezintă un număr de ..... daruri spirituale.

III. Notează cu A (adevărat) sau F (fals):

.... Duhul Sfânt s-a pogorât peste ucenici în timpul sărbătorii Paştelui.
.... În cadrul Bisericii creştine, toţi credincioşii se bucură de prezenţa Duhului Sfânt.
.... Duhul Sfânt nu a fost prezis de niciun profet din Vechiul Testament.
.... Biserica Primară creştea numeric prin ajutorul Duhului Sfânt.
.... Omul se poate pocăi de păcatele lui fără lucrarea lăuntrică a Duhului Sfânt.
.... Darurile Duhului Sfânt sunt talentele noastre naturale, pe care le primim de la naştere.

IV. Asociază corect:

Ioel	Primul martir creştin
Noe şi familia lui	Naşterea din nou
Ştefan	Profeţie despre lucrarea
Cincizecime	Duhului Sfânt
Nicodim	Singurii salvaţi

V. Pe baza imaginii şi a versetului din Ioan 17:17: „Sfinţeşte-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul”, **răspundeţi la următoarele cerinţe:**

1. Defineşte termenul de „sfinţire”.

2. Menţionează modalitatea la care se face referire în text prin care noi, credincioşii, putem fi sfinţiţi.

3. Precizează o altă modalitate prin care putem ajunge la sfinţire.

IUBIREA LUI DUMNEZEU ȘI RĂSPUNSUL OMULUI

DOMENIUL 2

Capitolul al doilea ne introduce într-un domeniu special al lucrării Duhului Sfânt, și anume, Biserica. Ea este un organism viu, care a luat naștere la Cincizecime, odată cu pogorârea Duhului Sfânt, aflându-se într-o continuă creștere.

Vei afla mai multe lucruri despre Biserica Primară, și anume, viața practică a acesteia, învățătura și caracteristicile ei.

Apoi vei învăța lucruri interesante despre drumul creștinismului în istorie, prin secolele care s-au scurs până la noi. Acesta nu a fost ușor, creștinii având parte de persecuții și de frământări interne, care s-au succedat până la răspândirea actuală a creștinismului în lume.

Vei realiza că este important ca un creștin să fie membru al unei biserici locale, unde își însușește învățătura ei, se dezvoltă spiritual și participă activ la viața acesteia. Aici, creștinul Îl slujește pe Dumnezeu, dar și pe semenii săi. Termenul de „biserică" se mai referă și la comunitatea tuturor credincioșilor de pe întreg globul pământesc.

Pe pământ, astăzi se regăsesc o mulțime de religii, cu mai multe confesiuni. Vei afla informații despre cele mai cunoscute de pe pământ.

În națiunea română creștinismul a pătruns cu 2000 de ani în urmă. El a avut un rol important în formarea poporului nostru. În România de astăzi conviețuiesc mai multe religii, între care există un dialog bazat pe valori morale comune.

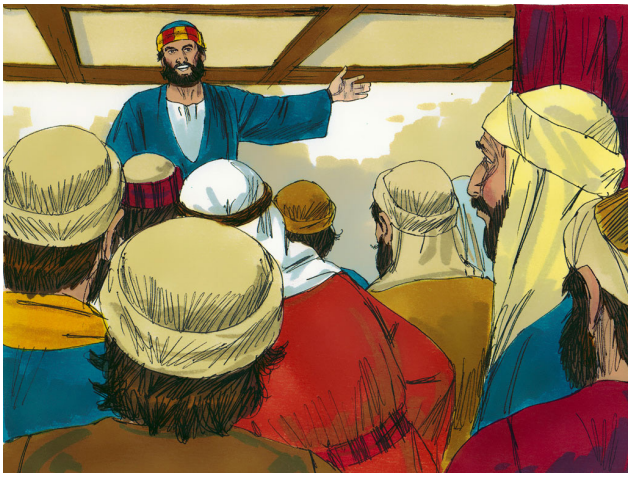
La finalul capitolului vei învăța mai multe lucruri despre mișcarea penticostală în România, evoluția și răspândirea ei pe teritoriul țării, cât și în străinătate.

Vei vedea în toate aceste lecții că răspunsul omului la iubirea lui Dumnezeu are ca rezultat acceptarea chemării Lui, devenind astfel un creștin. Împreună cu alți creștini care se lasă umpluți și călăuziți de Duhul Sfânt, sunteți parte din Biserica lui Isus Hristos.

BISERICA PRIMARĂ

Pentru întâia dată, ucenicilor li s-a dat numele de creștini în Antiohia.

Faptele Apostolilor 11:26b

Vocabular

PROZELIT – *Păgân convertit la iudaism, persoană convertită de curând la o credință, la o doctrină etc.; adept nou al unei credințe.*

DOGMĂ – *Învățătură sau teză fundamentală a unei religii, care nu poate fi supusă criticii și nu admite obiecții.*

PROVINCIE – *Unitate geografică sau administrativă dintr-o țară; regiune, ținut.*

Perioada de aur a Bisericii lui Dumnezeu

Istoria Bisericii a început odată cu venirea lui Hristos în lume, însă Biserica s-a născut odată cu Cincizecimea, când Duhul Sfânt promis de Isus Hristos s-a revărsat peste apostoli (Fapte 2:1-21). Imediat aceștia au început să Îl propovăduiască pe Hristosul cel înviat mulțimii de iudei și greci aflați în Ierusalim pentru Sărbătoarea Primelor Roade.

Efectul a fost surprinzător: mii de iudei și de prozeliți care veniseră din alte părți ale Imperiului Roman ca să locuiască la Ierusalim sau să-l viziteze au ajuns să creadă că Isus este viu și că moartea Lui pe cruce făcea parte din planul lui Dumnezeu de a mântui pe oameni. În săptămânile următoare, mulți alții li s-au alăturat.

Biserica nu este doar o grupare de oameni din aceeași credință în Dumnezeu și nici doar o instituție fixată de dogme și legi. Biserica este o comuniune a oamenilor în Dumnezeu și cu Dumnezeu, care au trăit călăuziți de Duhul Sfânt. De aceea, Biserica lui Hristos a fost numită și „Duhul Sfânt trăind în omenire".

În Antiohia, ucenicilor li s-a dat numele de „creștini", care a devenit nume de onoare al urmașilor Lui: „Pentru întâia dată, ucenicilor li s-a dat numele de creștini în Antiohia" (Fapte 11:26).

Primii creștini dintre neamuri au fost cei din casa lui Corneliu.

Prima predică a fost ținută de Apostolul Petru, dovedind că Isus Hristos cel răstignit este cel profețit de prorocii Vechiului Testament, iar mesajul predicilor Apostolilor Petru și Pavel a fost „Hristosul crucificat și înviat" (Fapte2:14-36).

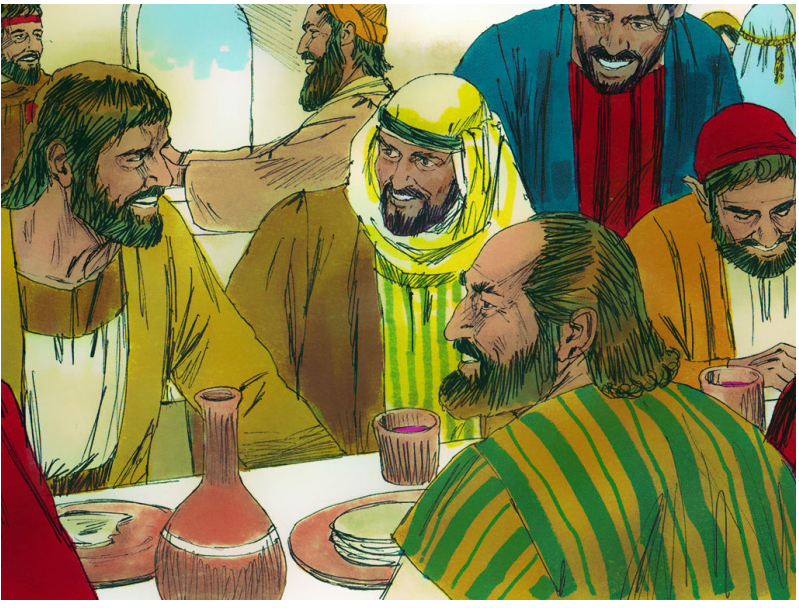
Darurile primite de ei, predica și botezul primilor trei mii de oameni constituie întemeierea Bisericii Creștine ca o comunitate a credincioșilor. Așadar, Biserica este definită d e c omunitatea credincioșilor care se adună într-un anumit loc pentru părtășia frățească. Biserica este Trupul

tainic al lui Hristos în care locuiește Duhul Sfânt.

Biserica din Ierusalim

La 50 de zile după Învierea Domnului, pe când evreii sărbătoreau la Ierusalim „Cincizecimea", iar romanii „Rozaliile", a avut loc evenimentul pogorârii Sfântului Duh (Fapte 2:1). Iudeea era provincie romană cu capitala la Ierusalim, Tiberius fiind împărat, iar guvernator era Pontiu Pilat.

Creștinii proveniți dintre iudei au compus prima Biserică. Ulterior, în urma predicii apostolilor și a ucenicilor, mulți alți oameni au trecut la creștinism, primind botezul și făcând să crească dimensiunile Bisericii Primare. Biserica din Ierusalim a avut o poziție de conducere în comunitatea creștină primară, la început aproape 3000 de suflete (Fapte 2:41). Creșterea Bisericii Primare a fost rapidă: numărul total al celor botezați în apă a ajuns curând la cinci mii de persoane (Fapte 4:4). Chiar și preoții au fost atinși de Evanghelie. „O mare mulțime de preoți" (Fapte 6:7) este menționată între membrii Bisericii Primare din Ierusalim.

Caracteristici: Învățătura apostolilor, Părtășie, Cina Domnului, Rugăciuni, Minuni, Frecventarea adunărilor, Laudă la adresa lui Dumnezeu

Primii creștini erau conștienți de misiunea pe care o primiseră, de a răspândi în lume Vestea Bună, adică Evanghelia lui Hristos. Din cartea Faptele Apostolilor, capitolul 2:42-47, desprindem caracteristicile primei Biserici: „Ei stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățească, în frângerea pâinii și în rugăciuni. Fiecare era plin de frică, și prin apostoli se făceau multe minuni și semne. Toți cei ce credeau erau împreună la un loc și aveau toate de obște. Își vindeau ogoarele și averile, și banii îi împărțeau între toți, după nevoile fiecăruia. Toți împreună erau nelipsiți de la Templu în fiecare zi, frângeau pâinea acasă și luau hrana cu bucurie și curăție de inimă. Ei lăudau pe Dumnezeu și erau plăcuți înaintea întregului norod. Și Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mântuiți".

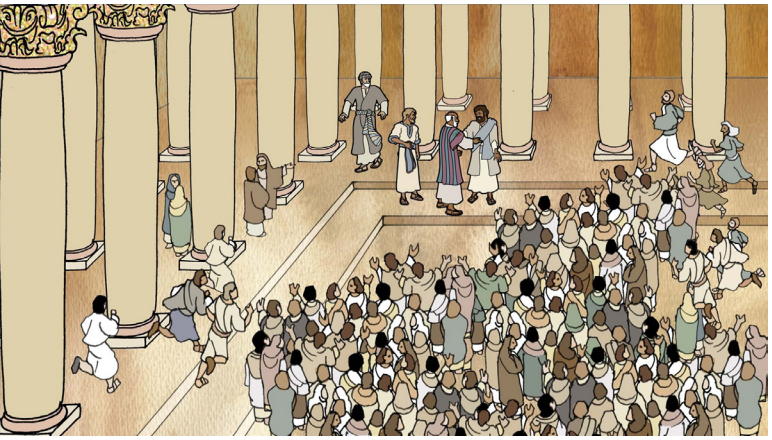
Creștinii stăruiau în **învățătura apostolilor**. Aceasta izvora din experiența lor de viață cu Isus, din predicile Lui și din tot ceea ce El săvârșise. Învățătura lor era diferită de a cărturarilor și fariseilor, fapt pentru care de multe ori stârnea împotrivire.

Legătura frățească era semnul dragostei pe care Duhul Sfânt o turnase în inimile lor. De aceea, ei se considerau și se numeau frați. Aveau părtășie în aceeași comunitate, punând toate lucrurile împreună și împărțind fiecăruia după nevoi și luau hrana cu bucurie.

Frângerea pâinii sau **Cina Domnului** era sărbătorită așa cum a fost ea instituită de Domnul Isus Hristos „în noaptea în care a fost vândut" (1Cor. 11:23).

Rugăciunile erau stăruitoare și ocupau o parte importantă a timpului petrecut împreună de prima comunitate creștină.

Frica de Domnul era o altă caracteristică

a trăirii primilor creștini și ea avea ca rezultat multe minuni și semne, care se făceau prin Duhul Sfânt. Trăiau într-o dependență totală de Dumnezeu.

La început, membrii comunității se adunau zilnic la Templu. Însă cei dintâi creștini nu aveau o clădire dedicată unui loc de întâlnire și închinare comună. Primele locașuri dedicate în mod special adunării au apărut abia pe la începutul secolului al II-lea. Astfel, adunările creștinilor se făceau în diferite locații, cum ar fi:

– **în case:** „După ce și-a dat bine seama de cele întâmplate, s-a îndreptat spre casa Mariei, mama lui Ioan, zis și Marcu, unde erau adunați mulți laolaltă și se rugau" (Fapte 12:12).

– **la Templu:** „Prin mâinile apostolilor se făceau multe semne și minuni în norod. Toți stăteau împreună în pridvorul lui Solomon" (Fapte 5:12).

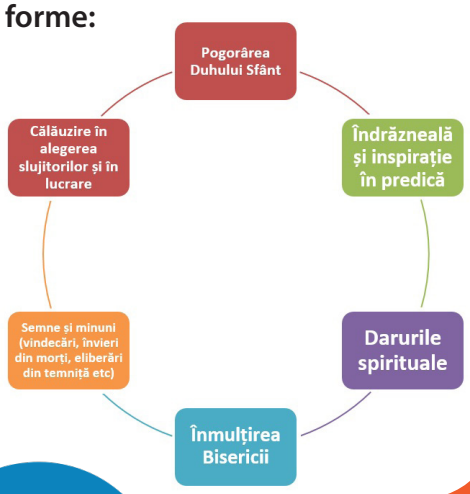
– **în sălile publice ale școlilor:** „Dar, fiindcă unii rămâneau împietriți și necredincioși și vorbeau de rău Calea Domnului înaintea norodului, Pavel a plecat de la ei, a despărțit pe ucenici de ei și a învățat în fiecare zi pe norod în școala unuia numit Tiran" (Fapte 19).

– **în sinagogi:** „În Iconia, Pavel și Barnaba au intrat în sinagoga iudeilor și au vorbit în așa fel că o mare mulțime de iudei și de greci au crezut" (Fapte 14:1).

Lauda la adresa lui Dumnezeu făcea parte din închinarea Bisericii Primare, aceasta constând în a accentua măreția și bunătatea lui Dumnezeu în raport cu oamenii. Cel mai probabil că în Biserica Primară se cântau psalmii, care relevă ceea ce este Dumnezeu și ceea ce a făcut El. Chiar și în persecuție, în privare de libertate, apostolii aleg să-l laude pe Dumnezeu: „Pe la miezul nopții, Pavel și Sila se rugau și cântau cântări de laudă lui Dumnezeu; iar cei închiși îi ascultau" (Fapte 16:25). Învățăm de la primii creștini că un fel de a te închina lui Dumnezeu este să cânți cântece care evidențiază cine este Dumnezeu și ce a făcut El pentru omenire.

CONSOLIDARE

• **Duhul Sfânt în Biserica Primară s-a manifestat în diverse forme:**

APLICĂM

Scrie o compunere, de maxim o pagină, în care să faci o comparație între Biserica Primară și Biserica ta. Ce poți face TU ca să semeni tot mai mult cu primii creștini?

POEZIE

DRAGOSTEA DINTÂI

Îmi zboară gândul prin istorii în urma-a două mii de ani
Când ucenicii împreună își așteptau promisiunea
Încinși de-o-nflăcărare vie, ei nu înțelegeau minunea
Însă știau că va să vie și nu vor fi lăsați orfani

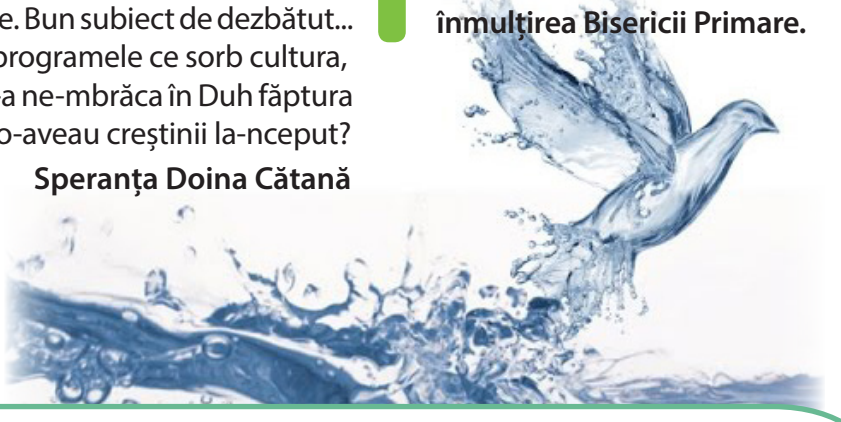
Erau cu toții laolaltă, împletind dor și rugăciuni
Trăiau credința mântuirii cu haruri nemaiîntâlnite
Când Duhul Sfânt se revărsase. În întâlniri nedespărțite
Îl aveau pe Isus în viață, lucrând cu semne și minuni

Noi? Vorbim despre pasiune. Bun subiect de dezbătut...
Organizăm azi, impecabil programele ce sorb cultura,
Dar unde e înflăcărarea de-a ne-mbrăca în Duh făptura
Unde e dragostea pe care o-aveau creștinii la-nceput?

Speranța Doina Cătană

Să exersăm!

1. Definește „Biserica Primară”.
2. Scrie cel puțin trei caracteristici ale Bisericii Primare.
3. Prezintă esența predicii lui Petru din ziua Cincizecimii și efectele acesteia asupra ascultătorilor.
4. Explică rolul Duhului Sfânt în înmulțirea Bisericii Primare.

Activitate în echipă

Împărțiți elevii în grupuri de două persoane. Pe baza lecturii din Faptele Apostolilor 5:1-11, fiecare grup răspunde la următoarele cerințe:
a. Care a fost motivul pentru care Anania și Safira au mințit pe Duhul Sfânt?
b. Care a fost pedeapsa pentru cei doi ? De ce au fost atât de aspru pedepsiți?
c. Care a fost rezultatul acestui incident asupra întregii comunități de creștini?
d. Extrageți cel puțin două învățături (aplicații practice) pentru viața noastră, astăzi.
e. Împărtășiți clasei aplicațiile practice extrase pe baza învățăturilor din text.

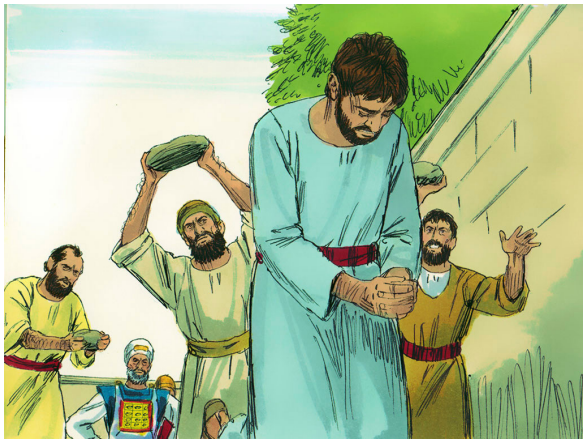
Verset de memorat

„Ei stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățească, în frângerea pâinii și în rugăciuni.”
Faptele Apostolilor 2:42

BISERICA ÎN ISTORIE

Ci voi veți primi o putere, când Se va coborî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului

Faptele Apostolilor 1:8

Vocabular

EDICT – *Act prin care un magistrat făcea cunoscute normele de drept și formulele juridice aplicate în timpul magistraturii lui.*

SANHEDRIN – *Tribunal penal la vechii iudei; grup de oameni care formează un cerc închis, având pretenția de a da, într-un anumit domeniu, sentințe infailibile.*

EXIL – *Pedeapsă care constă în obligarea unei persoane de a părăsi țara al cărei cetățean este.*

Primele persecuții: Ștefan și alți martiri

Creștinii primelor secole aveau de dus o luptă foarte grea. Separându-se de religia iudaică, credincioșii creștini au fost priviți ca o grupare secretă și periculoasă, fapt ce a atras după sine interdicția Imperiului Roman.

Persecuția a venit asupra Bisericii mai întâi din partea Sanhedrinului care, cu aprobarea romanilor, supraveghea viața civilă și religioasă a țării. Dacă un credincios creștin încerca să-și susțină părerea în legătură cu credința lui, era ucis cu pietre.

Iată cum este prezentat Ștefan în Faptele Apostolilor: „Ștefan era plin de har și de putere și făcea minuni și semne mari în norod” (6:8) Pentru că iudeii conservatori din sinagogile din Ierusalim nu aveau argumente ca să-l contrazică pe Ștefan, au întărâtat norodul, pe bătrâni și pe cărturari, aducând niște martori mincinoși. Aceștia l-au acuzat pe nedrept pe Ștefan, că ar fi hulit pe Moise și pe Dumnezeu: „Omul acesta nu încetează să spună cuvinte de hulă împotriva acestui locaș sfânt și împotriva Legii. În adevăr, l-am auzit zicând că acest Isus din Nazaret va dărâma locașul acesta și va schimba obiceiurile pe care ni le-a dat Moise” (6:13-14).

Argumentele pe care le-a susținut Ștefan în fața sinagogii au fost însoțite de prezența divină: „Toţi cei ce şedeau în sobor s-au uitat ţintă la Ștefan, şi faţa lui li s-a arătat ca o faţă de înger” (Fapte 6:15).

Iudeii, reprezentanți ai Legii lui Moise au preferat să-l ucidă pe mesagerul lui Hristos: „Ei au început atunci să răcnească, și-au astupat urechile și s-au năpustit toți într-un gând asupra lui. L-au târât afară din cetate și l-au ucis cu pietre” (Fapte 7:57, 58).

Astfel, Ștefan a fost primul martir al Bisericii, un martor valoros pentru răspândirea creștinismului.

Imperiul Roman a arătat ură față de creștini, manifestată prin persecuție. Domnul Isus le-a spus ucenicilor că ei trăiesc în lume ca niște oi în mijlocul lupilor (Mat. 10:16), de aceea nu e de mirare că au existat atâtea împotriviri față de credincioși.

Refuzul creștinilor de a participa la adunările păgâne de la temple, teatre și locuri de distracții a atras antipatia celor din jur. Când s-a răspândit ciuma, foametea și tulburările civile acestea au fost atribuite prezenței creștinismului în Imperiul Roman.

Iudaismul a manifestat o împotrivire tot mai mare față de creștinism, văzând că se răspândește tot mai mult. Propovăduirea Evangheliei, care îi îndemna pe creștini să dea locul întâi lui Hristos, i-au determinat pe unii credincioși să moară ca martiri, refuzând să se închine împăratului roman, Cezarului.

Persecuțiile împotriva creștinilor

Treptat, prigoana s-a extins de la apostoli la toți creștinii care își recunoșteau apartenența la grupul urmașilor lui Hristos. Istoria consemnează zece valuri de persecuție, începând cu sec. I și până în anul 305, când a încetat domnia lui Dioclețian.

Nero (54 – 68 d. Hr.) este cunoscut în istorie ca „cel dintâi mare persecutor al bisericii". Istoricul Tacit scrie despre incendierea Romei și despre faptul că acest lucru ar fi fost poruncit de Nero. Pentru ca știrea despre răul pe care l-a făcut împăratul să nu se răspândească, acesta a aruncat vina pe creștini. Se spune că Nero a provocat acest incendiu pentru a-și construi palatul regal pe terenul acelor cartiere. Așadar, 10 din cele 14 cartiere ale Romei au fost mistuite. „Nero a poruncit ca acești creștini să fie sfâșiați de câini, țintuiți pe cruci, […] folosiți chiar ca torțe vii pentru iluminarea nocturnă a grădinilor palatului" (Tacit, *Anale*).

A urmat apoi **persecuția sub domnia lui Domițian (81 – 96 d.Hr.),** una dintre cele mai crude persecuții. La urechea lui a ajuns zvonul că din sămânța lui David trebuie să se nască unul căruia i se cuvine stăpânirea lumii. Asociind pe creștini cu evreii, împăratul a pornit o persecuție cruntă împotriva lor. Nu a cruțat nici pe romanii creștini din cele mai nobile familii, ci îi trimitea la moarte sau în exil, după ce le răpea averile.

Persecuțiile care au urmat au fost conduse de împărații Traian, Marcus Aurelius, Severus, Maximin, Decius, Valerian, Aurelian, Dioclețian. Cele mai multe din aceste persecuții s-au desfășurat pe o arie geografică mai restrânsă, locală, altele au cuprins întreg Imperiul Roman.

Domniei lui Diocleţian îi corespunde ultimul val de persecuţie, şi cel de-al doilea care a cuprins întreg imperiul. Prin edictele pe care le-a emis, împăratul a poruncit sistarea întâlnirilor creștinilor, distrugerea bisericilor, destituirea slujitorilor bisericești, întemnițarea celor ce nu renunțau la credinţă și arderea Scripturilor. Istoricul Eusebiu consemna că în vremea aceea, închisorile s-au umplut cu creștini în așa măsură încât nu mai era loc pentru criminali.

Cu toate acestea, în anul 300, creștinii constituiau în jur de 15% din populația Imperiului Roman. Este demn de reținut faptul că în urma acestor persecuții nu numai că nu a dispărut credința creștină, dar ea s-a răspândit pe toate continentele, făcând ca Biserica Creștină să crească constant.

Încetarea persecuțiilor și garanția libertății religioase în timpul lui Constantin cel Mare

După ultimul val de persecuție, împăratul Constantin cel Mare dă libertate creștinilor, prin *Edictul de la Milano*, din anul 313. Astfel, creștinii nu numai că nu au mai fost persecutați, dar creștinismul a devenit și religia oficială a Imperiului Roman.

Constantin cel Mare a modificat legile statului, înlăturând dispoziții și pedepse care erau împotriva creștinilor, precum: răstignirea, zdrobirea picioarelor, stigmatizarea (arderea cu fierul roșu). S-au adus restricții luptelor de gladiatori. S-au luat măsuri de protecție și ajutor pentru săraci, orfani, văduve și bolnavi. Prin legea din anul 321, Constantin cel Mare a oficializat ziua de odihnă ca fiind duminica, ziua învierii lui Isus. În funcțiile înalte, el numea de preferință creștini. Cultul împăratului a pierdut sensul lui religios, păstrând mai mult semnificația lui politică: cinstirea autorității împăratului, ca exponent al puterii Imperiului Roman. Cu toate acestea, Constantin primise botezul cu câteva zile înainte de a muri.

Acordând libertate, ajutor și privilegii creștinismului, el a făcut din minoritatea disprețuită, persecutată, o instituție din care este de preferat să faci parte. Astfel, comunități noi de creștini s-au răspândit și în Persia, Armenia, Caucaz, Etiopia, precum și pe întregul continent european.

Răspândirea creștinismului

Extraordinara răspândire a creștinismului în primele secole s-a datorat devotamentului și înflăcărării cu care creștinii L-au mărturisit pe Hristos. Toți ucenicii care au acceptat Marea Trimitere (Matei 28:18-20) au răspândit Evanghelia și neamurilor, așa cum este cazul apostolului Petru în casa lui Corneliu (Fapte 10).

Despre **Matei** se știe că a predicat Evanghelia timp de aproximativ 12-15 ani în Iudeea, apoi se spune că a plecat în Etiopia, Parția, Asia Mica și a ajuns până în Tracia. **Apostolul Ioan** a predicat în Ierusalim, Iudeea, Samaria, Efes și Patmos. **Toma** a predicat în Persia și a ajuns în India, unde a plantat biserici până a fost martirizat. Despre **Bartolomeu (Natanael)** se știe că a ajuns în Persia, Mesopotamia, Egipt și Armenia. **Apostolul Andrei** a făcut, ca și Pavel, trei

călătorii misionare, toate pornite din Ierusalim, împreună cu alți ucenici. A fost împreună cu **Matia** în Pont, Capadocia și Sciția (părțile Dobrogei, Munteniei și Basarabiei). Apoi a fost împreună cu Ioan, la Efes. În a treia călătorie a fost însoțit de Matia, Tadeu și Simon Canaanitul în Dobrogea.

Creștinii s-au răspândit în Asia, Europa și o parte din Africa în primul mileniu d.Hr. sub unica denumire de creștini. În anul 1054 are loc o ruptură în creștinism, între Biserica Răsăriteană, cu capitala la Constantinopol, și cea de Apus, cu centrul la Roma. Astfel s-au constituit primele două mari ramuri creștine: Biserica Creștină Ortodoxă în Răsărit și Biserica Creștină Catolică în Apus. Cunoscute ca religii tradiționale, au adăugat la învățătura apostolilor, în cursul istoriei, o serie de tradiții și obiceiuri.

De aceea, după Marea Schismă din 1054 s-au ridicat o serie de grupări religioase care au susținut întoarcerea la Scripturi. Primele astfel de mișcări au fost: valdenzii, albigenzii, paulicienii, bogomilii. În perioada istorică a Renașterii, în sânul Bisericii Creștine de Apus, au apărut noi mișcări religioase, cunoscute sub denumirea de Reforme. Sunt cunoscuți ca prereformatori: J. Wycliffe (Anglia), Jan Hus (Cehia), Savonarola (Italia). Martin Luther (Germania) a reușit să realizeze Marea Reformă, dorind readucerea practicării vieții de creștin doar la ceea ce este scris în Biblie: ***Sola Scriptura.*** Au urmat Jean Calvin (Franța, Elveția), Zwingli (Elveția), John Knox (Anglia). Mișcările de reformă au declanșat alte mișcări religioase, cum este mișcarea anabaptistă, anglicană, prezbiteriană, metodistă, pietistă sau mișcarea menoniților. Secolele XIX și XX au născut mișcările religioase creștine rezultate din protestantism și numite neoprotestante, dintre care amintim: baptiștii, creștinii după evanghelie, penticostalii.

Astăzi creștinismul este cea mai răspândită religie de pe glob, reprezentând aproximativ 33% din populația lumii, numărând cca. 2 miliarde de creștini.

Să exersăm!

1. Menționează câteva exemple de persecuții din Biserica Primară.
2. Precizează înțelesul expresiei „cele 10 valuri de persecuție" împotriva creștinilor din primele trei secole.
3. Explică însemnătatea Edictului de la Milano pentru încetarea persecuțiilor și garantarea libertății religioase.
4. Relatează pe scurt modul de răspândire a creștinismului de-a lungul istoriei.

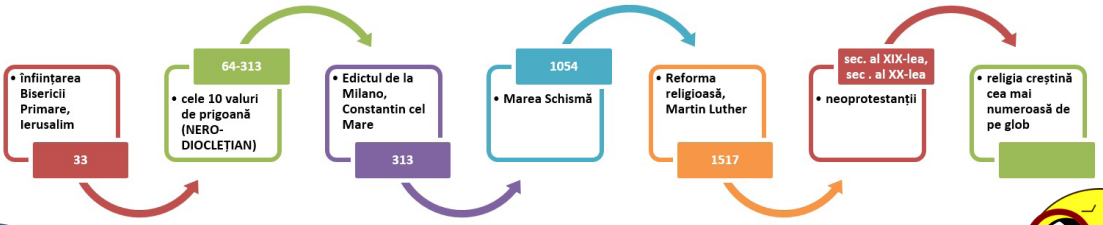

Martin Luther (Germania)

CONSOLIDARE

• **Analizează următorul grafic ce prezintă evenimentele majore din punct de vedere religios în cursul istoriei:**

INTERPRETĂM

Pe baza relatării din Faptele Apostolilor capitolele 6-7, răspunde la următoarele cerințe:

a. Care era motivul pentru care Ștefan era ferm și neclintit în credința lui?
b. Cum l-ai descrie pe Ștefan, atât fizic cât și spiritual?
c. Care a fost atitudinea lui Ștefan față de prigonitorii lui, mai ales înainte să moară?

Activitate în echipă

Împărțiți elevii în 6 grupuri. Pornind de la evenimentele istorice enumerate mai sus (în Consolidare), fiecare grup de elevi va face un proiect după următoarele cerințe:

a. alege o perioadă/ un eveniment important din istoria Bisericii Creștine;
b. găsește mai multe informații despre perioada / evenimentul ales.
c. realizează un proiect (pe o coală de hârtie) care să cuprindă atât informații cât și imagini sugestive despre perioada sau evenimentul istoric.

Proiectele vor fi prezentate în clasă în ordinea cronologică a evenimentelor alese.

Știați că...?

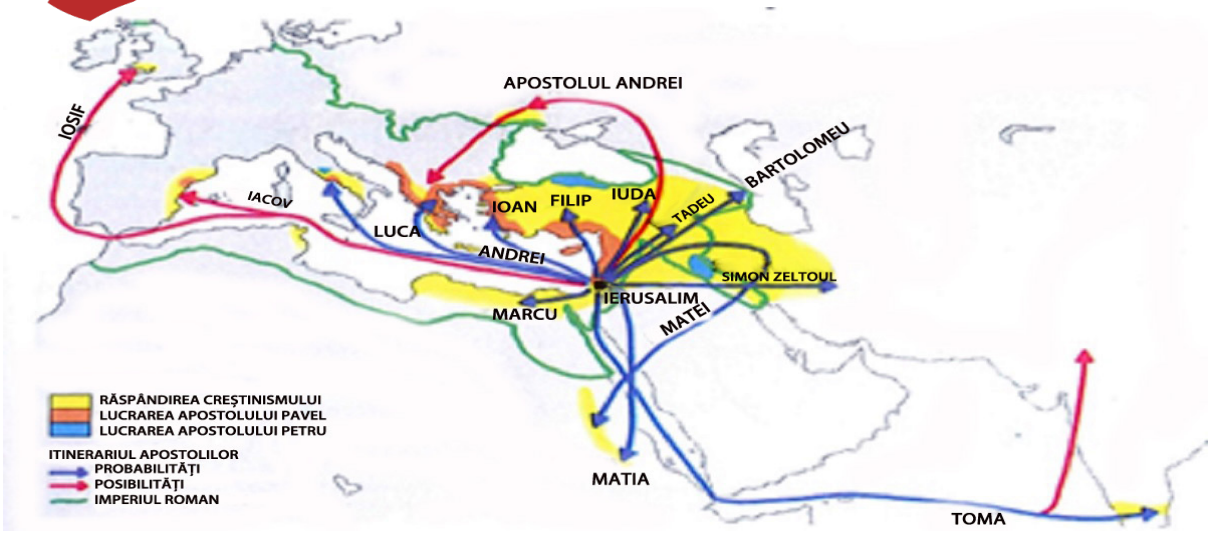
• Creștinii refuzau să ofere tămâie pe altarul împăratului roman, Cezarul. Adunarea creștinilor noaptea şi în secret era interpretată ca un complot împotriva siguranței statului. Preoții, făuritorii de idoli, ghicitorii, pictorii, arhitecții şi sculptorii s-au simțit amenințați de noua religie care condamna închinarea la idoli.

• În timpul persecuției lui Nero a murit Petru (răstignit cu capul în jos) şi Pavel (decapitat). Persecuția s-a limitat la Roma şi împrejurimile ei.

• În timpul persecuției lui Domițian, apostolul Ioan a fost exilat în insula Patmos.

APLICĂM

1. Pe o hartă a Europei, trasează modul de răspândire a creștinismului.

2. Scrie cel puțin două lucruri pentru care ești mulțumitor lui Dumnezeu că te-ai născut în mileniul al treilea, în România.

POEZIE
ȘTEFAN

Istoria martirilor se scrie
Filă cu filă-n vreme, an de an,
Să fie peste secole făclie
Și prima filă, vie mărturie
Scrisă cu sânge, e a lui Stefan.

Diacon plin de har și de putere,
Plin de credință, plin de Duhul Sfânt,
Ștefan frângea prin rugă bariere
Lărgind Împărăția cu putere,
Cu forța ce se află în Cuvânt.

Purtând în inimă pacea divină
Ștefan vestea salvarea tuturor,
Dar cei din beznă, beznei se închină
Și nedorind să vină la lumină,
Minținд, l-au dus să-l judece-n Sobor.

Minciunile țeseau învinuirea
În încercarea de a-l judeca,
Dar ura lor nu-i atingea sfințirea
Și i-a cuprins pe toți din jur uimirea
Căci fața-i ca la îngeri strălucea.

S-a apărat dârz, apărând credința,
Și chiar a devenit acuzator
Descoperindu-le nesocotința,
Și-aceasta i-a adus pe loc sentința
Țâșnind înveninat din ura lor.

Netulburat de ura din mulțime,
El și-a-ndreptat privirile în sus
Și dincolo de zările senine
Văzut-a cerul și, în slăvi divine,
La dreapta Tatălui stând pe Isus.

Tablou divin, vedere grandioasă,
Imagini dătătoare de puteri
Ce contrastau cu scena odioasă
Ce a urmat, când ura sângeroasă
Ajunsă-n clocot, provoca dureri

Căci pietrele cădeau ca și o ploaie
Pe trupul frânt cu suflet neînvins,
Dar el în ruga-i ca o vâlvătaie
Cerea pentru a gloatelor șuvoaie
Iertarea cerului, apoi s-a stins.

***

Exemplu-nălțător pentru oricine
De-a fi până la moarte credincios
Chiar și când lovitura pietrei vine,
Căci Cel ce șterge lacrimi și suspine,
Punându-ne cununa, e Hristos.

Simion Felix Marțian, vol. *Triumful Vieții*

BISERICA – ADUNAREA CELOR CREDINCIOȘI; ACTELE DE CULT

**Tu ești Petru
și pe această piatră
voi zidi Biserica Mea
și porțile Locuinței morților
nu o vor birui."**

Matei 16:18

Vocabular

CONSECVENT – *statornic, conform cu principiile sale, credincios ideilor sale.*

CONSACRARE – *Punere la dispoziție, dăruire, dedicare, consfințire.*

TRANSPUNE – *A muta, a schimba ceva dintr-un loc în altul, dintr-o stare sau dintr-o situație în alta.*

Biserica – adunarea celor credincioși

Pentru prima dată, Domnul Isus Hristos aduce în atenție ideea de „biserică": „Și Eu îți spun: tu ești Petru, și pe această piatră voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui" (Matei 16:18). În dialog cu liderul ucenicilor, cu Petru, Domnul Isus transmite adevărul esențial care vizează Biserica: **aceasta este formată din cei credincioși, care își exprimă credința în Isus Hristos ca Mântuitor.**

Biserica este adunarea celor credincioși, a celor ce au primit numele de creștini, derivat de la numele lui Hristos.

Cuvântul „Biserică" este echivalentul a ceea ce în limba greacă se numește „Ekklesia" și înseamnă „adunarea celor chemați". În înțelesul Sfintelor Scripturi, ea este universală, cuprinde pe toți credincioșii timpurilor trecute și prezente, care, auzind glasul lui Isus, s-au hotărât să se întoarcă cu pocăință la Domnul, urmând învățăturile Domnului nostru Isus Hristos și ale apostolilor Săi (2Cor. 6:14-18).

Fiecare credincios, fără deosebire de rasă și naționalitate, născut din nou prin Cuvântul lui Dumnezeu și Duhul Sfânt, care are credința deplină dată sfinților o dată pentru totdeauna și de același preț cu a apostolilor (Efeseni 2:19-22), face parte din Biserică, numită în Cuvântul lui Dumnezeu „Biserica lui Dumnezeu" (1Tim. 3:15), Biserica celor întâi născuți, scriși în cer de Dumnezeu (Evrei 12:23).

Creștinul - membru al Bisericii

Un om poate deveni membru al unei Biserici după ce și-a însușit principiile de credință. După ce acesta a renunțat la viața trăită în păcat și a dat dovadă că el cunoaște principiile de bază ale Bisericii, poate fi botezat

în apă şi primit ca membru (2Petru 1:1).

Membrii se raportează între ei ca fraţi (Fapte 5:23). Ei sunt datori, după Cuvântul lui Dumnezeu, să respecte pe cei ce slujesc (Evrei 13:17) şi să se supună unii altora în frica lui Hristos (Efeseni 5:21).

Membrii au datoria de a fi consecvenţi în a trăi o viaţă în sfinţenie, în unitate frăţească cu ceilalţi membri din Biserică, în învăţătura Evangheliei, care trebuie transmisă altora de către fiecare membru şi în dragoste (Fapte 2:42).

Biserica locală

Expresia de „biserică locală" este folosită cu referire la un grup de credincioşi care se adună periodic într-un loc pentru a împărtăşi aceleaşi principii de credinţă.

Termenul „Eklesia" din greaca veche se referea la adunarea celor chemaţi de afară, adică a celor care au fost chemaţi la o adunare publică pentru luarea unor decizii importante. Apoi s-a folosit şi termenul latin „basilica", de fapt, o preluare a grecescului „basileos", care desemna o clădire imperială unde aveau loc adunări publice, locul în care împăratul judeca şi alte activităţi de importanţă publică.

În Noul Testament se precizează despre mai multe biserici locale: bisericile Galatiei (Gal. 1:2), biserica Laodicenilor (Col. 4:16), biserica Iudeii (1Tes. 2:14), biserica Tesalonicenilor (1Tes. 1:1), biserica din Asia (Apoc. 1:4).

Biserica locală este formată din toţi membrii majori ai acesteia, precum şi din aparţinători (copii, simpatizanţi). Ea este condusă de către comitetul bisericii, având în fruntea ei pastorul bisericii, iar după caz, prezbiteri, diaconi. Toţi aceştia sunt implicaţi în lucrarea de slujire. În biserica locală se propovăduieşte Cuvântul lui Dumnezeu, se prezintă viaţa de credinţă, se săvârşesc actele de cult, se organizează rugăciuni, studii biblice (cu adulţi, tineri şi copii). În timpul slujbelor pot fi implicate în vederea slujirii şi grupuri care îl laudă pe Dumnezeu, precum cor, orchestră, fanfară, grup vocal.

Rolul bisericii locale este de a reprezenta Împărăţia lui Dumnezeu într-o anumită localitate sau regiune geografică, dar şi de a forma şi trimite misionari până la marginile pământului.

Actele de cult: botezul în apă, Cina Domnului

Biserica este lucrarea Domnului Isus Hristos, care a iubit-o şi s-a dat pe Sine pentru ea (Efes. 5:25). În biserică se desfăşoară anumite slujbe, conform afirmaţiei apostolului Pavel: „Şi El a dat pe unii apostoli, pe alţii proroci, pe alţii evanghelişti, pe alţii păstori şi învăţători pentru desăvârşirea sfinţilor, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos" (Efes. 4:11,12).

Viaţa bisericii locale presupune îndeplinirea unor acte de cult. Actele de cult care au fost practicate şi recomandate de Domnul Isus şi apostolii Săi sunt botezul în apă şi Cina Domnului.

Să exersăm!

1. Definește termenii de „biserică universală” și „biserică locală”
2. Menționează cel puțin 3 dintre îndatoririle creștinului ca membru al bisericii.
3. Precizează 3 biserici locale, la care se face referire în Noul Testament.
4. Descrie botezul în apă ca act de cult.
5. Descrie Cina Domnului ca act de cult.

Botezul în apă este actul de cult prin care creștinul face o mărturie publică a hotărârii sale de a-L urma pe Isus Hristos. Termenul de „botez” înseamnă scufundare, de unde rezultă scufundarea totală în apă a candidatului. Acesta simbolizează moartea, îngroparea și învierea Domnului Isus. Aceste trei momente se transpun în mod spiritual în viața credinciosului. Botezul în apă se administrează la maturitate și presupune credința celui care se botează: „Cine va crede și se va boteza va fi mântuit, dar cine nu va crede va fi osândit” (Marcu 16:16). Botezul se face în numele Sfintei Treimi: al Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt. Botezul în apă este necesar pentru că a fost instituit de Dumnezeu, Însuși Domnul Isus a fost botezat în apă și El a poruncit ucenicilor să se boteze.

Cina Domnului se mai numește și „euharistie” („eu – charis” = recunoștință). La Cina Domnului credincioșii se împărtășesc din pâine și rodul viței, care simbolizează trupul și sângele Domnului nostru, Isus Hristos. Cina Domnului a fost instituită de Isus Hristos, când a serbat-o împreună cu ucenicii Săi (Matei 26:26) și a fost practicată de către apostoli (1Cor. 11:17-34). Trebuie să participăm la actul Cinei Domnului, acesta fiind un act de ascultare și în același timp, o amintire a jertfei Domnului Isus. Luând parte la Cina Domnului, mărturisim moartea Domnului Isus și confirmăm mântuirea prin sângele Domnului.

Oficiindu-se împreună cu toți credincioșii din biserica locală, Cina Domnului este un prilej de părtășie frățească (1Cor. 10:16,17), de mulțumire și laudă către Dumnezeu. Este și o proclamare a credinței în revenirea Domnului.

APLICĂM

1.Precizează cum ai putea convinge un prieten că este folositor să participe la programele Bisericii.

2. Povestește o întâmplare / eveniment din viața ta, când mersul la biserică ți-a adus beneficii spirituale.

Ştiaţi că...?

• **Didahia descrie închinarea din „ziua soarelui”. Se începea cu citirea „memoriilor apostolilor”, sau a scrierilor profeților, atât cât permitea timpul. După aceea urma o predică sau un îndemn al conducătorului, pe baza celor citite. După aceea adunarea se ridica pentru rugăciune. Cina Domnului urma după sărutul păcii. După Cină, diaconii duceau elementele cinei şi la cei ce nu au putut veni la întâlnire. La încheiere se făcea o colectă pentru văduve, orfani, bolnavi, întemnițați şi străini. Apoi toți mergeau acasă.**

Activitate în Echipă

Faceți echipe de 2-3 elevi. Discutați în echipe următoarele citate despre Biserică. Exprimați-vă argumentat punctul de vedere asupra fiecăruia dintre citatele de mai jos.

•„Biserica este singura instituție care există pentru cei din afara ei”William Tyndale.

•„Cine nu are ca mamă Biserica, nu are ca Tată pe Dumnezeu.” Ciprian, Episcopul Cartaginei

• „Cei care merg la biserică sunt ca niște cărbuni în foc. Când sunt uniți, mențin flacăra arzând, dar când sunt dezbinați, ei se sting.” Billy Graham

Verset de memorat

**„În El toată clădirea, bine închegată,
creşte ca să fie un Templu sfânt în Domnul.”
Efeseni 2:21**

MARILE RELIGII ALE LUMII

...Ca ei să caute pe Dumnezeu și să se silească să-L găsească bâjbâind, măcar că nu este departe de fiecare din noi.

Faptele Apostolilor 17:27

VOCABULAR

SIHĂSTRIE – *Faptul de a trăi ca sihastru; stare, viață de sihastru; fig. singurătate, pustietate.*

ESCAPADĂ – *Ieșire, uneori nepermisă și ascunsă, de scurtă durată, cu scopul de a petrece; aventură.*

ASCEZĂ – *Ansamblu de exerciții fizice și spirituale (considerate purificatoare) practicate de unii călugări.*

Încă din cele mai vechi timpuri, oamenii și-au pus întrebări referitoare la rostul vieții, la locul din care au venit și la locul în care vor pleca de pe pământ. Astfel s-a format o adevărată cronică a credințelor religioase. Religia a fost mereu în centrul gândirii omenești și poate că domeniul religios este cel mai vital domeniu de studiu al vieții. De fapt, ce este religia? Religia este o formă a conștiinței sociale, care se manifestă printr-un crez comun al unui grup de oameni.

Credința religioasă dă posibilitatea omului să se orienteze printre marile întrebări ale vieții. Religia formează un tip de comportament uman care se manifestă prin credințe și ritualuri stabilite în interiorul unui popor. Prin intermediul religiei omul cunoaște mai mult despre sine și lumea înconjurătoare, iar apoi acționează în funcție de ceea ce a cunoscut. Având conștiința că face ceea ce trebuie, omul nu mai are teama vieții veșnice, ci o nădejde eternă a unei răsplătiri divine. Acest aspect al credinței determină o conduită socială specifică.

Pentru a reduce dificultățile de comunicare dintre oamenii zilelor noastre e bine să cunoaștem câteva din aspectele religioase ale lumii. Facem aceasta nu pentru a denigra valorile religioase ale semenilor noștri, ci pentru a-i respecta pe ei și convingerile lor, precum și pentru a învăța să ne susținem propriile convingeri.

IUDAISMUL

Iudaismul este religia poporului evreu, numit și poporul ales al lui Dumnezeu. Este cea mai veche religie monoteistă, dedicată unui singur Dumnezeu, pe care evreii îl numeau *Yahve*.

Originea iudaismului se găsește cu 2000 de ani î.Hr. în cărțile scrise de Moise, principalul profet evreu. De aceea, iudaismul mai este

cunoscut și sub denumirea de religie mozaică. Legea pe care Moise a primit-o direct de la Dumnezeu a fost cuprinsă în prima parte a Vechiului Testament, cunoscută sub denumirea de *Pentateuh* (cinci cărți) sau *Tora.* Aceasta este scrierea de bază în iudaism și se citește în fiecare slujbă din ziua de sâmbătă. Evreii o consideră voia revelată a lui Dumnezeu, care cuprinde norme de conduită morală. În scrierile ebraice religioase, acestor cărți li se adaugă: cărțile de înțelepciune, cărțile poetice și apoi, cărțile profetice. În acestea din urmă este profețită venirea lui Mesia, pe care evreii Îl așteaptă ca pe un izbăvitor și restaurator al națiunii.

Ceremoniile religioase se desfășurau după reguli fixe, în Cortul Întâlnirii, apoi în Templul de la Ierusalim sau în sinagogi. În interiorul acestor lăcașuri de cult se afla un dulăpior numit *chivot,* care cuprindea sulurile cu scrierile sfinte. Acestea erau citite în zile de sărbătoare sau în zile destinate serviciilor de cult. Conducătorul religios era *rabinul,* care coordona și studiul Torei.

Între normele de conduită, evreii aveau interdicția de a folosi ca hrană animale ucise la vânătoare și care nu aveau copita despicată. *Circumcizia* era semnul legământului dintre Dumnezeu și Avraam, aplicată băieților în a opta zi de viață. Evreii practicau rugăciunea de trei ori pe zi, orientați către Ierusalim.

Iudaismul cuprinde sărbători și zile sacre, legate de evenimente din istoria poporului evreu. Amintim câteva dintre acestea:

• **Paștele,** sărbătorit în amintirea izbăvirii poporului evreu din robia Egiptului.

• **Cincizecimea** este sărbătoarea primelor roade, ținută la cincizeci de zile după Paște.

• **Yom Kippur** sau **Ziua Răscumpărării,** reprezintă o perioadă de odihnă solemnă, dedicată mărturisirii păcatelor.

• **Sabatul** începea vinerea la apusul soarelui și ținea până sâmbătă la apusul soarelui. În această zi sunt interzise lucrul și călătoriile.

• **Hanukka** sau **Sărbătoarea Consacrării** în cinstea victoriei macabeilor asupra grecilor care profanaseră Templul în sec. II î.Hr.

• **Purim** sau **Sărbătoarea Eliberării** comemorează izbăvirea poporului evreu prin intervenția împărătesei Estera.

Iudaismul contemporan se împarte în mai multe grupări, dintre care amintim:

• **Iudaismul Ortodox** este latura fundamentalistă și cuprinde 40% din evrei;

• **Iudaismul Reformat,** care adoptă, în primul rând, conținutul etic al Torei, cca 30%;

• **Iudeii Conservatori** respectă multe ritualuri din Tora, dar admit și schimbări, datorate vieții moderne, abordând o cale de mijloc. Ei sunt cam 30%.

Evreii au avut o istorie zbuciumată, aflându-se, în mai multe rânduri, sub robia altor popoare și fiind împrăștiați printre toate națiunile pământului. În secolul trecut, mai exact în 1948, a fost declarată independența statului Israel.

La nivel mondial, se declară iudei 14 milioane de adepți.

Budismul

Budismul a apărut în India, în sec. al VI-lea î.Hr., și s-a răspândit ca religie și filozofie într-o parte a Asiei Centrale și de Sud-Vest.

Indianul Gautama Siddhartha (Buddha Shakyamuni, 563-483 î.Hr.) a întemeiat budismul, alcătuind un amestec de idei din scrierile antice indiene și chineze. Budismul mai este cunoscut sub denumirea de „Buddha Dharma", care în limba sanscrită înseamnă „învățăturile celui luminat"

Prințul Gautama Buddha, fiu al unui

conducător de trib de lângă frontiera Indiei cu Nepalul, a fost crescut într-un palat, izolat de mulțime, pentru că tatălui său i s-a prezis că fiul său va părăsi palatul pentru sihăstrie. Se spune că Gautama a reușit să iasă din palat de patru ori și într-una din aceste escapade a întâlnit un călugăr care l-a convins că suferințele tuturor oamenilor bolnavi și sărmani pot fi învinse prin religie. Astfel, Buddha a hotărât să părăsească orașul, urmând o asceză deosebit de dură în junglele Uruvela. El s-a dedicat *meditației*, astfel încât a reușit să-și concentreze toată atenția asupra eliberării de suferință.

În viziunea budistă, religia constă în a face cât mai puțin rău posibil și cât mai mult bine. Adepții lui Buddha au adunat învățătura și filozofia sa în cărți sacre numite „Pitaka", cu semnificația: „coșuri". Ele oferă o regulă de aur: „nu răni pe alții cu ceea ce te doare pe tine". Ele vorbesc, de asemenea, despre 10 porunci:

1. să nu ucizi!
2. să nu furi!
3. să nu comiți adulter!
4. să nu înșeli!
5. să nu blestemi!
6. să nu minți!
7. să nu vorbești vorbe deșarte!
8. să nu râvnești!
9. să nu insulți, nici să nu lingușești!
10. să fii liber de mânie și răzbunare!

Învățătura budistă conține și o însărcinare pentru călugării budiști, asemănătoare cu cea a creștinilor din Matei 28:19-20, și anume, de a cutreiera lumea și a propovădui învățătura pentru binele celor mulți. Budismul s-a extins pe întreg teritoriul indian și în țări învecinate (precum Sri Lanka), de-a lungul primelor cinci secole de la moartea lui Buddha. În cele două milenii care au urmat, a pătruns și în Asia și în toate celelalte continente.

La nivel mondial, se declară budiști 22,6 % din populație, adică 1,5 miliarde.

Islamul

Islamul este o religie avraamică, fondată de descendenții lui Ismael, fiul lui Avraam cu slujnica sa Agar. Este o religie monoteistă, apărută în sec. al VII-lea d.Hr.

Cuvintele „islam" și „musulman" sunt două derivate de la verbul „a se supune". Sensul lor indică ideea de „supunere" și de „supus", și se înțelegea supunerea față de Alah. Salutul islamicilor este: „pacea/mântuirea fie asupra ta", iar semnificația lui este aflarea păcii în Alah.

Cea mai importantă scriere care cuprinde învățătura acestei religii este ***Coranul,*** care trebuia învățat pe de rost și recitat. Astfel a fost păstrat și transmis generațiilor de urmași. Potrivit tradiției islamice, Coranul i-a fost revelat profetului Mahomed de către îngerul Gavril, între anii 610-632 d.Hr, iar discipolii lui au fost cunoscuți sub denumirea de mahomedani. Unii dintre acești discipoli au notat sporadic textul Coranului pe pergamente, pietre sau omoplați de cămilă. Coranul este împărțit în mai multe capitole cu numele de „Sura". Datorită accentului mare pus pe cunoașterea Coranului, islamul se mai numește și „Religia Cărții".

Această religie s-a dezvoltat în jurul cetății Mecca, un oraș aflat la confluența mai multor drumuri din Asia, în care se aflau multe temple și sanctuare dedicate unor zei naturiști.

Musulmanii pun un mare accent pe

rugăciune, fiind chemați de cinci ori pe zi prin muezini. Aceștia sunt crainicii musulmani care anunță ora de rugăciune, când să se roage cu fața îndreptată spre Mecca. Preoții islamici se numesc *imami,* iar locașele de cult sunt *moschei.*

Cea mai importantă sărbătoare musulmană este *Ramadanul,* care se ține în a noua lună a anului musulman și este caracterizată de un post aspru.

Islamul solicită o ținută vestimentară specifică: femeile poartă un văl peste față, pentru a le feri de privirea celor din jur.

În cadrul religiei musulmane există mai multe grupări religioase, cu toții raportându-se la Coran, dar au diferite interpretări, printre aceștia se numără *șiiții* și *suniții.* La nivel mondial, se declară islamici 23,3% din populație, adică 1,5 miliarde.

Creștinismul

Creștinismul este una din cele trei religii monoteiste contemporane, precum iudaismul și islamul.

Învățătura de bază a creștinilor este Biblia sau Sfânta Scriptură, care cuprinde Vechiul Testament și Noul Testament. În Noul Testament sunt cuprinse învățăturile lui Isus Hristos și ale apostolilor Săi. Aceasta explică și terminologia cuvântului „creștin", care derivă din limba latină, de la „christianus", adică de la Hristos. **Creștinismul este religia revelării lui Dumnezeu Tatăl, prin Fiul Său, Isus Hristos, care s-a întrupat**, locuind printre oameni, învățându-i și făcând multe minuni. El a fost răstignit pe cruce pentru păcatele omenirii, după care a înviat din morți și S-a înălțat la cer. **Credința în iertarea păcatelor prin jertfa Domnului Isus Hristos cu pocăință constituie baza doctrinei creștine.**

Originea creștinismului este legată de marea mișcare spirituală care a pornit de la învățătura propovăduită de Isus Hristos. Destinul omenirii a fost atât de puternic influențat de venirea lui Hristos în lume, încât cursul istoriei a fost împărțit în două ere: înainte de Hristos și după Hristos. Creștinii cred că Isus este Cuvântul lui Dumnezeu care s-a întrupat, conform Evangheliei după Ioan: „Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl" (Ioan 1:14).

După Învierea și Înălțarea Sa la Cer, această învăţătură a fost răspândită de ucenicii Săi și de urmașii acestora, cunoscuți până în ziua de azi sub denumirea de creștini.

În zilele noastre, creștinismul reprezintă religia dominantă în Europa. La nivel mondial, se declară creștini 33,2 % din populație, adică 2,2 miliarde.

Să exersăm!

1. Numește cele patru religii despre care ai învățat în lecție.
2. Descrie iudaismul în raport cu Biblia.
3. Prezintă principalele caracteristici ale religiei budiste.
4. Menționează cartea cea mai importantă a islamului.
5. Precizează principala învățătură din creștinism.

APLICĂM

1. Copiază și completează tabelul în caiet:

Religia	Divinitate	Fondatorul religiei	Cartea sfântă	Locaș de închinare	Sărbători specifice	Credințe	Simbol
Iudaism							
Creștinism							
Budism							
Islamism							

2. Alegeți două religii pe care să le comparați după exemplul de mai jos:

Religie	Asemănări	Deosebiri
Creștinism		
Iudaism		

Activitate în Echipă

Împărțiți elevii în grupuri de câte 4 elevi. Fiecare grup va realiza un proiect după următoarele cerințe:

a. Alege o religie dintre cele menționate în lecție;

b. Caută mai multe informații despre religia aleasă;

c. Caută informații despre misionarii creștini care au ajuns la religia budistă / iudaică / islamică;

d. Realizează un proiect (pe o coală de hârtie) care să cuprindă atât informații cât și imagini sugestive despre religia aleasă

Proiectele vor fi prezentate în fața clasei.

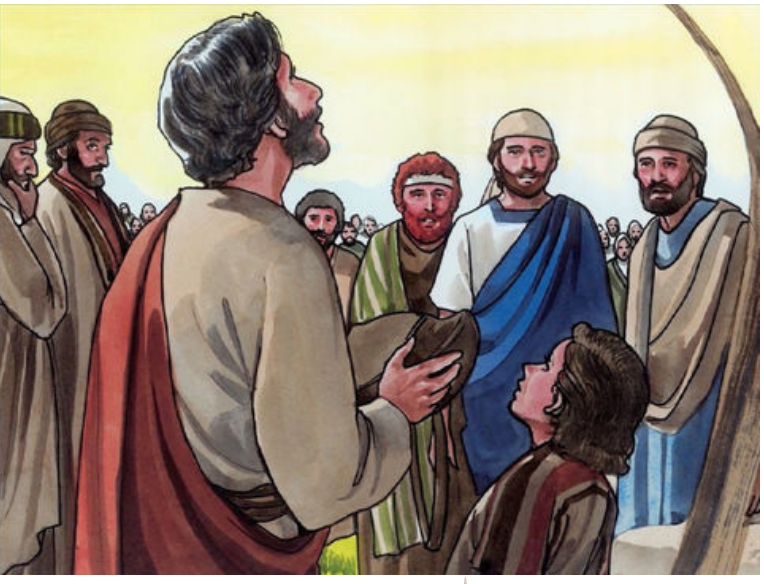
Verset de memorat

„Dumnezeu nu ține seama de vremurile de neștiință și poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască” Faptele Apostolilor 17:30

CREȘTINISMUL LA ROMÂNI

Unul din cei doi care auziseră cuvintele lui Ioan și merseseră după Isus era Andrei, fratele lui Simon Petru.

Ioan 1:40

Vocabular

TRANSHUMANȚA – *Deplasare sezonieră a păstorilor cu turmele de animale (îndeosebi de oi) vara la pășunile de la munte și toamna spre cele de la șes.*

MANUFACTURA – *Produs industrial realizat altădată în ateliere meșteșugărești.*

Apostolul Andrei

Originar din Betsaida, o localitate de pe țărmul Lacului Ghenezaret, din provincia Galileea, apostolul Andrei era fiul unui pescar cu numele Iona și frate al lui Simon Petru. Andrei era unul dintre ucenicii lui Ioan Botezătorul și a auzit mărturisirea acestuia, când L-a botezat pe Isus, „Iată Mielul lui Dumnezeu” (Ioan 1:36). Apoi, recunoscând în Hristos pe Mesia cel așteptat, a mers pe urmele Lui. Prima întâlnire dintre Andrei și Mântuitorul este prezentată în Evanghelia după Ioan (Ioan 1:40). Apoi, când s-a întâlnit cu fratele lui mai mare, Andrei a exclamat: „Noi am găsit pe Mesia” (Ioan 1:41).

O trăsătură extrem de relevantă a caracterului său se remarcă în faptul că în cel puțin trei rânduri Andrei aduce oameni la Hristos: întâi, pe fratele său, Simon Petru, apoi, pe băiatul cu pâinile și peștii, atunci când El a hrănit 5.000 de oameni flămânzi (Ioan 6:9) și tot Andrei i-a prezentat Domnului pe grecii care veniseră să se închine la Ierusalim (Ioan 12:22).

Potrivit Scripturii, Apostolul Andrei este ucenicul Domnului Isus care nu intră în competiție cu ceilalți ucenici, are o înclinație înspre a medita la adevărurile Împărăției lui Dumnezeu și îl întâlnim deseori în umbra fratelui său, Petru, care se distingea ca lider al grupului de ucenici.

Conform unor informații istorice, Apostolul Andrei ar fi răspândit Evanghelia în Sciția Mare, adică în sudul Ucrainei, și în Sciția Mică, adică în Dobrogea, de pe teritoriul României de astăzi. De aici s-ar fi îndreptat spre sud, spre Grecia, unde ar fi murit ca martir, fiind răstignit pe o cruce sub formă de X, în orașul Patros.

Rolul creștinismului în formarea poporului român

În perioada cuceririlor romane în Dacia, poporul dac era bine închegat, având religie proprie, cu zeul lor, Zamolxe. Ei aveau și o oarecare aplecare spre moralitate, fiind combătute aspectele negative sociale, ca beția și desfrâul. Dacii credeau în nemurirea sufletului și în răsplata de dincolo de mormânt. Aceste trăsături caracteristice ale geto-dacilor au favorizat pătrunderea creștinismului. În dezvoltarea creștinismului primar pe teritoriile Daciei s-au constituit trei etape: înainte de cucerirea romană, după cucerire (106-271) și după părăsirea Daciei de către administrația romană.

Creștinismul a pătruns timpuriu în provincia romană Scythia Minor, de unde s-a răspândit în Dacia. Ulterior, creștinii din interiorul regiunilor estice ale Imperiului Roman au căutat refugiu la nord de Dunăre, pentru a evita persecuțiile autorităților imperiale anterioare domniei împăratului Constantin cel Mare. Dar perioada creștinării timpurii a populațiilor nord-dunărene, oricare ar fi ele, a lăsat puține mărturii arheologice și documentare în afara Dobrogei, majoritatea dovezilor fiind mai ales de natură lingvistică.

Creștinismul de limbă latină a fost răspândit printre dacii liberi și printre vlahii din nordul Dunării cu ajutorul păstoritului și al comerțului. Transhumanța reprezenta o cale de schimburi culturale între zona carpatică, Balcani și zona pontică, iar negustorii se deplasau cu stofe, mirodenii, mătase și produse manufacturate la nord de Dunăre, de unde se întorceau în Imperiul Roman de Răsărit (bizantin) cu sare și aur. Se susține că pământul Dobrogei a avut o importanță majoră în formarea spirituală a poporului român, întrucât a fost prima parte de pământ românesc care a luat contact cu Evanghelia lui Hristos. De aceea, teritoriul dintre Dunăre și Marea Neagră a mai fost numit „Betleemul românesc". Oamenii care au primit credința creștină prin apostolul Pavel au răspândit apoi această învățătură în nordul Dunării, astfel încât sămânța bună a Evangheliei a rodit apoi pe întregul teritoriu românesc.

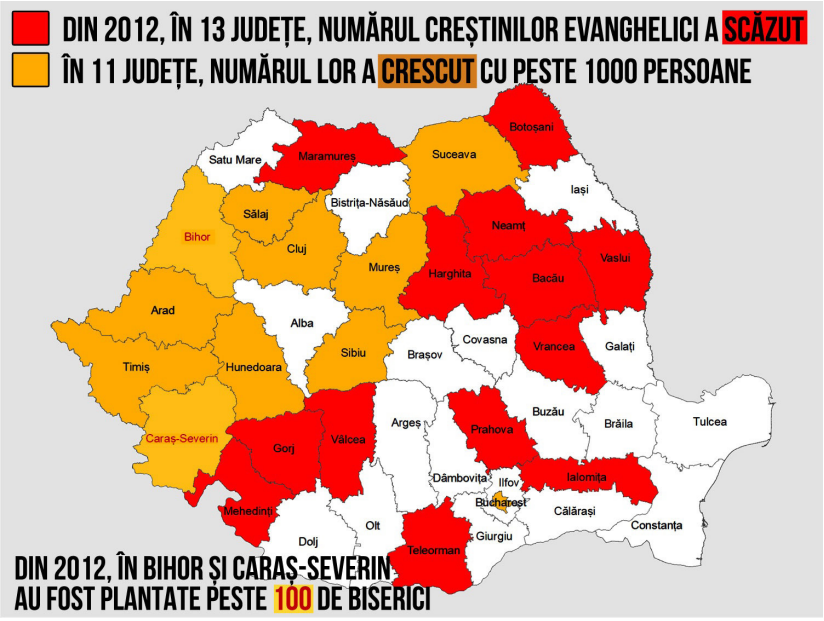
Creștinismul românesc în lumea de astăzi

Organizarea bisericească a românilor a datorat mult influenței grecești, bizantine, fapt care a făcut ca ținuturile românești să poarte stindardul creștinismului de rit ortodox. De-a lungul timpului au fost realizate monumente de arhitectură, biserici și mănăstiri, precum și opere literare care au contribuit mult la formarea limbii literare. Renumita Biblie a lui Șerban, cunoscută și sub denumirea de *Biblia de la București,* a fost prima traducere completă a Bibliei în limba română, publicată în 1688, în timpul domniei lui Șerban Cantacuzino în Țara Românească. De atunci și până în prezent au fost realizate peste 50 de traduceri ale Bibliei în limba română. Această preocupare a fost din dorința de a aduce Cuvântul scris în limba română cât mai aproape de textul original și totodată pentru a ține pasul cu evoluția limbajului românesc și cu regulile de scriere actuale.

Creștinismul transilvănean a avut parte de influența organizatorică a bisericilor

catolice, precum și a ordinelor călugărești derivate din această ramură a creștinismului. La stabilirea religiei creștine din Transilvania, un rol extraordinar de important l-au avut scrierile și traducerile de scrieri religioase pentru românii de pe aceste meleaguri. Toate traducerile în limba română s-au făcut cu sprijinul financiar al domnitorilor protestanți ai Transilvaniei.

Pe întreg teritoriul românesc creștinii au beneficiat de libertatea de a aparține bisericii părinților lor. În România de azi creștinismul este acceptat atât prin cultele tradiționale, cât și prin confesiunile creștine derivate din protestantismul secolelor XVI, care vor fi prezentate în cele ce urmează.

Odată cu migrarea românilor de-a lungul secolelor, cu precădere în sec. al XX-lea și al XXI-lea, aceștia au luat cu ei și formele de trăire și organizare a credinței creștine. Cultele majoritare, dar mai ales confesiunile neoprotestante, au înființat biserici pe toate continentele globului, cu precădere în Europa de Vest și Australia, dar și țări precum Israel sau SUA.

Continuitatea și mărturisirea creștinismului

În toată perioada dezvoltării poporului român, de la daci și până azi, sămânța creștinismului a continuat să aducă roade, crescând într-o binecuvântată amploare. Precizăm că în sec. I, pe teritoriul românesc, ca și peste tot în lume de altfel, creștinismul nu avea nuanțe confesionale, ci era denumit doar ***credința creștină***. Odată cu Marea Schismă de la 1054, în Europa apar cele două mari ramuri ale creștinismului. Poporul român se poziționează aderând la creștinismul dezvoltat astfel: Țara Românească și Moldova, de rit ortodox, iar Transilvania, de rit catolic. După 1517, odată cu reformele religioase și apariția protestantismului, mișcările noi rezultate din reformă vor pătrunde și pe teritoriile românești, cu precădere în Transilvania.

Se poate spune că în România, de la apariția sa și până în prezent, creștinismul nu a fost întrerupt nici măcar de ocupația otomană, ci a beneficiat de o dezvoltare continuă.

Vocația dialogului creștin în spațiul socio-cultural

Pe teritoriul românesc au coexistat mai multe forme de manifestare ale creștinismului, sub forma unor denominațiuni diferite sau culte religioase creștine. Diversitatea creștină nu a împiedicat conviețuirea oamenilor, în cadrul aceleiași comunități, al aceluiași loc de muncă sau uneori, chiar în aceeași familie.

Dialogul interconfesional este un prilej de cunoaștere reciprocă, iar adoptarea unei convingeri religioase sau a alteia rămâne o problemă de conștiință, pur personală. În perioada comunistă, ideologia ateistă a încercat eradicarea creștinismului și, dacă ar fi fost posibil, ștergerea din mintea oamenilor a ideii de credință creștină. Acest lucru însă nu a putut fi realizat, cu toate opresiunile care s-au exercitat împotriva credincioșilor.

Dialogul creștin continuă și astăzi, când diferite confesiuni organizează împreună simpozioane, manifestări religioase și culturale și de apărare a libertăților dobândite odată cu revoluția din decembrie 1989.

Confesiuni creștine în lume și în România

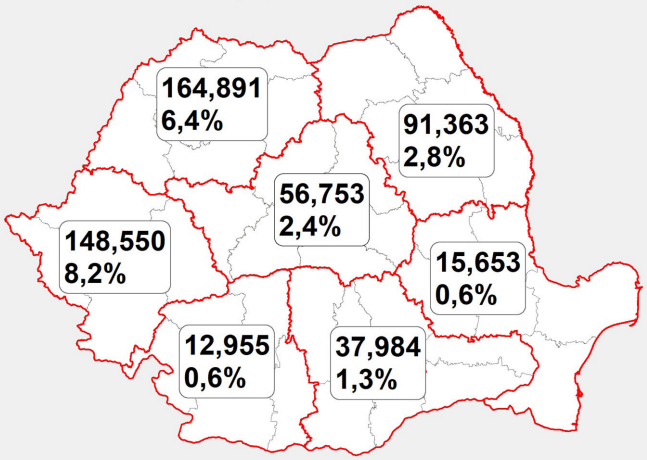
Am văzut că pe teritoriul țării noastre, creștinismul a apărut în zorii răspândirii acestuia în Imperiul Roman, prin Apostolul Andrei și urmașii lui. Timp de 1000 de ani, toți creștinii au fost cunoscuți sub singura denumire de creștini, chiar și după divizarea Imperiului Roman în: de Răsărit și de Apus. Însă, încă din primele secole de impunere a creștinismului ca religie de stat, pe lângă învățătura apostolilor, clerul bisericesc a introdus ceea ce se numea *Sfânta Tradiție*. O serie de obiceiuri s-au instituit ca reguli de urmat pentru toți credincioșii aparținători Bisericii Creștine. În anul 1054 s-a produs o mare ruptură în sânul creștinismului, numită *Marea Schismă*. Aceasta a divizat creștinismul apusean de partea răsăriteană, rezultând două mari ramuri ale creștinilor: catolici și ortodocși.

În secolele medievale XIII-XVI au avut loc doar în Apusul Europei o serie de reforme, care susțineau renunțarea la tradițiile adăugate Scripturii. Aceste mișcări religioase au culminat în 1517 cu ***Reforma lui Martin Luther***, care va domina conștiința maselor de credincioși prin celebra *Sola Scriptura*. Adepții lui Martin Luther s-au răspândit în Europa de Apus sub denumirea de ***reformați*** sau ***protestanți.*** De fapt, numele de „protestant" a devenit o noțiune generică pentru diverse comunități religioase, organizate după ideologii creștine reformate și având structuri ecleziastice proprii. În interiorul mișcării protestante s-au format mai multe biserici cu doctrine proprii, având la bază interpretări diferite ale textului biblic, dar, toate renunțând la tradițiile care fuseseră adăugate Bibliei. Dintre aceste orientări derivate din reformele secolului XVI amintim: luteranismul, calvinismul, anabaptismul, prezbiterianismul, metodismul.

Cultele protestante în România au apărut în sec. al XVI-lea cu bisericile protestante clasice: Biserica Reformată (maghiară), Biserica Evanghelică de Confesiune Augustană, Biserica Lutherană Sinodo-Prezbiteriană, Biserica Unitariană (maghiară) și Biserica Armeană.

NUMĂR DE CREDINCIOȘI ȘI PROCENT EVANGHELIC PE REGIUNI

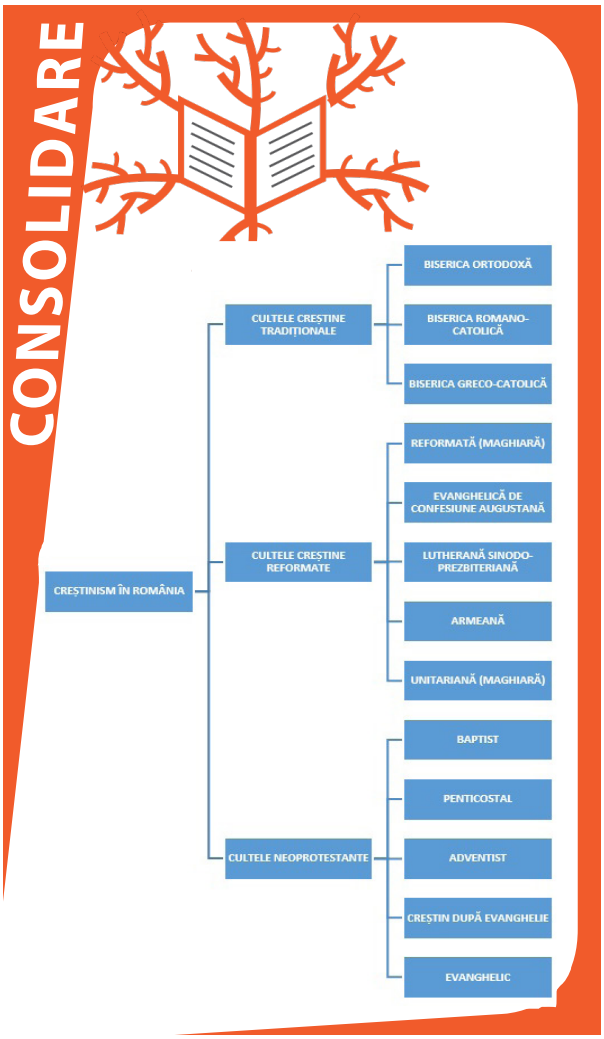
Prin termenul de „neoprotestant" se înțeleg acele culte protestante apărute pe teritoriul României începând cu secolul al XIX-lea și recunoscute oficial astăzi. Spre deosebire de occidentul anglo-saxon, unde n-a existat o separare clară între „paleoprotestanți" și „neoprotestanți", pe teritoriul României au existat aceste două valuri distincte de protestantism. Protestantismul modern, începând din secolul XIX, s-a răspândit sub denumirea de „neoprotestantism", care cuprinde:

- Cultul Creștin Penticostal
- Cultul Creștin Baptist
- Cultul Creștin după Evanghelie
- Biserica Adventistă de ziua a șaptea
- Biserica Evanghelică.

APLICĂM

Te-ai născut și locuiești într-o țară a cărei religie este creștină într-o pondere covârșitoare. Enumeră câteva avantaje ale acestui lucru și câteva provocări.

CONSOLIDARE

Să exersăm!

1. Prezintă pe scurt portretul Apostolului Andrei.
2. Precizează care a fost rolul creștinismului în formarea poporului român.
3. Menționează anul în care s-a înregistrat prima traducere integrală a Bibliei în limba română.
4. Numește 10 confesiuni creștine care există azi în România.
5. Prezintă ce influență au avut marile evenimente din istoria creștinismului mondial asupra istoriei creștinismului din România.

Activitate în echipă

În echipe de 2 elevi, realizați un proiect intitulat „Creștinismul în România".

Pe o hartă a României, marcați zonele și anii care au avut un rol important în istoria creștinismului în România.

Folosiți informații suplimentare și imagini sugestive.

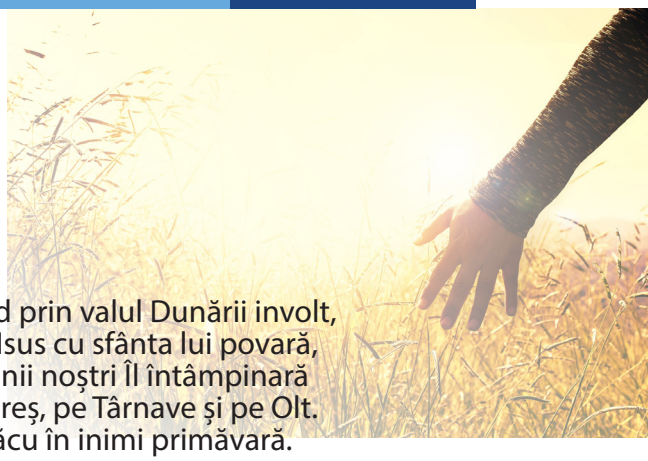
PORTOFOLIU

Pornind de la versetul: „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții" (Ioan 13:35), scrie o compunere de maxim o pagină cu titlul: ***Adevăratul creștin iubește.***

Știați că...?

• Reforma protestantă a fost o mișcare social-politică și religioasă împotriva feudalismului și a papalității, apărută în Europa apuseană în sec. al XVI-lea, care a dus la crearea bisericii reformate sau protestante.

• Viața religioasă a Transilvaniei era dominată în secolul al XVII-lea de cultele protestante (calvin sau reformat, lutheran sau evanghelic, unitarian), precum și de cel anabaptist. La influența spirituală a acestei orientări au contribuit mult și scrierile de cărți religioase sau traducerile pentru români din această perioadă. Catehismul de la Sibiu (1544) prezenta doctrina lutherană, Întrebarea creștinească -1559 conținea Decalogul, Crezul, rugăciunea Tatăl nostru. Între 1546 și 1560 a fost editat în limba română de mai multe ori, la Sibiu și la Brașov, Tetraevangheliarul, care conținea cele patru evanghelii. Psaltirea era o traducere a Psalmilor în limba română în 1570. Palia de la Orăștie, din 1581-82 a fost prima traducere a Vechiului Testament în limba română, realizată de diaconul Coresi. Noul Testament a fost publicat în 1648 la Alba Iulia.

POEZIE

Regele Pace

- FRAGMENT -

Un vânt de seară începu să joace
Și regele în cale se opri
Vorbind ciudat de tainice soroace.
„Ierusalime...” Mesia vorbi
„O, de-ai cunoaște în această zi
iubirea Mea care-ți aduce PACE!”

Și Pacea Sfântă, Pacea Împlinirii
Se coborî apoi în Templul ei.
Dar preoții, bătrânii farisei,
toți cei uniți la masa răzvrătirii,
acele minți viclene și deșarte,
au vrut mai bine negură și moarte.
Și-atunci lăsând coroana lui David
sub aripile acvilei romane
Isus luă mulțimile sărmane,
pornind să cucerească nu un zid,
nu cetăți de piatră, nu coroane,
ci inimi, fortărețele umane...

Și-astfel pe măgărușul umilinței,
întâmpinat de suflete fervente
trecu Mesia, regele Credinței,
Spre Roma, spre Olimp, prin largi torente,
spre toate cele șase continente.

Și când prin valul Dunării involt,
Trecu Isus cu sfânta lui povară,
strămunii noștri Îl întâmpinară
pe Mureș, pe Târnave și pe Olt.
Și se făcu în inimi primăvară.

Plugarii își lăsară fieru-n glie,
Ciobanii, mioriţele la stână
Iar tinerele acul pe tipsie.
Și mulți L-au găzduit cu bunătate
Pe Mesia în patria română.

Prietene, ascultă. la aminte.
Nu simți tu oare-un freamăt de zăvoi?
Nu vezi cum cei umili se strâng șuvoi?
cu bucuria cântecelor sfinte?
Nu știi că Domnu-i încă pe Negoi
și pe Bihor, călcând pe vechi veșminte?

Mai poți tăcea, când nici un dor nu tace?
Mai poți să stai deoparte ca un sloi?
O, vino dar să cânți și tu cu noi,
întâmpinând eternul REGE-PACE!
O, vino-ACUM, căci iată, El se-ntoarce,
La capătul mileniului doi,
Spre zidul sacru iarăși înapoi!

Costache Ioanid, Vol. Taine

MIȘCAREA PENTICOSTALĂ DIN ROMÂNIA

În Ziua Cincizecimii, erau toți împreună în același loc. Deodată, a venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic și a umplut toată casa unde ședeau ei. Niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei și s-au așezat câte una pe fiecare din ei.

Faptele Apostolilor 2:1-3

Vocabular

CULT – *Confesiune, totalitatea ritualurilor unei religii.*

DESERVENT – *persoană care desfășoară o activitate de cult, investită cu autoritate prin ordinare.*

DIASPORA – *Grup etnic aflat în afara granițelor țării de origine.*

Începuturile mișcării penticostale

Rădăcinile istorice ale Bisericii Penticostale se regăsesc în perioada apostolică, în prima biserică, descrisă în Faptele Apostolilor. Botezul cu Duhul Sfânt este una dintre doctrinele de bază ale Bisericii Penticostale. De-a lungul istoriei creștinismului, de două mii de ani încoace, ca un fir roșu, se regăsesc manifestări ale lucrării Duhului Sfânt: vorbirea în alte limbi, prorocii, vindecări miraculoase ș. a. Ele au fost consemnate în scrierile apostolilor, dar și în scrierile postapostolice, din sec. al II-lea. Numele lui Irineu, Tertulian, Origen, Montanus răzbat din primele secole până în zilele noastre, prin scrierile lor despre minunile și darurile miraculoase ale Duhului Sfânt în viețile creștinilor contemporani cu ei. Apoi, secolele următoare au înregistrat o serie de alte nume ale unor creștini care au militat pentru mișcări de trezire spirituală, prin lucrarea Duhului Sfânt: Augustin, Ambrozie, Antonie și Pahomie, Peter Waldo, Menno Simons, Edward Irving. În timp ce acesta din urmă predica, oamenii care îl ascultau erau umpluți cu Duhul Sfânt și aveau loc manifestări specific penticostale, ca vorbirea în alte limbi și prorocii. Dar, dacă în biserica primelor secole aceste manifestări aveau un caracter de normalitate, în veacurile ce au urmat ele s-au rărit, manifestându-se doar sporadic, prin unii credincioși, care duceau o viață de rugăciune și dedicare lui Dumnezeu.

În primii ani ai sec. al XX-lea, mișcarea de sfințire prin rugăciuni stăruitoare s-a afirmat din nou printre creștini, cunoscând o amploare deosebită în SUA. Charles Fox Parham din Los Angeles predica doctrina despre sfințire, ca o experiență specială, și despre vindecarea divină. Acesta a înființat *Bethel Healing Home*, unde s-a experimentat primul botez cu Duhul Sfânt, de o tânără cu numele de Agnes Ozman. În timpul rugăciunilor din noaptea de Revelion a anului 1900-1901, aceasta i-a cerut lui Parham să se roage pentru ea cu punerea mâinilor pentru a primi Duhul Sfânt. Ulterior, mulți oameni au fost botezați cu Duhul Sfânt, vorbind în limbi

și practicând darurile Duhului Sfânt. Această experiență petrecută la Los Angeles (strada Azusa) a avut un uriaș răsunet în presa vremii, care a evidențiat importanța lucrării Duhului Sfânt pentru credincioșii de atunci. Fenomenul petrecut se asemăna perfect cu evenimentul revărsării Duhului Sfânt descris în Faptele Apostolilor, la Cincizecime. Întrucât a cincizecea zi se traduce în limba greacă prin „pentecoste", adepții noii mișcări religioase au adoptat denumirea de „penticostali".

Mișcarea s-a răspândit apoi, sub această denumire, din America în Europa, prin Anglia.

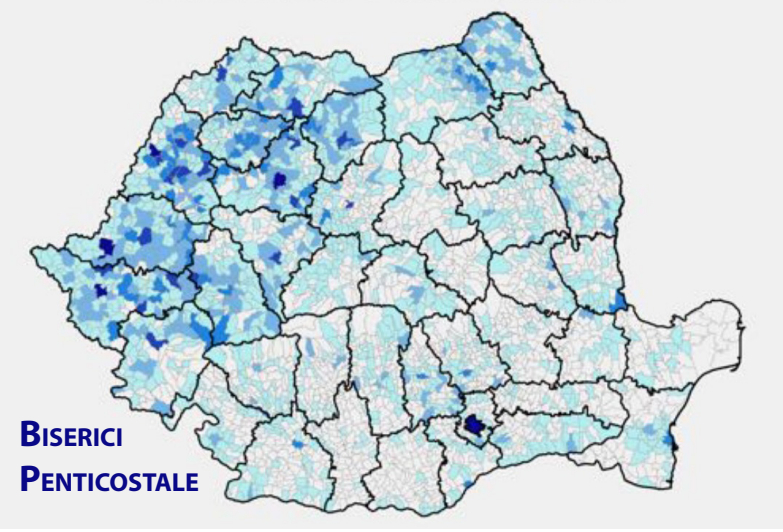
În România, prima biserică penticostală a luat ființă în 10 septembrie 1922, în localitatea Păuliș, județul Arad, când în familia lui Gheorghe Bradin, Duhul Sfânt a botezat și vindecat pe soția lui, Persida. În urma acestei experiențe s-a format, în casa familiei Bradin, o biserică penticostală, prima comunitate de credincioși penticostali din România.

Toți credincioșii au avut convingerea că mișcarea penticostală are vechime doctrinară și se poate spune că nu este o nouă mișcare, ci doar o revenire la credința primilor creștini și o denumire nouă a unui stil creștin de viață.

Evoluția Mișcării Penticostale

Încă de la începutul mișcării penticostale, istoria a înregistrat înmulțirea bisericilor penticostale. Pavel Budeanu, un român care se stabilise în Detroit, SUA, s-a reîntors în anul 1924 la Arad pentru a sprijini mișcarea penticostală care se înfiripase pe aceste meleaguri, cu toate că a trebuit să înfrunte persecuția, fiind arestat de către jandarmi. Chiar în același an a fost solicitată autorizarea funcționării „Asociației Penticostale", printr-o cerere adresată Ministerului Cultelor. În locul aprobării s-a primit o decizie de interzicere a asociațiilor religioase în România, printre care și penticostalii. Totuși, decizia de interdicție dată de către Ministerul Cultelor în 29 ianuarie 1925 a devenit primul document oficial care atestă credința penticostală pe teritoriul țării noastre. A urmat un val de persecuții din partea regimurilor politice împotriva unei gândiri libere și conștiente, printr-un sistem totalitar.

Mulți credincioși au fost arestați și întemnițați pentru credința lor, care nu era recunoscută de stat. S-au înregistrat o serie de demersuri pentru obținerea autorizării acestui mod de credință creștină. Întrucât denumirea de „Cult Creștin Penticostal" a fost interzisă categoric, credincioșii au propus la un moment dat denumirea de „Biserica lui Dumnezeu Apostolică", având în vedere faptul că fenomenul revărsării Duhului Sfânt fusese experimentat de primii creștini, în perioada apostolică. Astfel se explică faptul că actualmente, în denumirea Bisericii Penticostale se regăsesc ambele expresii: ***Cultul Creștin Penticostal – Biserica lui Dumnezeu Apostolică din România.***

Mișcarea penticostală a cuprins aproape întreaga Transilvanie prin înființarea unor noi biserici în Banat, în Bihor, pe Târnave, în județul Sibiu. Un rol important în județul Bihor l-a avut Pavel Ciuci, un pastor penticostal ordinat de Bradin în 1927. Lui i s-au alăturat alți frați, ca Șorhenți Mihai și Urs Ioan. Aceștia au fost folosiți de Dumnezeu pentru răspândirea credinței penticostale în tot Bihorul. În același an, în județul Sibiu, a fost ordinat pastorul Thelmann Mihail, care a înființat numeroase biserici penticostale.

În aceeași perioadă, Alexandru Izbașa a fost ordinat ca pastor penticostal în Banat, apoi a ajutat la extinderea credinței în Oltenia și tot sudul țării până la București, coordonând activitățile de evanghelizare din aceste regiuni. I-au fost alături: Olariu Mihai, Dincă Ciolac, Ocolișan Pavel și alții.

În părțile Clujului, pe Someș, între frații cu rol important în coordonarea mișcării penticostale au fost Crișan Vasile și Sima Ioan.

Pe de altă parte, în Moldova de Sud, un rol însemnat în lucrarea Domnului l-a avut Borlovan Simion, mai exact în Brăila, Galați și satele din jur.

Manifestări ale Duhului Sfânt sunt consemnate în istorie încă din perioada începutului mișcării penticostale din România, și în regiunile de est și nord-est. Printre primele comunități penticostale din județul Suceava se înregistrează la Udești, la propovăduirea lui Filaret Rotaru, care se întoarce din SUA, unde a avut contact cu credința penticostală; la Vicovu de Sus prin Constantin Nițu; la Volovăț prin Mirăuță Dumitru și Pricopie; la Bilca prin Cîrstean Gavril. Un rol important în Bucovina l-au avut și Răscol Vasile și Bodor Eugen. Penticostalii din Bucovina au avut parte de prigoane crunte, în timpul cărora erau condamnați în tribunalul de la Cernăuți.

În ciuda situației critice, bisericile penticostale au continuat să funcționeze, organizându-se sub forma unor filiale. S-au găsit documente care atestă că, la 26 aprilie 1930, a luat ființă filiala Suceava pentru Bucovina și Moldova de Nord, la conducerea acesteia fiind Cristian Gavrilă. Liderii mișcării penticostale din Bucovina au trecut Carpații Orientali, ajungând în județul Bistrița-Năsăud, unde ștafeta Evangheliei a fost preluată de Rus Elisei și Dumitru Moldovan.

Mișcarea penticostală s-a dezvoltat și în Maramureș, unde, după anul 1947, bisericile s-au aflat sub coordonarea lui Latiș Gavrilă.

În Oltenia, mișcarea penticostală a înregistrat un prim nume prin Macarie Tudor, care a slujit Domnului în biserica din Craiova, unde, după cel de-al doilea război mondial, un rol important îl va avea Alexie Vamvu.

Cultul Creștin Penticostal a fost recunoscut de stat în anul 1950, printr-un decret formulat de Marea Adunare Națională, când au fost recunoscuți și baptiștii, creștinii după Evanghelie și adventiștii de ziua a șaptea.

Așadar, cu toate opresiunile asupra credincioșilor penticostali, mișcarea de trezire spirituală a cuprins întreaga Românie.

Răspândirea mișcării penticostale

În timpul comunismului Cultul Penticostal era acceptat în mod oficial, dar creștinii penticostali au avut de suferit, mai ales datorită educației școlare, declarat ateistă. După căderea regimului comunist, care a fost înlăturat începând cu revoluția din decembrie 1989, bisericile penticostale s-au răspândit tot mai mult.

Cultul Creștin Penticostal - Biserica lui Dumnezeu Apostolică Penticostală din România a fost condusă de mai mulți președinți: Gheorghe Bradin, Pavel Bochian, Emil Bulgăr, Pavel Riviș-Tipei, Moise Ardelean. O contribuție însemnată în conducerea Cultului a avut-o și fratele Trandafir Șandru, care a organizat învățământul teologic penticostal și a fondat Seminarul Teologic Penticostal din București.

În organizarea sa, Cultul Creștin Penticostal respectă autonomia bisericilor locale, având o conducere colectivă centrală, și anume, Consiliul Bisericesc, format din 33 membri. În fruntea acestuia se află președintele Cultului Creștin Penticostal. Alte organe de conducere sunt: Biroul Permanent, format din trei membri (președinte, vicepreședinte și secretar general), și Comitetul Executiv, format din nouă membri.

Bisericile locale sunt organizate administrativ în comunități regionale și etnice: Arad, Brașov, București, Cluj, Constanța, Oltenia – Argeș, Oradea, Maramureș – Sătmar, Suceava, Etnică Maghiară. Pe lângă acestea, există comunități regionale penticostale în străinătate. Aceste comunități sunt dovada răspândirii penticostalilor români atât pe teritoriul țării, cât și în afara granițelor.

Astăzi, pe teritoriul României, județele cu densitate mare de credincioși penticostali sunt cele din vestul țării, nord, nord-est și cele din Transilvania. În afara granițelor României se regăsesc biserici penticostale române în toată Europa, în Statele Unite ale Americii și Australia. Numărul total al bisericilor din Cultul Creștin Penticostal este de 3121, din care 2915 în țară și 206 în diaspora.

Pregătirea teologică se face în cele două unități de învățământ superior: **Institutul Teologic Penticostal București** și F**acultatea de Teologie Penticostală** - didactică din cadrul Universității „Aurel Vlaicu" Arad, precum și în școli biblice și seminarii teologice, organizate în cadrul Comunităților Regionale Penticostale. Numărul deserventilor de cult în 2018 a fost de 772 păstori, 1496 prezbiteri și 2280 diaconi.

Educația generațiilor în formare se poate realiza armonios în cele 9 licee penticostale, în școli primare și gimnaziale și zeci de grădinițe dezvoltate în ultimii ani. Sunt 127 de unități de învățământ, la toate nivelele. În plus, disciplina „Religie Penticostală" se predă în 23 de județe ale țării, de către profesori calificați, care utilizează manualele de Religie Penticostală.

În cadrul cultului sunt două fundații care se ocupă de misiune: APME – Asociația Penticostală de Misiune Externă și AREA – Alianța Română pentru Răspândirea Evangheliei Acasă. APME își desfășoară activitatea în 25 de țări, coordonând 72 de misionari, care duc Evanghelia în afara granițelor României.

Biserica Penticostală din România a dezvoltat relații externe cu organizații creștine cu aceeași mărturisire de credință, având protocoale de colaborare cu Church of God din SUA, Assemblies of God World Missions din SUA, iar în domeniul educației, cu ACSI – Asociația Internațională a Școlilor Creștine.

Să exersăm!

1. Prezintă începuturile mișcării penticostale.
2. Argumentează faptul că penticostalismul nu este o religie nouă, ci o revenire la credința primilor creștini.
3. Descrie evoluția mișcării penticostale în România.
4. Precizează aria de răspândire a bisericilor penticostale române în țară și pe glob.

Progresează!

Desenează în caiet harta României și răspunde la următoarele cerințe:

a. Identifică localitatea Păuliș, Arad, unde a fost prima biserică penticostală din România.

b. Marchează cu roșu minim 5 județe în care penticostalismul s-a răspândit foarte mult.

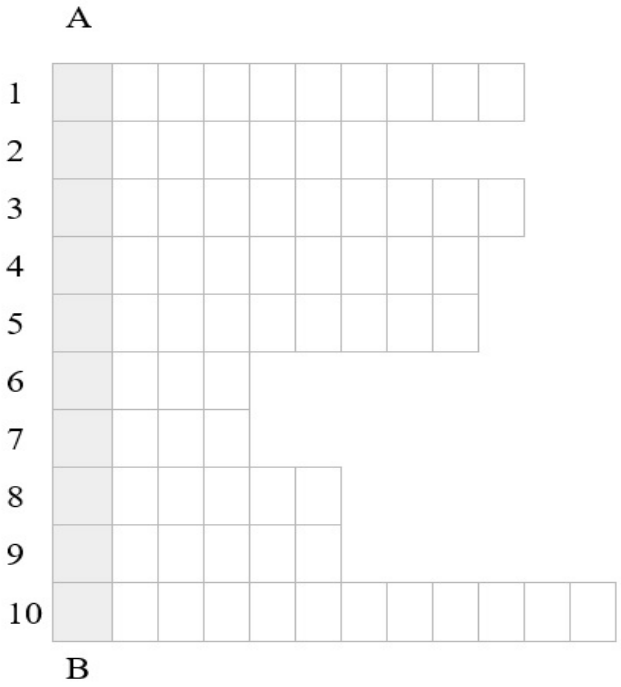
c. Notează cu albastru județele în care există unități de învățământ superior pentru pregătirea personalului de Cult Creștin Penticostal.

RECAPITULARE

I. Rezolvând corect rebusul, pe verticala A-B veți descoperi religia cea mai numeroasă astăzi pe glob.

1. Împărat Roman care recunoaște oficial religia creștină
2. Mișcare religioasă reprezentată de M. Luther
3. Cina Domnului
4. Biblia
5. Sfânta Treime
6. Fondatorul religiei creștine
7. Împărat roman care declanșează persecuția creștinilor
8. Virtutea cea mai importantă în creștinism
9. Primul martir creștin
10. Moment de ruptură între Biserica Ortodoxă și cea Catolică

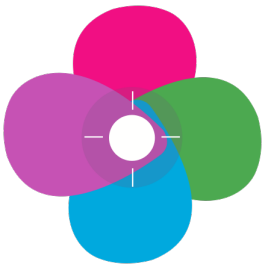

II. Asociază corespunzător:

1. Charles Parham
2. Gheorghe Bradin
3. 1925 actul de interdicție dat de către Ministerul Cultelor
4. Cultul Creștin Penticostal
5. 1950 decret, Marea Adunare Națională
6. Consiliul Bisericesc

a) Recunoașterea oficială a Cultului Creștin Penticostal în România
b) primul document oficial care confirmă credința penticostală pe teritoriul țării noastre
c) Biserica lui Dumnezeu Apostolică din România
d) Strada Azuza
e) Conducere colectivă centrală
f) Păuliș, Arad

PORTOFOLIU

Interviu. Alege din biserică / familie un frate / o soră în vârstă care să fi fost credincios penticostal de mulți ani. Adresează-i o serie de întrebări privitoare la dezvoltarea mișcării penticostale din localitatea din care face parte. Întrebările se pot referi și la situația bisericii penticostale din perioada comunistă.

EVALUARE

I. Notează cu A (adevărat) sau F (fals):

.... Cei dintâi creștini aveau o clădire specială unde se întâlneau pentru închinare, numită Catedrală.
.... La începutul istoriei bisericești, au fost 10 valuri de persecuție împotriva creștinilor.
.... Astăzi creștinismul este pe același loc cu islamul, cele două religii fiind foarte asemănătoare.
.... Cina și botezul sunt acte de cult practicate și recomandate de Isus.
.... Mișcarea Penticostală este o mișcare religioasă nouă, apărută în secolele al XIX-lea – al XX-lea.

II. Copiază pe caiet și completează spațiile libere:

1. Ucenicilor li se dă pentru prima dată numele de creștini în .....
2. Denumirea de biserică provine din grecescul „ekklesia" și latinescul.....
3. Neoprotestanții apar în secolele .....
4. Termenul de „botez" înseamnă.....
5. Prima biserică penticostală din România a fost deschisă în localitatea .....

III. Alege varianta corectă:

1. Biserica creștină stăruia, printre altele, în frângerea pâinii sau:
a. Agape
b. Mese de dragoste
c. Cina Domnului

2. Despărțirea Bisericii Ortodoxe de Biserica Catolică s-a petrecut în anul:
a. 1045
b. 1504
c. 1054

3. Marea Reformă religioasă l-a avut ca protagonist principal pe:
a. Apostolul Petru
b. Martin Luther
c. Richard Wurmbrand

4. Predicatorul american penticostal de la Los Angeles (Azuza Street) se numea:
a. Charles Parham
b. Edward Erwin
c. Augustin

IV. Asociază corespunzător:

1. Creștinism	a) Tora
2. Penticostalism	b) Religia dragostei
3. Budism	c) Revărsarea și lucrarea Duhului Sfânt
4. Islam	d) Învățăturile celui iluminat
5. Iudaism	e) Profetul Mahomed

V. Pe baza versetului:

„Religia curată și neîntinată înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este să cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor și să ne păzim neîntinați de lume" (Iacov 1:27),

răspunde la următoarele cerințe:

a) Definește expresia „religie curată și neîntinată".
b) Menționează cele două caracteristici ale religiei curate.
c) Precizează un sinonim pentru expresia: „neîntinați de lume"
d) Explică în maxim 3 rânduri care este esența religiei creștine.

POEZIE

ÎN BISERICA CEA VIE

În Biserica cea vie,
Trupul Domnului Hristos,
Să fiu sfânt, să fiu făclie,
Să slujesc cu bucurie,
Ca prin mine să se știe
Drumul harului frumos

În Biserica cea sfântă
Casa Domnului Isus,
Să fiu harfă care cântă
Pacea Golgotei ne-nfrântă
Și iubirea ce se-avântă
Spre un mâine de nespus

În Biserica iubită
Logodită cu Hristos,
Să fiu flacără sfințită,
Care arde ne-ngrădită
Pentru Nunta pregătită
În văzduhul luminos.

În Biserica cea una,
Neamul sfânt al lui Isus,
Vreau să fiu întotdeauna
Luptător, să-nfrâng minciuna,
Pentru slava și cununa
Adevărului de Sus!

Nicolae Moldoveanu, Cântările Harului, vol 9

APLICĂM

Cum poți să-ți arăți dragostea față de cei din Biserica ta?
Cum te comporți față de cei care sunt de o altă confesiune creștină, diferită de a ta?
Care este atitudinea ta față de cei ce aparțin altor religii (musulmani, budiști, evrei etc)?

VIAȚA CREȘTINULUI ÎMPREUNĂ CU SEMENII

DOMENIUL 3

Roada Duhului Sfânt în viața creștinului

Creștinul nu trăiește izolat, ci împreună cu semenii. Credința omului în Dumnezeu se manifestă în relația lui cu Dumnezeu, dar și în relația lui cu aproapele său. Urmează să înveți cum dorește Dumnezeu ca omul să se raporteze la semenul său și, mai ales, cum poate reuși un om înclinat înspre păcat să împlinească cerințele sau standardele pe care Dumnezeu le fixează.

Roada Duhului Sfânt este rezultatul prezenței Duhului Sfânt în viața credinciosului, făcându-ne tot mai asemenea chipului Domnului Isus Hristos. În Galateni 5:22-23, Pavel prezintă nouă fațete ale roadei Duhului în viața noastră sau nouă caracteristici ale lucrării Duhului Sfânt în viața credinciosului: *dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea și înfrânarea poftelor.*

Pavel folosește expresia „roada Duhului" pentru a ne ajuta să înțelegem care este produsul, rezultatul faptului că Duhul Sfânt locuiește în credincios. Roada Duhului este produsă de Duhul lui Dumnezeu, nu de către credincios. Cuvântul este la singular, accentuând faptul că „roada" este un tot unitar, nu suma unor caracteristici independente. Pe măsură ce ne maturizăm, chipul lui Hristos se va vedea tot mai bine în viața noastră.

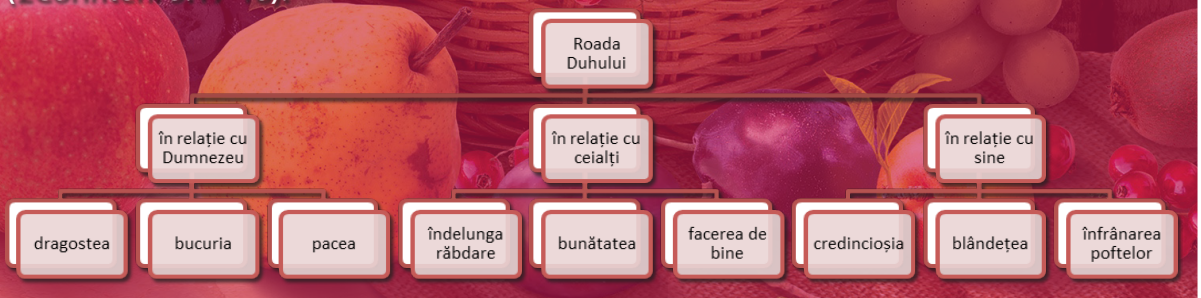
La fel ca fructele care au nevoie de timp să crească și să ajungă coapte, tot astfel, roada Duhului nu crește peste noapte. Asemenea unui grădinar bun, noi trebuie să avem grijă de plante și să smulgem buruienile vechii noastre naturi păcătoase care înăbușă lucrarea Duhului Sfânt.

În ceea ce privește roada Duhului, creștinul poate cădea în una dintre extreme:

• Putem încerca prin puterile noastre să manifestăm aceste trăsături ale Duhului. Dar Ioan 15 ne avertizează că despărțiți de Dumnezeu (vița), noi (mlădițele) nu putem aduce roadă.

• Putem avea o atitudine delăsătoare, considerând că e de datoria Duhului să producă roadă în noi. Însă, de nenumărate ori, în Scriptură suntem îndemnați să ne dăm și „toate silințele" pentru ca să nu fim „nici leneși, nici neroditori" (2Petru 1:5-8).

Duhul Sfânt ne dă puterea de a respinge dorințele și tendințele noastre păcătoase. Trebuie să acceptăm călăuzirea Duhului Sfânt în viață, să permitem Duhului să lucreze în noi și să ne dăm toate silințele ca să ajungem asemenea lui Isus (2Corinteni 3:17-18).

DRAGOSTEA, BUCURIA, PACEA

DRAGOSTEA

**Preaiubiților,
să ne iubim unii pe alții;
căci dragostea este de la
Dumnezeu.**

**1Ioan
4:7**

Definiția Dragostei

Dragostea este un „sentiment de afecțiune dezinteresată pentru cineva sau ceva, de care ești legat sufletește" (conform DEX). Definiția cea mai frumoasă a dragostei este ilustrată în dragostea pe care Dumnezeu a avut-o față de omenirea păcătoasă: „Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi" (Romani 5:8). Dragostea, ca roadă a Duhului Sfânt, nu este doar un sentiment, ci ea implică voință și se manifestă prin comportamente în folosul celui iubit, chiar dacă acesta nu merită.

Ioan subliniază originea divină a dragostei: „...Dumnezeu este dragoste" (1Ioan 4:8), „și dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi și a trimis pe Fiul Său ca ispășire pentru păcatele noastre" (1Ioan 4:10).

Așadar, dragostea dumnezeiască, ***agape*** (grecește), este dragostea care își are originea în Dumnezeu și se manifestă prin **sentimente** (a avea sentimente de afecțiune, iubire), **voință** (a-i vrea binele celuilalt), **comportament** (a acționa în favoarea celuilalt într-un mod neinteresat și necondiționat).

Descrierea Dragostei

Nu întâmplător, dragostea este prima roadă a Duhului Sfânt. Dragostea este caracteristica de bază a creștinului. Însuși Isus afirmă că cea mai mare poruncă este: „Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău" (Matei 22:37), iar a doua este: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți" (Matei 22:39). Pavel subliniază că „dragostea este împlinirea Legii" (Romani 13:10), iar 1Ioan 4:11 afirmă:

Vocabular

DEZINTERESAT(Ă)– *Care nu are în vedere interesul, folosul personal, care nu caută un câștig pentru sine.*

VRAJBĂ – *Dușmănie, ură, vrăjmășie, dezbinare, zâzanie; ceartă.*

ZAVISTIE – *Invidie, pizmă, gelozie; ură, dușmănie.*

„Preaiubiților, dacă astfel ne-a iubit Dumnezeu pe noi, trebuie să ne iubim și noi unii pe alții". Astfel, dragostea noastră, ca răspuns la dragostea lui Dumnezeu, are două aspecte:

a) dragostea pentru Dumnezeu;

b) dragostea pentru aproapele.

Hristos Însuși ne dă un exemplu practic despre ce înseamnă să Îl iubim pe Dumnezeu și să ne iubim aproapele. Toată viața și lucrarea lui Isus au demonstrat că era una cu Tatăl și a împlinit voia Tatălui. De asemenea, din dragoste pentru noi, Isus a renunțat la slava cerească și a luat chip de om pentru a ne mântui (Filipeni 2:5-8).

În discuția Sa cu un învățător al Legii, Isus explică dragostea pentru aproapele folosind *pilda samariteanului milos* (Luca 10:25-42). Apostolul Pavel descrie dragostea în 1Corinteni 13 astfel: „dragostea este îndelung răbdătoare, plină de bunătate, dragostea nu pizmuiește, dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândește la rău, nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr, acoperă totul, nădăjduiește totul, suferă totul" (1Corinteni 13:4-8).

Importanța Dragostei

•Dragostea pentru Dumnezeu și pentru aproapele este porunca lui Dumnezeu pentru noi (Matei 22:37-39).

•Dragostea demonstrează că suntem din Dumnezeu și Îl cunoaștem (1Ioan 4:7).

•Dragostea este împlinirea Legii (Romani 13:10).

•Prin dragoste ne putem manifesta recunoștința noastră față de dragostea Lui pentru noi (1Ioan 4:19).

•Dragostea pentru cel de lângă noi arată că Îl iubim pe Dumnezeu (1Ioan 4:20)

•Dragostea pentru aproapele demonstrează lumii că suntem ucenicii lui Isus (Ioan 13:35).

•Fără dragoste nu suntem nimic (1Corinteni 13:2, 3).

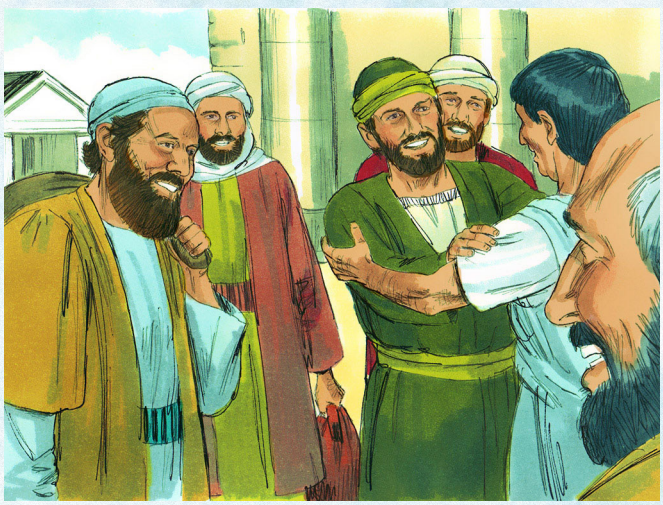
BUCURIA

Definiția Bucuriei

Bucuria este un „sentiment de mulțumire vie, de satisfacție sufletească" (DEX), dar bucuria, ca roadă a Duhului Sfânt, este mai mult decât un sentiment: este o stare interioară de liniște, fericire și încredere în Dumnezeu chiar și atunci când un credincios trece prin situații nefericite. Este siguranța că ne aflăm în mâna lui Dumnezeu, că numele noastre sunt scrise în Cartea Vieții (Luca 10:7) și că orice ni se întâmplă este spre binele nostru (Romani 8:28).

Descrierea Bucuriei

Ea este de origine divină și, chiar de la crearea lumii, când s-au pus temeliile pământului, „stelele dimineții au cântat de bucurie, iar toți fiii lui Dumnezeu au strigat de bucurie" (Iov 38:7). Inima lui Dumnezeu se bucură când un păcătos se pocăiește și este eliberat de păcat (Luca 15:1-32). Însuși Isus a dorit ca bucuria noastră să fie deplină.„Cereți și veți căpăta pentru ca bucuria voastră să fie deplină" (Ioan 17:24).

Bucuria a fost vizibilă în viața primilor creștini. Fapte 13:52 menționează că ei „erau plini de bucurie și de Duhul Sfânt". Pavel și Sila au cântat lui Dumnezeu chiar în condiții

grele (întemnițați, cu picioarele în butuci) deoarece bucuria lor nu se baza pe lucrurile din lume, ci pe realitatea spirituală: aceea că ei sufereau pentru Hristos și că Dumnezeu era cu ei în încercare (Fapte 16:25). Bucuria noastră, ca și copii ai lui Dumnezeu, nu depinde de posesiunile materiale sau de bogății. Prezența lui Dumnezeu în viața noastră întrece bucuria materială, pământească: „Tu-mi dai mai multă bucurie în inima mea, decât au ei când li se înmulțește rodul grâului și al vinului" (Ps. 4:7).

Din închisoare, Pavel le scrie filipenilor, îndemnându-i, în repetate rânduri, să se bucure în Domnul. „Bucurați-vă totdeauna în Domnul. Iarăși zic: Bucurați-vă" (Filipeni 4:4).

Mai mult, în Romani 12:15, Pavel ne îndeamnă: „Bucurați-vă cu cei ce se bucură; plângeți cu cei ce plâng". Pentru aceasta, trebuie să fim atenți la starea aproapelui nostru și să avem aceleași simțăminte cu el.

Putem simți această bucurie încă de pe pământ în nădejdea bucuriei desăvârșite pe care o vom trăi la revenirea lui Isus pe pământ (Romani 5:2). Împărăția lui Dumnezeu este „neprihănire, pace și bucurie în Duhul Sfânt" (Romani 14:17). În cer, acolo unde nu va fi plâns, moarte, tânguire, țipăt sau durere (Apoc.21:4), ne vom bucura deplin cu Mântuitorul nostru (1Petru 4:13).

Importanța Bucuriei

•Bucuria demonstrează celor din jur nădejdea noastră în Dumnezeu (Habacuc 3:17-18; Luca 10:20).

•Bucuria ne ajută să trecem mai ușor prin încercări (Fapte 16:25).

•Prin bucuria noastră putem fi alături de cei care se bucură (Romani12:15).

•Bucuria are efecte pozitive chiar și asupra trupului nostru (Proverbe 17:22).

PACEA

Definiția Păcii

Pacea nu este doar absența războiului. Este mai mult. Pacea, ca roadă a Duhului, este acea stare de liniște și siguranță în Dumnezeu pe care o experimentează credinciosul, în orice situație critică s-ar afla (Ioan 14:27) datorită faptului că a intrat într-o stare de pace/împăcare cu Dumnezeu prin jertfa lui Isus (Romani 5:1, Efeseni 2:14). Mai mult, când punem pacea în opoziție cu elementele firii pământești - vrajbe, certuri, zavistii, neînțelegeri, dezbinări, observăm că pacea are de-a face cu relații bune cu cei din jur. Un om al păcii va evita certurile și neînțelegerile de orice fel.

Descrierea Păcii

Dumnezeu Însuși este un Dumnezeu al păcii (Iehova Șalom, Judecători 6:24); (Romani 15:33, 1Tesaloniceni 5:23). Domnul Isus le spunea ucenicilor săi: „Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum v-o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte"; „V-am spus acestea ca să aveți pace în Mine (Ioan 14:27; 16:33). Chiar dacă în lume va avea necazuri, credinciosul se poate bucura de pacea lui Hristos,

Cel care „a biruit lumea". Dincolo de orice situație critică prin care trecem, să dovedim încrederea că Hristos ne conduce viața și să experimentăm „pacea care întrece orice pricepere" pe care ne-o dă Dumnezeu.

Suntem mereu îndemnați să căutăm pacea și să alergăm după ea (Psalmul 34:14), să trăim în pace cu ceilalți (2Corinteni 13:11) și să păstrăm „unirea Duhului, prin legătura păcii" (Efeseni 4:3).

Importanța Păcii

•Pacea lui Hristos din inima noastră demonstrează că noi am fost împăcați cu Tatăl prin jertfa Fiului Său (Efeseni 2:14).

•Trăirea în pace unii cu alții ne asigură că Dumnezeul dragostei și al păcii va fi cu noi (2Corinteni 13:11).

•Legătura păcii dintre credincioși păstrează „unirea Duhului" (Efeseni 4:3).

•Pacea dintre noi, credincioșii, demonstrează lumii că suntem fiii unui Dumnezeu al păcii.

•Cei împăciuitori vor fi chemați fiii lui Dumnezeu (Matei 5:9).

•Pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, ne „va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus" (Filipeni 4:7).

Să exersăm!

1. Enumeră elementele Roadei Duhului.
2. Dă exemple de 3-5 roade ale firii pământești.
3. Care sunt cele două aspecte ale dragostei?
4. Cum caracterizează apostolul Pavel dragostea în 1Corinteni 13?
5. Enumeră 4 motive pentru care este important să dovedim că avem dragoste.
6. Exemplifică în viața ucenicilor roada bucuriei.
7. Care este, conform învățăturii Domnului Isus, motivul suprem al bucuriei credinciosului?
8. Ce efecte pozitive are roada bucuriei în viața credinciosului?
9. Descrie legătura dintre pacea cu Dumnezeu și pacea cu semenul.
10. Cum putem menține pacea cu cei din jur?

CONSOLIDARE

• **Realizează tabelul în caiet și completează-l.**

Roada	Definiție	Roada reflectată în Dumnezeu Tatăl/ Fiul	Roada vizibilă la personajele Bibliei	Roada în viața credinciosului	Importanța
Dragostea					
Bucuria					
Pacea					

INTERPRETĂM

1. Pornind de la *Pilda fiului risipitor* (Luca 15:11-32), răspunde la următoarele cerințe:

a. Caracterizează dragostea tatălui pentru fiul risipitor în analogie cu dragostea lui Dumnezeu pentru omenire.

b. Descrie bucuria tatălui și a fiului risipitor după ce fiul risipitor s-a întors acasă. Care a fost, însă, reacția fratelui mai mare și de ce nu a putut acesta să se bucure?

c. Cum a căutat tatăl să restabilească pacea în familia lui, când fratele mai mare s-a revoltat? Cât de importantă era pacea pentru această familie?

2. Pornind de la *Pilda Samariteanului milos* (Luca 10:25-37), răspunde la următoarele cerințe:

a. Explică cum ar trebui să fie dragostea noastră pentru aproapele, pornind de la fapta samariteanului milos pentru omul tâlhărit.

b. Care puteau fi scuzele samariteanului milos de a nu-l ajuta pe cel tâlhărit? Care sunt scuzele noastre când avem ocazia să ne arătăm dragostea față de aproapele?

c. Compune un dialog în 5 -7 rânduri în care să-ți imaginezi discuția care putea să o aibă omul tâlhărit cu samariteanul milos, accentuând sentimentele sale de bucurie.

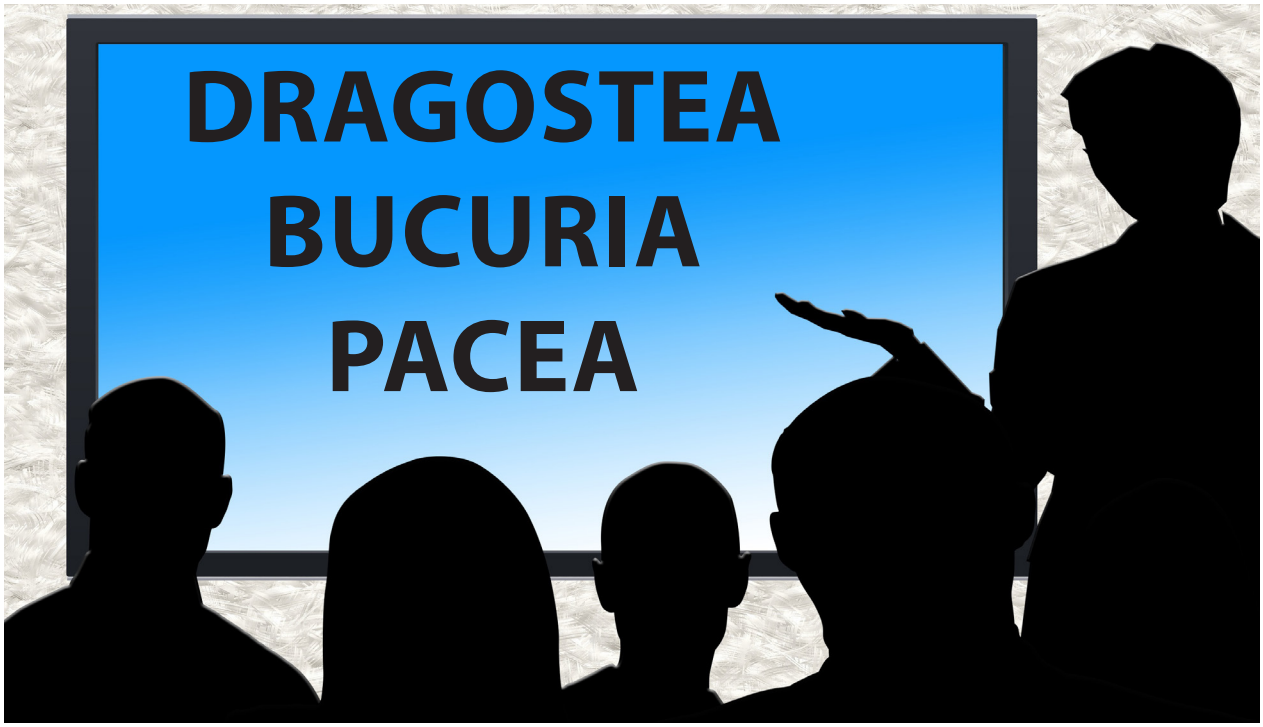
Activitate în Echipă

Elevii se grupează câte 4-5 persoane. Fiecare grup va discuta următoarele situații.

a. Care sunt modalitățile în care îți demonstrezi dragostea față de Dumnezeu? Dar față de prietenii tăi? Cum te comporți față de cei care nu te iubesc? Cum ai putea să-i iubești pe cei care nu te plac prea mult?

b. Amintește-ți când ai trăit cea mai mare bucurie din viața ta. Ce lucruri te bucură pe tine cel mai mult? Cum reacționezi când treci printr-un necaz?

c. Cât de des te certi cu frații/ prietenii tăi? Ai putea trăi în pace cu toți din jurul tău? Ce ar trebui să faci tu pentru a păstra pacea cu semenii? Ce beneficii aduce pacea pentru tine, aproapele tău și colectivul din care faci parte?

Verset de memorat

„Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte.”
Ioan 14:27

ÎNDELUNGA RĂBDARE, BUNĂTATEA, FACEREA DE BINE

Bucurați-vă în nădejde. Fiți răbdători în necaz. Stăruiți în rugăciune.

Romani 12:12

ÎNDELUNGA RĂBDARE

Definiția Îndelungii Răbdări

Răbdarea implică a fi statornic, a suporta greutăți și neplăceri fizice sau morale; puterea de a nu te lăsa stăpânit de împrejurările nefavorabile, ci a aștepta în liniște fără a acționa impulsiv sau pripit față de persoane sau față de evenimente. Îndelunga răbdare nu este doar o răbdare pasivă, o simplă retragere, ci este și capacitatea de a progresa, de a înainta indiferent de opoziție, de a persevera.

Descrierea Îndelungii Răbdări

Dumnezeu este îndelung răbdător și bogat în bunătate. Răbdarea este un atribut al lui Dumnezeu (1Petru 3:9,15). El așteaptă ca omul păcătos să se întoarcă la El, pentru că nu vrea să pedepsească.

Credinciosul în care locuiește Duhul Sfânt are o purtare blândă și autocontrol; nu este capricios, impulsiv, necumpătat, indiferent de împrejurări.

În primul rând suntem îndemnați să avem îndelungă răbdare față de toți (1Tesalon. 5:11). Îndelunga răbdare este împletită cu dragostea, smerenia, bunătate, îngăduința (Efes. 4:2, Col. 3:12). Așa cum Dumnezeu a avut și are răbdare cu noi, tot astfel, noi, copiii Săi, trebuie să ne arătăm răbdători și îndelung răbdători cu cei din jur. Isus și-a ales doisprezece ucenici și i-a învățat cu răbdare. De multe ori, ucenicii Lui erau însuflețiți de gânduri imature, dar Isus a avut răbdare cu ei și i-a iubit până la capăt.

În al doilea rând, trebuie să fim răbdători în circumstanțele nefaste prin care trecem. „... Fiți răbdători în necaz..." (Romani 12:12). Oameni

Vocabular

STATORNIC – *Care nu se schimbă ușor, care are tărie sufletească; constant, hotărât, ferm.*

CAPRICIOS – *Cu manifestări inegale și neașteptate, cu toane; inconsecvent, schimbător.*

CÂRTIRE – *Exprimare a nemulțumirii prin murmure sau critici.*

care au dat dovadă de îndelungă răbdare în timpuri de necaz au fost: Iosif, Daniel, Iov. Când trecem prin felurite încercări și răbdăm cu tărie și neclintire, „întăriți cu toată puterea potrivit tăriei slavei Lui, pentru orice răbdare și îndelungă răbdare cu bucurie", atitudinea noastră nu trebuie să fie de cârtire, împotrivire, ci „mulțumind Tatălui, care v-a învrednicit să aveți parte de moștenirea sfinților, în lumină" (Col. 1:11, 12).

Importanța Îndelungii Răbdări

•Răbdarea duce la desăvârșire (Iacov 1:4)

•Prin răbdare, ne putem câștiga sufletele (Luca 21:19).

•Prin răbdare și după ce am îndeplinit voia lui Dumnezeu, putem căpăta ce ne-a fost promis (Evrei 10:36).

•Având îndelungă răbdare vom primi binecuvântarea lui Dumnezeu, asemenea plugarului care așteaptă și primește ploaia timpurie și târzie (Iacov 5:7).

•Răbdarea este răsplătită cu fericire și cu un sfârșit binecuvântat (Iacov 5:11, Iov 42:12).

BUNĂTATEA

Definiția Bunătății

Noi, oamenii, nu ne naștem buni, ci cu tendința de a face rău (Ier. 13:23), iar bunătatea este rezultatul intervenției supranaturale a Duhului Sfânt în viața omului. Bunătatea se manifestă în diferite moduri, toate având în comun dragostea pentru celălalt: îndurare, milă, blândețe, bunăvoință, amabilitate. Bunătatea implică îndeosebi o atitudine și sentimente binevoitoare față de aproapele, manifestate apoi, așa cum vom vedea în următoarea roadă a Duhului, și anume: facerea de bine.

Descrierea Bunătății

Prin excelență și cu desăvârșire, bunătatea își are originea în Dumnezeu, care își arată bunătatea față de întreaga creație. Acest adevăr de netăgăduit este confirmat de o mulțime de texte biblice, care nu fac altceva decât să completeze un portret al bunătății dumnezeiești (Ps. 100:5; Ps. 143:8). Și despre Domnul Isus știm că a fost bun, răspunzând nevoilor diferite ale celor din jur și reprezentându-L pe Tatăl Său bun.

Plecând de la modelul lui Dumnezeu Tatăl, care este bun și dă ploaie și peste cei drepți și peste cei nedrepți (Matei 5:45), Isus ne îndeamnă în *Predica de pe Munte* să ne exprimăm bunătatea iubind, binecuvântând, rugându-ne și făcându-le bine celorlalți, inclusiv dușmanilor.

Dragostea noastră pentru cel din Biserică și cel din afara ei se manifestă și prin bunătate: „Dragostea este... plină de bunătate" (1 Cor. 13:4).

Datoria noastră este să fim disponibili și gata să manifestăm această roadă, așa cum suntem îndemnați în Efeseni 4:32: „Fiți buni unii cu alții". Este responsabilitatea noastră să dorim și să ne îmbrăcăm cu „o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă răbdare" (Col. 3:12).

Un alt exemplu de bunătate este David, care arată o bunătate ca bunătatea lui Dumnezeu, atât față de prieteni (Mefiboșet - 2Sam. 9:1-10),

cât și față de dușmani (1Sam. 24:4-18).

Iov își dovedește bunătatea față de nevoiașii care îl înconjurau, împlinind nevoile lor diverse (Iov 29:12-16). Mai mult, bunătatea lui se manifesta prin vorbe alinătoare sau chiar zâmbet. (Iov 29:21-25). În toate, bunătatea este bunăvoința față de celălalt, fără a aștepta ceva în schimb.

Importanța bunătății

•Bunătatea este o caracteristică a dragostei (1Corinteni 13:4).

•Prin bunătatea manifestată de noi, putem demonstra lumii bunătatea lui Dumnezeu (2 Samuel 9:3).

•Bunătatea este mai importantă în ochii lui Dumnezeu decât jerfele și arderile de tot (Osea 6:6).

•Farmecul nostru stă în bunătate (Proverbe 19:22).

•Bunătatea se poate manifesta prin lucruri mici sau mari (zâmbete, ajutor financiar), în funcție de nevoia aproapelui.

FACEREA DE BINE

Definiția Facerii de Bine

Facerea de bine, ca roadă a Duhului Sfânt, urmează după bunătate: bunătatea se referă mai mult la inimă, sentimente, bunăvoință, milă, îndurare, iar facerea de bine este bunătatea în acțiune, latura practică a bunătății. Noi suntem chemați să manifestăm această roadă a bunătății și „am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele" (Efeseni 2:10).

Descrierea Facerii de Bine

Dumnezeu este sursa, originea și etalonul facerii de bine (Matei 19:17; Marcu 10:18). Prin propriile puteri, omul nu poate face binele (Rom. 7:18-19; Ps. 53:2-3). De aceea, depindem în totalitate de Duhul Sfânt pentru faptele noastre bune (Gal. 5:22; Col. 1:8-13).

Exemplul desăvârșit de facere de bine este Dumnezeu. Toate lucrurile făcute de El sunt bune și sunt izvorâte din bunătatea Sa. „Binele" lui Dumnezeu s-a manifestat în creație (Geneza 1:11); față de Israel (1Împărați 8:66; Psalmul 107:8, 15, 21, 31, 43); față de lume (Psalmul 65:11; Fapte 14:16-17).

Isus a făcut nenumărate acte de bunătate (Luca 7:40-50; Ioan 8:1-11). Isus, de asemenea, ne spune cum ne va judeca la sfârșitul veacurilor, și anume, după felul în care ne-am purtat cu „cei mai neînsemnați frați" ai Săi: am dat de mâncare sau de băut, am primit pe cel străin, am îmbrăcat pe cel gol, am mers la cel bolnav, l-am vizitat pe cel în temniță. Ori de câte ori am făcut bine acestora, ne-am arătat bunătatea față de Isus (Matei 25:45). Facerea de bine este răspunsul practic la nevoile celor din jur, ca pentru Domnul.

Iosif și-a arătat bunătatea față de frații săi prin iertarea acestora, chemarea lor în Egipt și salvarea lor de la foamete (Geneza 50:15-21).

Pavel dă exemplul fraților din Macedonia și Ahaia care au ajutat săracii din Ierusalim cu bani (Romani 15:26). Și Filimon este îndemnat să facă bine și să-l primească pe Onisim, iar „binele pe care mi-l faci să nu fie silit, ci de bunăvoie" (Filimon 1:6-18).

Facerea de bine se manifestă în diferite forme, atât față de Biserica lui Hristos (Tit 3:14; Galateni 6:9-10) cât și față de lume (Galateni 6:10).

Importanța Facerii de Bine

•Faptele noastre bune sunt un răspuns la bunătatea lui Dumnezeu. Suntem datori să facem bine celor din jur, atât fraților de credință, cât și celor din afară (Galateni 6:9-10).

•Prin acte de bunătate și binefacere răspundem nevoilor diverse

ale celor din jur (Romani 15:26).

•Isus Însuși a promis răsplata fiecărei fapte bune față chiar de cei mai „neînsemnați frați" ai Lui, chemându-și robii buni să moștenească Împărăția. Cei răi vor merge în pedeapsa veșnică (Matei 25:46; Romani 2:7).

•Dacă știm să facem o faptă bună și nu o facem, săvârșim un păcat (Iacov 4:17).

Să exersăm!

1. Dă exemple de situații în care trebuie să avem răbdare.
2. Numește cele două aspecte ale răbdării.
3. Precizează ce comparație folosește apostolul Iacov pentru a exprima faptul că noi trebuie să fim răbdători.
4. Explică diferența între bunătate și facere de bine.
5. Demonstrează că noi, creștinii, trebuie să fim buni și să facem bine atât celor din Biserică, cât și celor din afara ei.
6. Enumeră câteva domenii în care ne putem arăta bunătatea și să facem bine celor din jur, pe baza exemplelor biblice.

INTERPRETĂM

1. Pornind de la relatarea biblică despre viața lui Iov, răspunde la următoarele cerințe:

a. Care a fost testul la care l-a supus Dumnezeu pe Iov? Care a fost reacția lui Iov? Care a fost expresia folosită mereu de Iov în încercare? Care trebuie să fie atitudinea noastră când Dumnezeu îngăduie vremuri de necaz în viața noastră?

b. Cum a fost Iov răsplătit pentru răbdarea în încercare? (Iov 42:12)

c. Citește pasajul din Iov 29:12-25. Cum și-a manifestat Iov bunătatea și facerea de bine față de cei din jurul său?

2. Pornind de la relatarea biblică despre viața lui Iosif, răspunde la următoarele cerințe:

a. Precizează în ce domenii și-a manifestat Iosif îndelunga răbdare.

b. Menționează față de cine și-a arătat Iosif bunătatea. Meritau aceștia ca Iosif să fie bun?

c. Numește ce bine a făcut Iosif față de poporul egiptean. Dar față de Potifar? Ce bine le-a făcut Iosif fraților săi? A căutat Iosif vreun beneficiu personal în schimbul binelui făcut celorlalți?

Verset de memorat

„Așadar, cât avem prilej, să facem bine la toți, și mai ales fraților în credință."Galateni 6:10

CREDINCIOȘIA, BLÂNDEȚEA, ÎNFRÂNAREA POFTELOR

CREDINCIOȘIA

Încolo, ce se cere de la ispravnici este ca fiecare să fie găsit credincios în lucrul încredințat lui.
1Corinteni 4:2

Vocabular

PREDISPUS – *Care are înclinație, dispoziție înnăscută spre ceva.*

IMPULSIV – *Care este înclinat să acționeze sub influența primului impuls; violent, nestăpânit, nestăvilit.*

OBȘTE – *Colectivitate, comunitate, populație, popor.*

Definiția Credincioșiei

Credincioșia este o caracteristică a roadei Duhului care înseamnă: credință, devotament, fidelitate, cinste. Ea implică loialitate, statornicie, fermitate și determinare de a duce la bun sfârșit o hotărâre, mai ales atunci când este dificil. Când ești credincios, ceilalți pot avea încredere în tine și se pot baza pe tine. Înseamnă că îți respecți cuvântul dat. Credincioșia și credința, deși strâns legate între ele, nu sunt același lucru. Credința „este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd" (Evrei 11:1). Credincioșia este puterea de a rămâne fermi, devotați acestei credințe. Credința din inima noastră este dovedită de statornicia și dedicarea noastră în orice timp și conjunctură.

Descrierea Credincioșiei

Ca și în cazul celorlalte aspecte ale roadei Duhului, Dumnezeu Însuși este modelul suprem pe care trebuie să-L studiem (Ps. 89:8, 33; 36:5; Plângerile lui Ieremia 3:23). Dumnezeu este credincios în sensul că, față de om, El Își respectă promisiunile, făcându-Și întotdeauna partea, este dedicat planului Său pe care Îl are cu omul, El nu minte și nu înșală. Datorită credincioșiei lui Dumnezeu față de noi, El nu „va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre" (1Cor. 10:13); El ne va păzi până la venirea lui Isus (1Tes. 5:23-24); El ne va întări și ne va păzi de cel rău (2 Tes. 3:3).

Isus a demonstrat în viața Lui credincioșie față de Tatăl Său și de planul Tatălui: și-a îndeplinit misiunea pe pământ cu

credincioșie, până la moarte. Isus este numit „Martorul credincios" (Apocalipsa 1:5).

Exemple de personaje din Sfânta Scriptură care au dat dovadă de credincioșie față de Dumnezeu au fost: Iosif, în temniță; Avraam, așteptând copilul făgăduit; Moise, ispitit cu bogățiile unui imperiu, în contrast cu perspectiva de a accepta „să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu" (Evr.11: 25). Cei trei tineri din vremea lui Daniel au rămas credincioși lui Dumnezeu și au ales să nu se închine altor dumnezei, chiar dacă erau amenințați cu cuptorul de foc. Răspunsul lor a demonstrat încrederea lor în Dumnezeu și credincioșia față de Dumnezeul cel adevărat chiar până la moarte: „Și, chiar de nu ne va scoate, să știi, împărate, că nu vom sluji dumnezeilor tăi și nici nu ne vom închina chipului de aur pe care l-ai înălțat" (Dan. 3:18).

Credincioșia noastră se manifestă și în felul în care ne îndeplinim responsabilitățile. De exemplu, Gaiu a lucrat cu credincioșie în tot ceea ce făcea „pentru fraţi și pentru străini totodată" (3Ioan 1:5) iar „Epafras, preaiubitul nostru tovarăș de slujbă... este un credincios slujitor al lui Hristos..." (Col. 1:7).

Uneori suntem tentați să-i privim pe acești oameni ca și când ar fi fost un fel de supraoameni; și totuși, ei au fost la fel de reali și de obișnuiți ca noi, la fel de înclinați spre păcat, la fel de predispuși să se îndoiască, să se teamă și să cadă. Dar, în ciuda tuturor slăbiciunilor și greșelilor lor, ei au dat dovadă de credincioșie, au manifestat practic credința pe care o mărturiseau în Dumnezeu.

În vechime, un rob era dator să fie credincios stăpânului său și un om angajat față de angajatorul său. Noi suntem datori să-I fim credincioși lui Dumnezeu și să rămânem neclintiți în hotărârea noastră de a-L urma pe El și a-I împlini poruncile - nu pentru că suntem robi, ci pentru că Îl iubim.

Indiferent de cât de greu poate părea uneori să rămânem credincioși lui Dumnezeu, poruncilor Lui și să ne îndeplinim zilnic îndatoririle pe care le avem ca pentru Dumnezeu, totuși, asemenea robilor din pilda talanților, trebuie să ne dovedim harnici și fideli față de Stăpânul nostru, care ne este un Tată bun și credincios, dar și un Stăpân ce poate pedepsi.

Importanța Credincioșiei

•Credincioșia noastră aduce glorie lui Dumnezeu (Daniel 3:28).

•Credincioșia noastră este de folos, este rodnică pentru Împărăția lui Dumnezeu (Matei 25:20, 22).

•Când suntem credincioși, Dumnezeu ne dă responsabilități mai mari (Matei 25:21, 23).

•Răsplata finală pentru credincioșie este menționată în Apocalipsa 2:20: „Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții."

BLÂNDEȚEA

Definiția Blândeții

Blândețea este virtutea morală care constă într-o atitudine calmă, domoală, pașnică, prietenoasă, înțelegătoare și îngăduitoare față de ceilalți. Este opusă mâniei, impulsivității, agresiunii. Datorită rodirii Duhului Sfânt în credincios, acesta nu

se enervează, nu se apără violent când este atacat pe nedrept, nu reacționează agresiv când este tratat josnic, nu protestează cu mânie. A fi blând nu înseamnă a fi slab, ci, dimpotrivă, a fi puternic și a te autocontrola.

Descrierea Blândeții

În 1Împărați 19:12, Dumnezeu Însuși se descoperă lui Ilie într-un *susur blând și subțire*, pentru că blândețea Îl caracterizează pe Dumnezeu. Exemplul suprem de blândețe este Isus, care a fost „blând și smerit cu inima" (Matei 11:27-30). De asemenea, când a fost „chinuit și asuprit, n-a deschis gura deloc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund: n-a deschis gura" (Isaia 53:7). Moise a fost inițial un om impulsiv și nestăpânit, dar prin puterea transformatoare a lui Dumnezeu, s-a distins ca fiind cel mai bând om (Numeri 12:3).

Blândețea este una din calitățile necesare unui slujitor al Domnului (1Tim. 3:3, Tit 3:2). Nu doar cei care au o funcție în Biserică trebuie să fie blânzi, ci fiecare dintre noi suntem îndemnați să ne purtăm „cu toată smerenia și blândețea, cu îndelungă răbdare; îngăduiți-vă unii pe alții în dragoste". Trebuie să ne îmbrăcăm cu haina virtuților creștine, printre care și blândețea (Col. 3:12). Când cineva a căzut într-o greșeală, cel duhovnicesc trebuie să-l îndrepte „cu duhul blândeții" (2 Tim. 2:25).

Blândețea trebuie să fie cunoscută de cei din Biserică, dar și de cei din afară: „Blândețea voastră să fie cunoscută de toți oamenii" (Fil. 4:5). În fața lumii trebuie să dăm socoteală cu privire la nădejdea care este în noi „cu blândețe și cu teamă" (1Pet. 3:15).

Importanța Blândeții

•Un răspuns blând potolește mânia (Prov. 15:1).

•Cei blânzi vor propăși și vor avea cele vitale vieții (Ps. 25:9).

•Cei blânzi vor avea bucurie în Domnul (Isaia 29:19).

•Cuvântul lui Dumnezeu trebuie primit „cu blândețe" (smerenie) ca să ducă la mântuirea sufletelor noastre (Iacov 1:21).

•Blândețea este necesară pentru a fi eficienți în propovăduirea Evangheliei (1Petru 3:15).

•În lista fericirilor din *Predica de pe Munte,* se precizează că cei blânzi vor moșteni pământul (Matei 5:5).

•Orice podoabă exterioară nu poate fi comparată cu valoarea unui „duh blând și liniștit" care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu (1Petru 3:4).

ÎNFRÂNAREA POFTELOR

Definiția Înfrânării Poftelor

Virtutea aceasta mai este cunoscută sub denumirea de autocontrol sau stăpânire de sine. Cuvântul „a se înfrâna" ne duce cu gândul la „a pune frâu", „a se stăpâni", „a se abține" și se referă la abilitatea de a ne autocontrola și a spune „nu" dorințelor și poftelor noastre firești, carnale. Natura noastră umană este roabă păcatului (Romani 6:6). Doar prin puterea Duhului Sfânt putem învinge tendințele noastre spre păcat. Una din dovezile faptului că Dumnezeu lucrează în viața noastră este puterea de a ne controla gândurile, cuvintele și acțiunile.

Descrierea Înfrânării Poftelor

Pentru a înțelege mai bine cum se manifestă această roadă a înfrânării poftelor, vom privi la câteva exemple biblice. Isus s-a împotrivit Diavolului când l-a ispitit (Mat. 4:1-11). Deși putea schimba, spre exemplu, pietrele în pâine, satisfăcându-și astfel foamea, Isus a rezistat ispitei. El a fost pe deplin om, fiind ispitit ca și noi, dar fără păcat (Evr. 4:15). El a ascultat întotdeauna de voia Tatălui, dând dovadă de disciplină și autocontrol.

Iosif a fost un om care a manifestat stăpânire de sine atunci când a fost ispitit de soția lui Potifar (Gen. 39:7-12); David nu s-a răzbunat pe Saul, deși era uns rege (1Sam. 24:1-7; 26:7-12); Iov a făcut legământ cu ochii lui pentru a nu da frâu liber poftelor (Iov 31:1); Pavel nu întoarce răul făcut cu rău (1Cor. 4:12-13) și se poartă „aspru cu trupul" lui (1Cor. 9:24-27).

În aceste exemple, observăm că înfrânarea poftelor cuprinde diferite aspecte ale vieții noastre. Diavolul ne va ispiti să dăm frâu liber dorințelor noastre și poftelor noastre, după bunul nostru plac. Îndemnul lui Dumnezeu însă este: „ca niște copii ascultători, nu vă lăsați târâți în poftele pe care le aveați altădată, când erați în neștiință. Ci, după cum Cel ce v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră" (1Pet. 1:14-16).

Înfrânarea poftelor se referă așadar la a ne abține de la păcate, de orice fel, în dorința de a fi sfinți, ca Dumnezeu. Trebuie să ne controlăm felul de a gândi: „...orice gând îl facem rob ascultării de Hristos" (2Cor. 10:5). Trebuie să ne controlăm felul de a vorbi:„ Dacă crede cineva că este religios, și nu-și înfrânează limba, ci își înșală inima, religia unui astfel de om este zadarnică" (Iacov 1:26). Trebuie să ne controlăm întreg comportamentul, fugind (ca Iosif) de „pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții" (1Ioan 2:16).

Cum putem să fim cumpătați și să nu ascultăm de poftele noastre? Apostolul Pavel folosește analogia cu sportivul care, pentru a câștiga o competiție, trebuie să se înfrâneze: „Toți cei ce se luptă la jocurile de obște, se supun la tot felul de înfrânări. Și ei fac lucrul acesta ca să capete o cunună care se poate veșteji; noi să facem lucrul acesta pentru o cunună care nu se poate veșteji" (1Cor. 9:25). Pavel îl îndeamnă pe tânărul Timotei (2Tim. 2:22) și pe noi, astăzi, să fugim de „poftele tinereții", să urmărim „neprihănirea, credința, dragostea, pacea" în compania oamenilor credincioși („împreună cu cei ce cheamă pe Domnul dintr-o inima curată").

Prin înfrânarea poftelor, cu ajutorul Duhului Sfânt, creștinul își răstignește firea păcătoasă, pentru a învia împreună cu Hristos la o viaţă nouă. Apostolul Pavel exprimă atât de clar acest adevăr atunci când spune: „Am fost răstignit împreună cu Hristos; și nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viaţa pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credinţa în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine" (Gal. 2:20).

Importanța Înfrânării Poftelor

•Înfrânarea poftelor ar trebui să caracterizeze viaţa nouă pe care o avem în Hristos. Înainte să-l cunoaștem pe Dumnezeu „trăiam în poftele firii noastre pământești" (Ef. 2:3), dar acum trebuie „s-o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumești, și să trăim în veacul de acum cu cumpătare, dreptate și evlavie" (Tit 2:12).

•Cel ce se poate înfrâna este mai de preț decât cel care cucerește cetăți (Prov. 16:32).

•Pofta trece, dar cel care face voia lui Dumnezeu are promisiunea vieții veșnice (1Ioan 2:16, 17).

INTERPRETĂM

1. Pornind de la textul din 1Corinteni 9:24-27, răspundeți la următoarele cerințe:

Nu știți că cei ce aleargă în locul de alergare toți aleargă, dar numai unul capătă premiul? Alergați dar în așa fel ca să căpătați premiul! Toți cei ce se luptă la jocurile de obște se supun la tot felul de înfrânări. Și ei fac lucrul acesta ca să capete o cunună care se poate vesteji: noi să facem lucrul acesta pentru o cunună care nu se poate vesteji. Deci, alerg, dar nu ca și cum n-aș ști încotro alerg. Mă lupt cu pumnul, dar nu ca unul care lovește în vânt. Ci mă port aspru cu trupul meu și-l țin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat.

a. Cu ce compară Pavel viața de creștin? Care este asemănarea?

b. Cât de importantă este credincioșia în atingerea țelului? Dă un exemplu practic care să ilustreze consecința lipsei de credincioșie.

c. La ce fel de înfrânări se supun cei care participă la jocurile sportive? Dar credincioșii care doresc viața veșnică?

d. Explică expresia „mă port aspru cu trupul meu și-l țin în stăpânire"? Cum se aplică la viața noastră?

e. Care este consecința înfrânării poftelor sau a lipsei de înfrânare?

Să exersăm!

1. Enumeră patru cuvinte care se referă la „credincioșie".
2. Precizează ce personaj din Biblie este numit „tatăl credincioșilor" și explică de ce a primit această denumire.
3. Numește o pildă a Domnului Isus unde se vorbește despre credincioșie. Care este învățătura pildei pentru noi astăzi?
4. Menționează două elemente ale firii pământești care sunt în opoziție cu blândețea.
5. Descrie necesitatea blândeții în relațiile noastre în Biserică și în afara ei.
6. Enumeră cele trei domenii în care trebuie să ne înfrânăm.
7. Menționează cel puțin două metode prin care putem să ne înfrânăm poftele noastre.

CONSOLIDARE

• **Realizează tabelul în caiet și completează-l.**

Roada	Definiție	Roada reflectată în Dumnezeu Tatăl/ Fiul	Roada vizibilă la personajele Bibliei	Roada în viața credinciosului	Importanța
Credincioșia					
Blândețea					
Înfrânarea poftelor					

PROGRESEAZĂ!

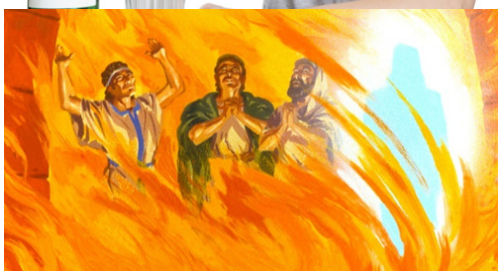
Pe baza imaginilor de mai jos, rezolvați următoarele cerințe:

credincioșia

blândețea

înfrânarea poftelor

a. Uniți corespunzător: imaginea cu una dintre cele trei roade: credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor.

b. Explicați legătura dintre fiecare imagine și roada potrivită.

c. Alegeți una dintre cele trei roade ale Duhului și găsiți două situații din viața unui adolescent creștin în care acea roadă se manifestă.

ACTIVITATE ÎN ECHIPĂ

Împărțiți elevii în grupuri de câte 4-5 persoane. Fiecare grup va compune o poezie de 2-4 strofe în care să se respecte următoarele cerințe:

a. să se adreseze adolescentului creștin din zilele noastre;

b. să conțină îndemnuri la toate cele trei roade (credincioșie, blândețe, înfrânarea poftelor);

c. să aibă un titlu potrivit.

Poeziile vor fi apoi citite / recitate în fața clasei.

RECAPITULARE

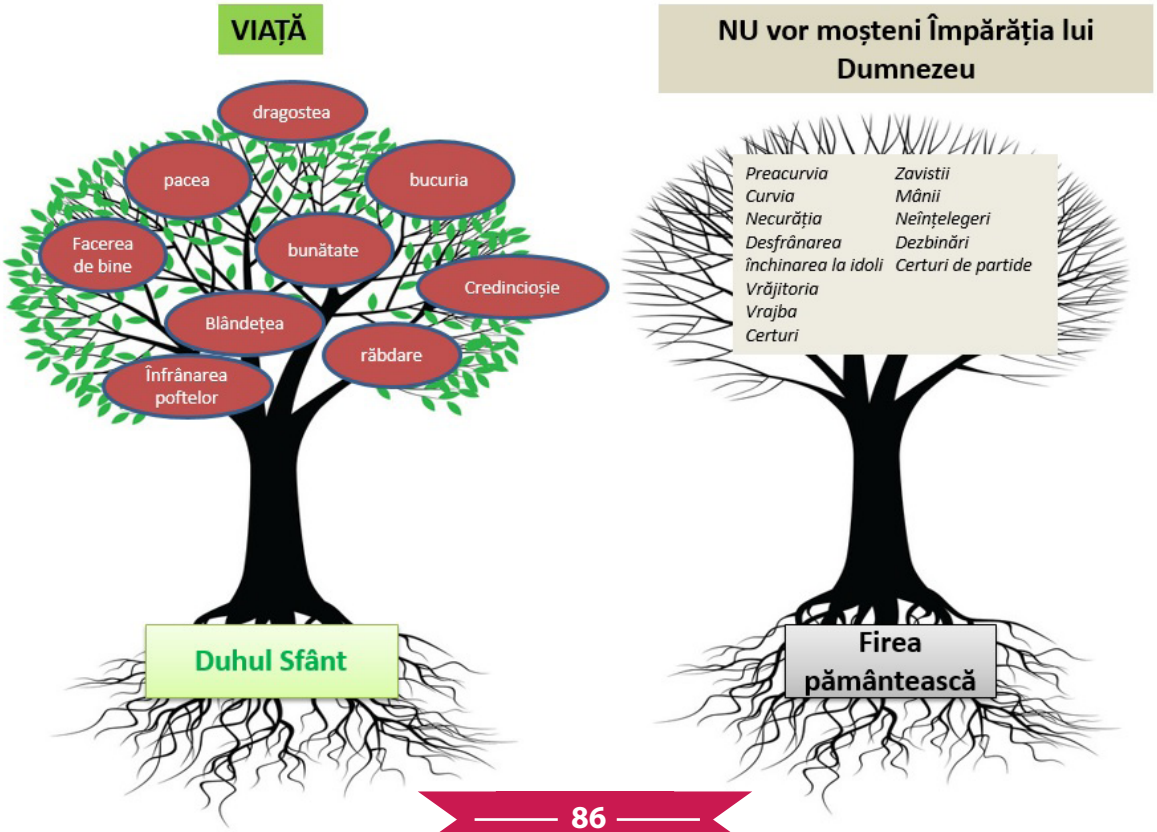
• Roada Duhului este lucrarea lăuntrică pe care o produce Duhul Sfânt în viața noastră. Roada Duhului este rezultatul prezenței lui Dumnezeu în noi. Dumnezeu locuiește în noi, prin Duhul Sfânt, și astfel, noi manifestăm acele caracteristici sau însușiri ale lui Dumnezeu.

• Deși roada Duhului Sfânt este o înșiruire de nouă virtuți, totuși ele sunt un tot unitar, exprimat de singularul substantivului „roadă". Roada Duhului Sfânt este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor.

• Roada Duhului este prezentată în epistola către Galateni 5:22-23 și apare în opoziție cu roada firii pământești (preacurvia, curvia, necurăția, desfrânarea, închinarea la idoli, vrăjitoria, vrajbele, certurile, zavistiile, mâniile, neînțelegerile, dezbinările, certurile de partide, pizmele, uciderile, bețiile, îmbuibările și alte lucruri asemănătoare cu acestea).

• Din două surse diferite (firea noastră sau Duhul Sfânt), apar atitudini și comportamente diametral opuse. Cu cât îi permitem Duhului Sfânt să ne controleze viața, cu atât noi vom crește în asemănarea cu Isus Hristos, întruchiparea tuturor virtuților morale.

• Duhul Sfânt locuiește azi în noi. Să ne dăm silința să arătăm celor din jur cât de bun, răbdător, iubitor, credincios este Dumnezeu. Putem face aceasta prin viața, comportamentele și atitudinile noastre. Răsplata este mare: vom avea viață veșnică împreună cu Dumnezeu și vom oglindi celor din jur ce Dumnezeu minunat avem.

EVALUARE

I. Adevărat / Fals

.... Dumnezeu ne-a iubit pentru că noi L-am iubit întâi.
.... În epistola către Filipeni, Pavel îi îndeamnă în mod repetat să se bucure în Domnul.
.... Un om condus de Duhul Sfânt va evita certurile, chiar dacă are dreptate.
.... Răbdarea noastră trebuie însoțită de cârtire.
.... Dumnezeu dă ploaie doar peste cei buni.
.... Facerea de bine trebuie arătată față de orice om în nevoie.
.... În lista din Evrei 11 sunt enumerați doar bărbații credincioși din Vechiul Testament.
.... A fi blând înseamnă a fi slab.
.... Înfrânarea poftelor implică și controlarea modului în care noi vorbim.

II. Alege varianta corectă:

1. Dragostea lui Dumnezeu este:
a) Completarea Legii
b) Anularea Legii
c) Împlinirea Legii

2. Împărăția lui Dumnezeu este:
a) Neprihănire, pace și bucurie în Duhul Sfânt
b) Slavă și bucurie în Duhul Sfânt
c) Pace, slavă și bucurie în Duhul Sfânt

3. Ferice de cei împăciuitori:
a) Căci a lor este Împărăția cerurilor
b) Căci ei vor vedea pe Dumnezeu
c) Căci ei vor fi chemați fiii lui Dumnezeu

4. Răbdarea noastră se vede:
a) În momente de fericire
b) În necazuri și în relația cu oamenii
c) în cer, nu pe pământ

5. Ceea ce face farmecul unui om este:
a) frumusețea lui
b) bunătatea lui
c) zâmbetul lui

6. Dacă știm să facem un bine și nu-l facem:
a) Vom fi judecați după cât am știut
b) Rugăm pe altcineva să facă acel bine
c) Săvârșim un păcat

III. Asociază corect:

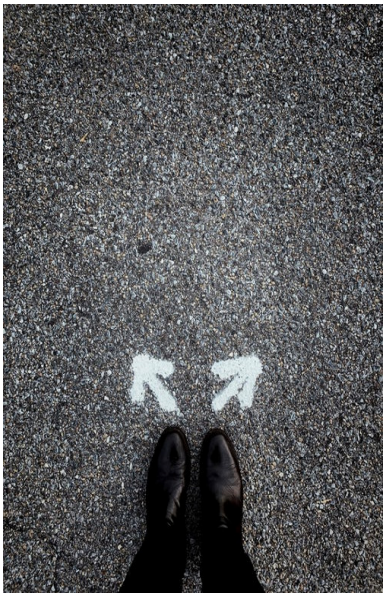
Moise	Îndemnat să-l primească pe Onisim
Samariteanul milos	Bucurie în temniță
Filimon	Dumnezeu este pacea
Pavel și Sila	Răbdător în necazuri
Iosif	Bunătate față de Mefiboșet
Șalom	Cel mai blând om
Iov	Dragoste de aproapele
Avraam	Credincioșie
David	Soția lui Potifar

IV. Copiază și completează spațiile libere:

Dragostea lui Dumnezeu este dragostea .....(gr.), adică dragostea desăvârșită, necondiționată.
Conform cu Proverbe 17:22, o inimă veselă este un bun.....
Pacea lui Dumnezeu întrece orice.....
Răbdarea în încercări duce, conform lui Iacov 1, la .....
Dumnezeu dorește bunătate, nu..... (Osea 6:6)
Cât avem prilej, să facem bine la ..... și, mai ales fraților în credință (Galateni 6:10)
Suntem chemați să-I fim credincioși Marelui Stăpân nu din frică, ci din.....
Trebuie să dăm socoteală cu privire la nădejdea care este în noi cu..... și cu teamă (1Petru 3:15)
Cel care se poate stăpâni pe sine este mai de preț decât cel care cucerește .....

V. Pe baza imaginii și a textului, răspunde la următoarele cerințe:

Să știi că în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie, fără dragoste firească, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, neîmblânziți, neiubitori de bine, vânzători, obraznici, îngâmfați; iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu; având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea. Depărtează-te de oamenii aceștia. (2Timotei 3:1-5)

a. Enumeră cel puțin 5 elemente ale roadei Duhului care sunt în opoziție cu caracteristicile oamenilor din zilele de pe urmă.
b. Explică cuvintele: neînduplecați, neînfrânați, neîmblânziți.
c. Precizează care este îndemnul apostolului pentru Timotei și pentru noi.
d. Menționează și alt text biblic în care ni se spune să fugim de poftele tinereții.

VI. Plecând de la textul:

Dacă aduceți multă roadă, prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit;
și voi veți fi astfel ucenicii Mei (Ioan 15:8)

argumentează importanța Duhului Sfânt în viața noastră.

PORTOFOLIU

Realizează un poster pe tema: ***Roada Duhului Sfânt în viața adolescentului.*** Posterul tău trebuie să includă:
• cel puțin o imagine sugestivă
• cel puțin un enunț de motivare a adolescentului spre o viață plină de roada Duhului.

VIAȚA COMUNITĂȚII ȘI SĂRBĂTORILE CREȘTINE

DOMENIUL 4

Viața omului cuprinde momente unice, în care suntem chemați la sărbătoare. Creștinii celebrează cele mai importante evenimente din viața pământească a Domnului Isus și din viața Bisericii. În cadrul acestora, își fac loc în inima noastră sentimente ca bucuria, recunoștința și speranța. Prin sărbătoare, ne amintim de Domnul și ne facem timp pentru părtășii minunate cu frații de credință. Sărbătorile sunt exerciții ale unității frățești, dar și prilejuri de meditație duhovnicească. Sărbătorile sunt expresia cea mai vie a bucuriei sfinte care inundă viețile creștinilor.

Din lecțiile care urmează vom înțelege mai bine semnificațiile celor mai importante sărbători creștine. Vom parcurge drumul de la minunile nașterii Mântuitorului, la botezul Domnului Isus. De la învierea glorioasă și înălțarea la cer până la minunatul și unicul eveniment al pogorârii Duhului Sfânt. Pe tot parcursul acestor lecții, vom învăța mai bine cuvântul Domnului și vom ajunge să Îl iubim și mai mult pe Mântuitorul. El este Sărbătoritul nostru și El ne-a dat atâtea motive de sărbătoare!

Haideți să pornim la drum, alături de Isus, în diferite momente ale vieții Sale pământești. În fiecare dintre acestea găsim dragostea Sa jertfitoare pentru fiecare dintre noi.

NAȘTEREA DOMNULUI ISUS

Îngerul i-a răspuns: „Duhul Sfânt Se va coborî peste tine, și puterea Celui Preaînalt te va umbri. De aceea, Sfântul care Se va naște din tine va fi chemat Fiul lui Dumnezeu.”

Luca 1:35

Vestirea Nașterii lui Isus Hristos

Nașterea Domnului Isus este sărbătoarea care marchează întruparea Fiului lui Dumnezeu.

Îngerul Gavril s-a arătat tinerei fecioare Maria, aducându-i vestea că va rămâne însărcinată: „Și iată că vei rămâne însărcinată și vei naște un Fiu, căruia Îi vei pune numele Isus” (Luca 1:31). În această întâlnire neașteptată, îngerul recunoaște harul pe care Dumnezeu i l-a arătat Mariei, prin faptul că a ales-o să-L nască pe Domnul Isus. De asemenea, Gavril evidențiază identitatea divină și lucrarea Copilului care se va naște: „El va fi mare și va fi chemat Fiul Celui Preaînalt; și Domnul Dumnezeu Îi va da scaunul de domnie al tatălui Său David” (Luca 1:32). Pentru că Maria era nedumerită când a auzit vestea, îngerul Gavril îi dezvăluie care este rolul Duhului Sfânt în realizarea acestei minuni. Reacția Mariei dovedește supunere și ascultare față de Dumnezeu. Ea a fost aleasă, datorită caracterului său, pentru o lucrare unică: nașterea Fiului lui Dumnezeu.

Cântarea Mariei

După ce Maria a primit vestea că-L va naște pe Domnul Isus, s-a dus la Elisabeta, despre care îngerul Gavril îi spusese că a zămislit un fiu la bătrânețe. Întâlnirea celor două femei a constituit un moment special de manifestare a Duhului Sfânt. Auzind salutul Mariei, Elisabeta a primit înștiințarea de la Dumnezeu că ea va fi mama Domnului Isus. De asemenea, Elisabeta a mărturisit că i-a săltat pruncul în pântece de bucurie, când a auzit-o pe Maria.

În cadrul acestei întâlniri, Maria a compus o cântare, în mod spontan. Prin aceasta, își exprimă bucuria față de lucrarea pentru care a fost aleasă de Dumnezeu. A fost înălțată de Dumnezeu din smerenie și pusă într-o stare de mare cinste. De acum, toate neamurile vor fi îndreptățite să o

Să exersăm!

1. Descrie vestirea nașterii lui Isus de către îngerul Gavril și răspunsul Mariei.
2. Redă pe scurt cântarea Mariei și atitudinea acesteia față de chemarea lui Dumnezeu.
3. Prezintă evenimentul nașterii lui Isus.
4. Precizează importanța aducerii Pruncului Isus la Templu.
5. Menționează numele celor doi oameni credincioși care erau la Templu când a fost adus Pruncul Isus.

numească fericită. Prin versurile cântării, Maria exprimă că Dumnezeu este atotputernic, că poate reașeza statutul social al oamenilor. Astfel, El a risipit gândurile pe care le aveau cei mândri în inima lor, a răsturnat pe cei puternici de pe scaunele lor și a scos afară cu mâinile goale pe cei bogați. În esență, ultima parte a cântării Mariei arată că în cea mai importantă lucrare pe care Dumnezeu o pregătește pe pământ, smerenia și simplitatea au câștigat în fața mândriei și bogăției. În ochii lui Dumnezeu au mai mare valoare oamenii credincioși și curați, de aceea, lor li se vor încredința cele mai mari lucrări spirituale.

Nașterea lui Isus Hristos

Evenimentul nașterii lui Isus a avut loc la Betleem. Cu toate că Iosif și Maria proveneau din Nazaretul Galileii, au fost nevoiți să meargă la Betleem cu scopul de a lua parte la o înscriere poruncită de împăratul Cezar August.

Momentul nașterii Mântuitorului a pus în mișcare întregul Univers. Dumnezeu a făcut să apară o stea pe cer, care să transmită lumii întregi vestea că s-a născut Împăratul Iudeilor. Niște oameni înțelepți din Răsărit au pornit în căutarea Împăratului, călăuziți fiind de stea. După un drum foarte lung, au ajuns la Domnul Isus și i-au adus daruri: aur, smirnă și tămâie (Matei 2:11).

Păstorii din Betleem

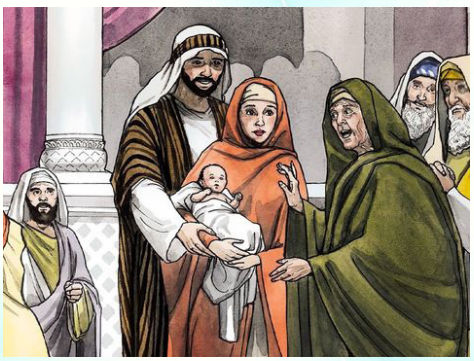
Pe când se aflau în Betleem, într-o noapte minunată, s-au arătat niște îngeri unor păstori, și le-au adus vestea cea bună a nașterii Domnului. A fost momentul în care îngerii au intonat imnuri de laudă: „Slavă lui Dumnezeu în locurile preaînalte și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui" (Luca 2:14). Cu adevărat, cerul s-a apropiat de pământ, și bucuria nașterii Domnului Isus a inundat inimile oamenilor. Cu toate că nașterea Mântuitorului a avut loc într-un staul, momentul a fost unul glorios prin simplitate. Dacă păstorii de lângă Betleem au fost primii care L-au văzut pe Pruncul Isus, înseamnă că înaintea Mântuitorului au trecere chiar și cei mai umili oameni.

Isus adus în Templu

După perioada prevăzută de Legea mozaică, Iosif și Maria L-au dus la Templu. Templul este unul din locurile în care a putut fi întâlnit Domnul Isus în prima parte a vieții Sale. Este locul părtășiei cu Dumnezeu și cu oamenii credincioși. Acolo Domnul Isus a fost dedicat lui Dumnezeu, în acest sens fiind aduse jertfele prevăzute în Vechiul Testament: o pereche de turturele sau doi pui de porumbel. Jertfa adusă pentru Domnul Isus a fost cea pe care o aduceau familiile sărace, ceea ce arată condiția materială modestă a familiei lui Iosif și Maria.

Cântarea lui Simeon

Pe când se aflau în Templu, s-au întâlnit cu un om pe nume Simeon. Acesta ducea o viață sfântă și trăia cu frică de Dumnezeu. El primise de la Dumnezeu înștiințarea că nu va muri până ce nu Îl va vedea pe Hristosul Domnului, și, în acea zi, a fost călăuzit de Duhul Sfânt pentru a veni la Templu. Când L-a văzut pe Pruncul Isus, L-a recunoscut și L-a luat în brațe pentru a-L binecuvânta. El a compus o cântare în care a spus: „Acum, slobozește în pace pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău. Căci au văzut ochii mei mântuirea Ta, pe care ai pregătit-o să fie, înaintea tuturor popoarelor, lumina care să lumineze neamurile și slava poporului Tău Israel" (Luca 2:29-32). În același timp, la Templu se afla o prorociță cu numele de Ana. Ea avea optzeci și patru de ani, și era nelipsită de la Templu, unde Îl slujea pe Dumnezeu cu post și cu rugăciuni. Prezența acestor oameni credincioși la Templu nu a fost întâmplătoare, ci ne arată că Dumnezeu a comunicat oamenilor Săi credincioși nașterea Domnului Isus Hristos, Mântuitorul lumii.

INTERPRETĂM

1. Alcătuiește un scurt text în care să explici ce semnifică evenimentul nașterii Domnului Isus pentru tine. Poți folosi cuvintele: *caracter, dar, naștere, umilință, viață, binecuvântare.*

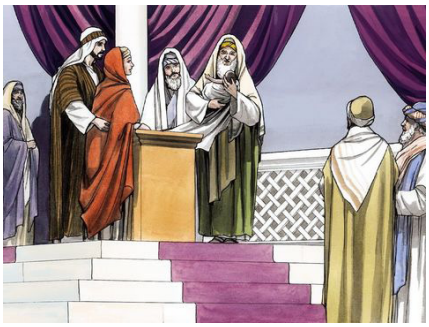
PROGRESEAZĂ!

1. Identifică pe hartă localitatea în care s-a născut Domnul Isus și localitatea din care proveneau Iosif și Maria:

2. Așează următoarele evenimente în ordinea desfășurării lor:

- Nașterea Domnului Isus
- Porunca lui Cezar August de înscriere
- Închinarea păstorilor în fața Pruncului
- Cântarea Mariei
- Vestirea Nașterii Domnului Isus
- Cântarea lui Simeon
- Isus adus în Templu
- Darurile magilor
- Întâlnirea Mariei cu Elisabeta

CONSOLIDARE

- **Alegerea Mariei ne arată cât de important este caracterul curat atunci când Dumnezeu caută o persoană pentru o lucrare importantă!**
- **Nașterea într-o iesle ne învață lecția umilinței: valoarea unui loc este dată de prezența Domnului Isus!**
- **Călătoria magilor ne învață că nici un drum nu este prea lung pentru a-L întâlni pe Isus!**
- **Cadourile magilor ne arată că la întâlnirea cu Mântuitorul primești mult mai mult decât ai putea tu să-I dai: darul mântuirii sufletului!**

Activitate în echipă

Împărțiți elevii în două grupuri. Grupul de elevi care adună cele mai multe puncte câștigă. Punctele pot fi câștigate prin răspunsul corect la întrebări. Profesorul adresează fiecărui elev, pe rând, câte o întrebare. Elevul alege domeniul întrebării (nume, numere, închinători, locuri sau cine a spus?) și punctajul întrebării. Răspunsul corect al elevului înseamnă adunarea punctajului respectiv la punctajul grupului din care face parte.

DOMENIUL/ PUNCTAJ	Nume	Numere	Închinători	Locuri	Cine a spus?
100	Cine era împărat în Iudeea pe vremea nașterii lui Isus?	Câți magi au venit de s-au închinat Pruncului?	Ce semnifica în vremurile biblice cuvântul „mag”?	Locul nașterii lui Isus	„Unde este Împăratul de curând născut al iudeilor? Fiindcă i-am văzut steaua...”
200	Ce înseamnă numele „Emanuel”?	Împăratul Iudeii a poruncit uciderea pruncilor. De la câți ani în jos trebuiau omorâți toți pruncii?	Darurile aduse de magi	De unde veneau magii pentru a se închina pruncului?	„Sufletul meu mărește pe Domnul și mi se bucură duhul în Dumnezeu, Mântuitorul meu, fiindcă a privit la starea smerită a roabei sale.”
300	Numele îngerului care a adus vestea nașterii lui Isus	La ce vârstă s-a pierdut Isus de părinții lui, fiind în Templu?	Ce daruri au adus păstorii pentru Prunc?	În ce cetate a copilărit Isus?	„Plecăciune ție căreia ți s-a făcut mare har. Binecuvântată ești tu între femei.”
400	La porunca cărui împărat roman au plecat Iosif cu Maria să se înscrie în locul lor de baștină?	Ce diferență de vârstă era între Isus și Ioan Botezătorul?	Ce cânta mulțimea de oaste cerească la nașterea lui Isus?	În ce țară au fugit părinții lui Isus, pentru a evita porunca împăratului Iudeii care ucidea pruncii?	„Duceți-vă și cercetați cu de-amănuntul despre Prunc și când îl veți găsi dați-mi și mie de știre ca să vin și eu să mă închin Lui.”
500	Cum îl chema pe bărbatul neprihănit de la Templu care aștepta să vadă Mântuirea lui Israel.	Câți ani avea văduva Ana, care era în Templu?	Care era semnul după care păstorii Îl vor recunoaște pe acest Mântuitor?	În ce localitate au venit părinții lui Isus cu Pruncul ca să-l taie împrejur a 8-a zi?	„În Betleemul din Iudeea, i-au răspuns ei, fiindcă iată ce este scris prin proorocul: Și tu, Betleeme, nu ești nicidecum cea mai neînsemnată dintre cetățile lui Iuda.”

Versete de memorat

„Nu vă temeți, căci vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul: astăzi, în cetatea lui David, vi s-a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul.” Luca 2:10-11

BOTEZUL DOMNULUI

De îndată ce a fost botezat, Isus a ieșit din apă. Și, în clipa aceea, cerurile s-au deschis și a văzut pe Duhul lui Dumnezeu coborându-Se în chip de porumbel și venind peste El.

Matei 3:16

Să exersăm!

1. Precizează o profeție din Vechiul Testament despre Ioan Botezătorul și explică cum s-a împlinit.
2. Relatează felul în care îngerul îi prevestește lui Zaharia despre nașterea lui Ioan Botezătorul.
3. Prezintă esența predicării lui Ioan Botezătorul și rolul său de a pregăti calea Domnului.
4. Povestește evenimentul botezului lui Isus de către Ioan.
5. Menționează cum și-a făcut Trinitatea simțită prezența la Botezul lui Isus.

Nașterea lui Ioan Botezătorul

În jurul vârstei de treizeci de ani, Domnul Isus Hristos a fost botezat în apă de către un mare profet: Ioan Botezătorul.

Părinții lui Ioan au fost Zaharia și Elisabeta, amândoi din semința preoțească a lui Levi. Ei au fost aleși de Dumnezeu pentru a deveni părinții lui Ioan, datorită sufletelor lor curate: „Amândoi erau neprihăniți înaintea lui Dumnezeu și păzeau fără pată toate poruncile și toate rânduielile Domnului" (Luca 1:6). Cu toate că erau înaintați în vârstă, cei doi nu aveau copii, deoarece Elisabeta era stearpă. În Evanghelia după Luca, capitolul 1, citim că preotul Zaharia a avut parte de o minune în timpul slujirii sale. El a ieșit la sorți să tămâieze în Templu, și pe când slujea, i s-a arătat îngerul Gavril la dreapta altarului pentru tămâiere. Acesta i-a spus că Elisabeta va naște un fiu, căruia îi va pune numele Ioan. De asemenea, i-a prevestit că acest copil va fi mare înaintea Domnului și va întoarce pe mulți din fiii lui Israel la Dumnezeu. Lucrarea lui va fi una plină de putere, după cum reiese din cuvintele lui Gavril: „Va merge înaintea lui Dumnezeu, în duhul și puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinților la copii și pe cei neascultători, la umblarea în înțelepciunea celor neprihăniți, ca să gătească Domnului un norod bine pregătit pentru El" (Luca 1:17). Pentru că Zaharia s-a îndoit de cuvintele îngerului, acesta i-a spus că va fi mut până ce se vor întâmpla lucrurile prevestite. Când a ieșit afară din Templu, nu a mai putut vorbi cu oamenii care îl așteptau, iar ei au înțeles că a avut parte de o vedenie pe când slujea înaintea lui Dumnezeu.

După ce s-a născut copilul promis, la ceremonia de atribuire a numelui, Dumnezeu i-a dezlegat limba lui Zaharia, care a început să vorbească și să aducă laude Domnului. A avut chiar un mesaj profetic despre lucrarea în

care va fi implicat Ioan: „Și tu, pruncule, vei fi chemat proroc al Celui Preaînalt. Căci vei merge înaintea Domnului, ca să pregătești căile Lui și să dai poporului Său cunoștința mântuirii, care stă în iertarea păcatelor lui (Luca 1:76-77).

Propovăduirea lui Ioan Botezătorul

Biblia ne arată că Ioan a crescut și s-a întărit în duh. Și-a petrecut o parte din viață în singurătate, până ce și-a început lucrarea pentru care a fost ales de Dumnezeu (Luca 1:80). Modul său de trai dovedea o respingere totală a bogăției și asumarea unei vieți simple: „...purta o haină de păr de cămilă și la mijloc era încins cu un brâu de curea. El se hrănea cu lăcuste și miere sălbatică" (Matei 3:4).

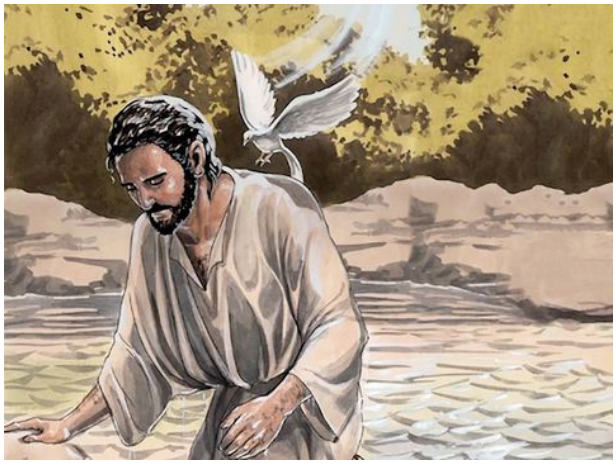
Cele două lucrări pe care le făcea erau predicarea și botezul în apă. În predicile sale sublinia importanța pocăinței, iar botezurile aveau loc în apele râului Iordan. Mesajul lui Ioan a fost unul foarte direct și clar: „Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape" (Matei 3:2). Le spunea oamenilor exact ce trebuie să schimbe în viețile lor, pentru a fi plăcuți Domnului. Când noroadele l-au întrebat ce au de făcut, Ioan le-a spus să își împartă lucrurile cu cei săraci. Vameșilor le-a spus să nu ceară mai mult decât li s-a poruncit, iar unor ostași le-a spus să nu oblige pe nimeni să le dea bani, ori să învinuiască pe cineva pe nedrept.

Când Ioan a fost întrebat dacă el este Hristosul, le-a răspuns cu umilință că El urmează să vină și va face o lucrare și mai mare decât a lui: „Cât despre mine, eu vă botez cu apă; dar vine Acela care este mai puternic decât mine și Căruia eu nu sunt vrednic să-I dezleg cureaua încălțămintei. El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc" (Luca 3:16). Propovăduirea lui Ioan Botezătorul s-a axat pe anticiparea lucrării pe care o va face Domnul Isus, și a avut scopul principal de a pregăti poporul din punct de vedere spiritual pentru venirea Mântuitorului.

Botezul lui Isus Hristos

Nu există mai mare bucurie pentru un slujitor al lui Dumnezeu decât atunci când vede prezența lui Dumnezeu în lucrarea pe care o face. Ioan a avut parte de această mare bucurie, când Isus s-a dus la râul Iordan pentru a fi botezat. Conștientizând importanța Persoanei Sale, a încercat să-L oprească prin cuvintele: „Eu am trebuință să fiu botezat de Tine, și Tu vii la mine?" (Matei 3:14). Răspunsul Mântuitorului denotă smerenie și supunere, dar și dorința de a oferi un exemplu pe care alții să-l urmeze: „Lasă-Mă acum, căci așa se cade, să împlinim tot ce trebuie împlinit!" (Matei 3:15).

În momentul botezului, cerurile s-au deschis și Duhul lui Dumnezeu s-a pogorât peste El în chip de porumbel. Tot atunci, s-a auzit vocea Tatălui: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea" (Matei 3:17). Astfel, a fost confirmată identitatea dumnezeiască a Domnului Isus. Toată Trinitatea și-a făcut simțită prezența la marele eveniment de la Iordan: Tatăl care a vorbit din ceruri, Duhul Sfânt care s-a pogorât sub formă de porumbel și Fiul care a intrat în apa botezului.

În urma acestui eveniment, s-a desfășurat cea mai minunată viață trăită vreodată pe pământ. Domnul Isus va dovedi o slujire deplină: predici pline de putere și minuni făcute din dragoste pentru oameni. Dar toate acestea vor culmina în momentul în care Isus va aduce jertfa supremă: moartea pe cruce pentru păcatele întregii omeniri.

INTERPRETĂM

1. Pornind de la textul din Matei 3: „În vremea aceea a venit ..... și propovăduia în pustiul Iudeii. El zicea: Pocăiți-vă căci Împărăția Cerurilor este.....! Cât despre mine, eu vă botez cu ..... spre ..... . Dar Cel ce vine după mine este mai..... decât mine. El vă va boteza cu ..... și cu ..... ”,
rezolvați cerințele:

a) Completează spațiile libere
b) Explică, pe baza acestui text, rolul pe care l-a avut Ioan Botezătorul în pregătirea inimii poporului Israel pentru venirea lui Isus.
c) Menționează atitudinea lui Ioan Botezătorul față de Isus.
d) Enumeră despre ce botezuri este vorba în text și cui îi sunt atribuite.

CONSOLIDARE

• Mutenia lui Zaharia mă învață să cred, nu să mă îndoiesc de Cuvântul lui Dumnezeu.
• Simplitatea și părtășia cu Dumnezeu a lui Ioan Botezătorul îmi arată că împlinirea voii lui Dumnezeu este cea mai importantă achiziție și comoară.
• Predica lui Ioan Botezătorul mă învață să fac fapte vrednice de pocăința mea, să traduc în fapte dorința mea de a-L sluji pe Dumnezeu.
• Alegerea lui Isus de a fi botezat de Ioan Botezătorul îmi arată cât de smerit trebuie să fiu.
• Curajul lui Ioan Botezătorul mă face să spun binelui bine și răului rău, indiferent de consecințe.

APLICĂM

Pe baza cuvintelor lui Ioan Botezătorul: „Trebuie ca El să crească, iar eu să mă micșorez” (Ioan 3:30), răspunde la următoarele cerințe:

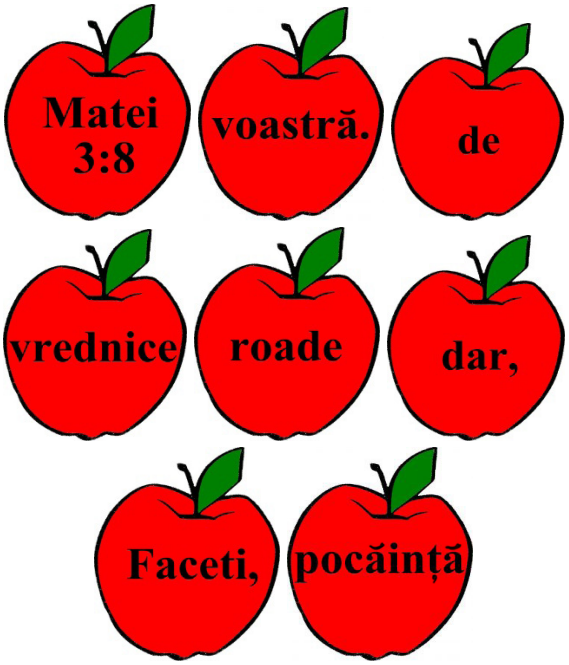
a. Exprimă într-o propoziție motto-ul tău în viață.
b. Relatează o situație din viața ta prin care tu poți să te micșorezi, astfel încât Isus să fie văzut mai bine.

Activitate în Echipă

Împărțiți elevii în două echipe. Fiecare echipă va primi, pe rând, câte o întrebare. Pentru fiecare răspuns corect, echipa va primi câte un cuvânt din versetul de mai jos. Prima echipă care reușește să adune și să rearanjeze toate cele 8 cuvinte ale versetului va câștiga.

1. Cum se numea tatăl lui Ioan Botezătorul?
2. Cum se numea mama lui Ioan Botezătorul?
3. Ce spune Biblia despre părinții lui Ioan?
4. Ce i-a descoperit îngerul lui Zaharia?
5. Unde i-a vorbit îngerul lui Zaharia?
6. Ce s-a întâmplat cu Zaharia pentru că nu a crezut vorbele îngerului?
7. Până când a rămas Zaharia mut?
8. Cu ce se hrănea Ioan Botezătorul?
9. Ce misiune avea Ioan Botezătorul?
10. Ce a profețit Isaia despre Ioan Botezătorul?
11. Ce spunea Ioan oamenilor?
12. Cum se numea râul unde acesta boteza?
13. Ce a spus Ioan când Isus a venit la el să fie botezat de el?
14. Ce s-a văzut în momentul botezului lui Isus?
15. Ce s-a auzit în momentul botezului lui Isus?
16. Care este momentul în care Isus începe să predice despre Împărăția lui Dumnezeu?
17. Pe care împărat l-a mustrat Ioan Botezătorul pentru viața lui păcătoasă?
18. Cum a murit Ioan Botezătorul?

Progresează!

Creionează portretul fizic și spiritual al lui Ioan Botezătorul. Notează cel puțin 3 caracteristici pe care le apreciezi la acesta.

Verset de memorat

„Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea!"
Matei 3:17

ÎNVIEREA DOMNULUI

Dar îngerul a luat cuvântul și a zis femeilor: „Nu vă temeți, căci știu că voi căutați pe Isus, care a fost răstignit. Nu este aici; a înviat, după cum zisese. Veniți de vedeți locul unde zăcea Domnul.

Matei 28:5-6

Învierea lui Isus Hristos

Sărbătoarea învierii Domnului are o mare însemnătate pentru creștini. Este punctul central al credinței creștine. Crucificarea nu a fost o înfrângere, ci a fost drumul spre biruință asupra morții. Învierea celebrează mântuirea omului în urma suferințelor Mântuitorului, care și-a dat viața pentru noi. Trebuie mereu să ne amintim că durerile Domnului au fost suportate în locul nostru și pentru noi! Profetul Isaia spunea că „El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa care ne dă pacea a căzut peste El, și prin rănile Lui suntem tămăduiți" (Isaia 53:5).

La trei zile după ce Domnul Isus a fost pus în mormânt, a înviat din morți. În prima zi a săptămânii, femeile care l-au urmat pe Domnul Isus s-au dus dis-de-dimineață la mormânt. Acolo au fost uimite să vadă că piatra a fost dată deoparte. Înăuntru, au văzut că lipsește trupul Domnului. Atunci li s-au arătat doi îngeri care le-au întrebat „Pentru ce căutați între cei morți pe Cel ce este viu?"(Luca 24:5)

La întoarcere, în mijlocul grupului de ucenici, au povestit experiența de care au avut parte. Cei mai mulți dintre ei n-au crezut aceste lucruri... în schimb, Petru și Ioan au alergat la mormânt, cu gândul de-a găsi trupul Domnului Isus. Însă au găsit doar fâșiile de pânză cu care a fost învelit trupul Domnului. Moartea nu a putut să-L învingă pe Domnul Vieții, jertfa de ispășire a fost dusă la bun sfârșit, Hristos a înviat!

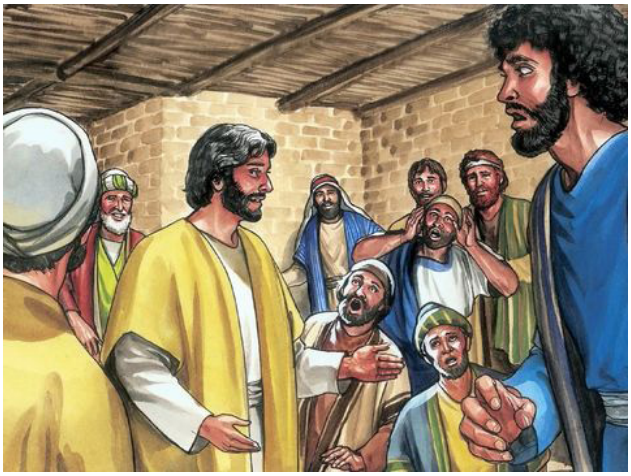
Isus se arată ucenicilor

Prima persoană care L-a văzut pe Isus după înviere a fost Maria Magdalena. Ea a rămas lângă mormânt și a continuat să-L plângă pe Învățătorul ei iubit (Ioan 20:11-12). Uitându-se în mormânt a văzut doi îngeri, însă imediat i s-a

Să exersăm!

1. Descrie învierea Domnului Isus Hristos.
2. Prezintă modul în care Isus se arată ucenicilor după Înviere.
3. Enumeră beneficiile Învierii.
4. Precizează importanța învierii Domnului pentru creștinism.

arătat Mântuitorul, care a întrebat-o: „Femeie, de ce plângi? Pe cine cauți?" Maria L-a recunoscut doar în momentul în care a chemat-o pe nume, apoi i-a spus: „Nu mă ține, căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu. Ci du-te la frații Mei și spune-le că Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru" (Ioan 20:17). Prima arătare a lui Isus ne învață că El se descoperă mai întâi celor care Îl caută din toată inima lor!

În aceeași zi, seara, Domnul Isus s-a arătat ucenicilor care se aflau împreună, cu ușile încuiate. El i-a salutat cu: „Pace vouă!" Apoi, le-a arătat mâinile și coasta Sa, care erau dovada suferințelor prin care a trecut. Toma a fost singurul ucenic care a lipsit de la această întâlnire. Auzind de întâlnirea cu Hristosul înviat, el a spus: „Dacă nu voi vedea în mâinile Lui semnul cuielor și dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede" (Ioan 20:25). După opt zile, pe când ucenicii erau adunați în același loc, Isus li s-a arătat din nou. L-a invitat pe Toma să pună degetul pe semnele suferinței Sale, îndemnându-l să nu fie necredincios, ci credincios. Relatarea biblică se încheie cu o fericire care ne vizează și pe noi: „Tomo", i-a zis Isus, „pentru că M-ai văzut, ai crezut. Ferice de cei ce n-au văzut, și au crezut" (Ioan 20:29). Ce bine ar fi să înțelegem că El ne prețuiește și dorește să credem în El din toată inima!

Doi dintre ucenici călătoreau împreună spre Emaus, plini de tristețe, discutând despre durerea despărțirii de Domnul. Era seara zilei de înviere. Isus s-a apropiat de ei și i-a întrebat: „Ce vorbe sunt acestea pe care le schimbați între voi pe drum?" Fără să-L recunoască, ucenicii au relatat istoria dureroasă a ultimelor zile, în care Învățătorul lor a fost judecat pe nedrept de către preoți și condamnat la moarte. Domnul Isus a început să le explice că toate aceste suferințe trebuiau să se întâmple. Au intrat împreună în Emaus, au luat masa și L-au recunoscut doar după ce a rostit binecuvântarea și le-a împărțit pâinea. Cuvintele pe care le-au rostit după această revelație arată bucuria lor profundă: „Nu ne ardea inima în noi când ne vorbea pe drum și ne deschidea Scripturile?" (Luca 24:32)

Pe lângă acestea, Scriptura mai menționează arătarea Mântuitorului la Marea Tiberiadei (Ioan 21) și în Galileea (Matei 28:16-20). Însă El s-a mai arătat ucenicilor și în alte momente, după cum aflăm din Faptele Apostolilor 1:3 „După patima Lui, li S-a înfățișat viu, prin multe dovezi, arătându-li-Se deseori timp de patruzeci de zile și vorbind cu ei despre lucrurile privitoare la Împărăția lui Dumnezeu." De reținut este că Isus s-a arătat celor apropiați, ucenicilor care au crezut în El.

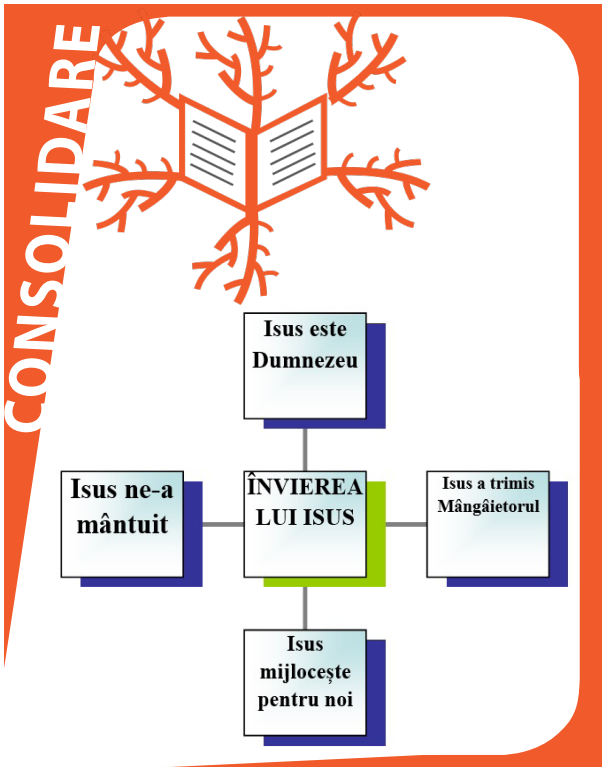
Beneficiile Învierii

Învierea Domnului aduce în viețile credincioșilor numeroase binecuvântări spirituale.

Mai întâi, învierea ne arată cât se poate de clar că Domnul Isus a fost Dumnezeu. El a „dovedit cu putere că este Fiul lui Dumnezeu, prin învierea morților..."(Romani 1:4). De acum, nu mai există nici o îndoială că Domnul Isus este cine a susținut că este: Fiul lui Dumnezeu.

În al doilea rând, învierea a făcut posibilă lucrarea de mijlocire a Domnului înaintea lui Dumnezeu Tatăl. Apostolul Pavel arată ce face Mântuitorul în ceruri pentru noi: „Hristos a murit! Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu și mijlocește pentru noi!" (Romani 8:34). Așadar, El este Marele

CONSOLIDARE

Preot care mijlocește pentru oameni la Tatăl.

În al treilea rând, învierea contribuie la mântuirea oamenilor. Nașterea din nou, lucrarea lăuntrică de transformare a omului este un rezultat al învierii: „Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care, după îndurarea Sa cea mare, ne-a născut din nou, prin învierea lui Isus Hristos din morți, la o nădejde vie" (1Petru 1:3). După cum Hristos a înviat, tot astfel cei ce au trecut din această viață, vor învia în ziua revenirii Lui.

APLICĂM

1. Cum sărbătoresc cei din jurul tău Paștele?

2. Cum ar trebui să sărbătorești Învierea Domnului Isus?

3. Cu ce te ajută în viața ta zilnică credința că Isus a înviat?

4. Demonstrezi mereu prin viața ta că Hristos trăiește în tine? (Galateni 2:20)

POEZIE
VESTE ÎN GRABĂ

Știți c-a-nviat Hristos?
Trăiește!
Păcatul nostru L-a purtat
Până la capăt și, plătindu-l,
El a murit, dar a-nviat!

Știți c-a-nviat Hristos?
Trăiește!
Lucrarea-l s-a desăvârșit!
Prin înviere dovedește
Că va-mplini tot ce-a rostit

Știți c-a-nviat Hristos?
Revine!
Și, după cum a înviat,
Va da viață la oricine
Ce L-a crezut și L-a căutat

Iuliana Leontiuc,
vol. *Untdelemn din orașul rozelor*

ACTIVITATE ÎN ECHIPĂ

Împărțiți elevii în grupuri de 3 persoane. Fiecare grup va primi următoarea sarcină: Realizați un poster referitor la adevărata însemnătate a sărbătorii Paștelui, cu tema: ***Învierea lui Hristos: bucurie, speranță și viață!***

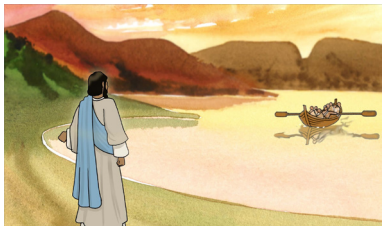
PROGRESEAZĂ!

I. Transcrie pe caiet și unește corespunzător cuvintele Domnului Isus, adresate persoanelor corespunzătoare:

1. „Pentru ce plângi?”
2. Nu fi necredincios, ci credincios.
3. Ce vorbe sunt acestea pe care le schimbați între voi pe drum?
4. Pace vouă!
5. Copii, n-aveți ceva de mâncare?

a. Ucenicii
b. Cei doi ucenici pe drumul Emausului
c. Toma
d. Maria
e. Ucenicii de la Marea Tiberiadei

II. Aranjează în ordine cronologică următoarele imagini. Descrie pe scurt evenimentul prezentat în fiecare imagine.

Verset de memorat

„Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit.” Romani 10:9

ÎNĂLȚAREA DOMNULUI

Bărbați galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer.

Faptele Apostolilor 1:11

Să exersăm!

1. Descrie înălțarea Domnului Isus Hristos.
2. Precizează două promisiuni făcute cu ocazia Înălțării Domnului Isus.
3. Explică promisiunea revărsării Duhului Sfânt.
4. Argumentează de ce promisiunea făcută de Domnul Isus înainte de Înălțarea Sa la Cer este importantă.

Înălțarea lui Isus

Domnul Isus s-a înălțat la cer după patruzeci de zile de la înviere, de pe Muntele Măslinilor. Singurii martori ai acestui eveniment măreț au fost ucenicii, care au rămas cu ochii pironiți la cer, după ce Mântuitorul s-a înălțat. Domnul le spusese ucenicilor, în mai multe rânduri, că urmează un astfel de moment. El le-a mai zis: „Vă este de folos să Mă duc..." (Ioan 16:7).

Înălțarea, la fel ca învierea, face posibilă lucrarea Sa de Mare Preot. Isus nu i-a părăsit pe ucenici, ci S-a dus în ceruri, unde continuă să mijlocească pentru cei credincioși. În Evrei 7:26-27 este arătată funcția Sa de Mare Preot. El este desăvârșit din punct de vedere moral, ceea ce Îi dă o autoritate preoțească unică: „Și tocmai un astfel de Mare Preot ne trebuia: sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși și înălțat mai presus de ceruri, care n-are nevoie, ca ceilalți mari preoți, să aducă jertfe în fiecare zi, întâi pentru păcatele sale și apoi pentru păcatele norodului, căci lucrul acesta l-a făcut o dată pentru totdeauna, când S-a adus jertfă pe Sine Însuși". Ce minunat este să știm că Domnul nostru a lucrat pentru oameni pe pământ și continuă să lucreze pentru noi în slavă!

Isus s-a înălțat la cer ca să ne pregătească un loc. Gândul la această promisiune ne umple de bucurie. Fiecare trăim cu speranța că vom ajunge acolo, într-un loc mult mai bun. Domnul a spus: „Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca, acolo unde sunt Eu, să fiți și voi" (Ioan 14:2-3). Această promisiune ne arată că El dorește să fie împreună cu copiii Lui, pentru eternitate. Locul în care ne va duce va fi unul special, pe care oamenii nu pot nici măcar să-l descrie: „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc" (1Corinteni 2:9).

Promisiunea Duhului Sfânt

Un rezultat al înălțării Domnului este trimiterea Duhului Sfânt. Isus vorbește despre un alt Mângâietor, care va rămâne în permanență cu ucenicii: „Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac" (Ioan 14:16). Acest lucru a fost posibil după înălțarea Sa la cer. În Ioan 7:39, vedem legătura dintre înălțare și pogorârea Duhului Sfânt: „Căci Duhul Sfânt încă nu fusese dat, fiindcă Isus nu fusese încă proslăvit."

Ultimele cuvinte pe care le-a rostit Isus, înainte de înălțarea la cer, se referă tocmai la Duhul Sfânt. Le găsim în Faptele Apostolilor 1:8: „Ci voi veți primi o putere, când Se va coborî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului". Promisiunea dată nu vizează doar comunitățile creștine din primul secol. Cu toții putem fi beneficiarii acestei mari binecuvântări. Aceasta implică responsabilitatea de a duce mărturia Evangheliei până la marginile pământului. Condițiile pentru ca promisiunea revărsării Duhului Sfânt să se împlinească în viețile noastre sunt: credința în Domnul Isus, pocăința sinceră a omului și cererea stăruitoare ca să fim umpluți cu Duhul Sfânt.

Promisiunea revenirii

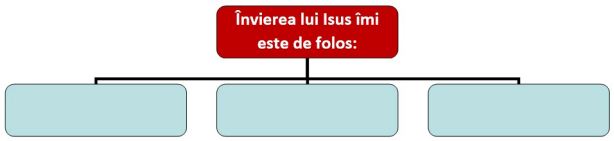
După ce ucenicii s-au despărțit de Domnul, au continuat să Îl urmărească cu privirile lor. Era greu să accepte despărțirea de Cel care le-a fost Învățător timp de mai bine de trei ani. Atunci, li s-au arătat doi îngeri care le-au spus: „Bărbați galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer" (Fapte 1:11).

Încă din momentul despărțirii, îngerii au anunțat că urmează ca Domnul să se întoarcă. Noi nu știm când se va întoarce, dar știm că trebuie să Îl așteptăm slujindu-L și să fim pregătiți pentru venirea Lui. Dacă la înălțare au fost martori doar ucenicii, Biblia spune că la întoarcerea Sa, toți oamenii Îl vor vedea (Apocalipsa 1:7).

INTERPRETĂM

1. Faceți o diagramă în caietele voastre, după modelul de mai jos. Pornind de la secțiunea de verset: „Vă este de folos să Mă duc..." (Ioan 16:7), enumerați câteva dintre motivele pentru care Isus consideră că a fost de folos să se înalțe la cer. Alcătuiți, apoi, pe baza diagramei, o compunere în care să explicați schița pe care ați făcut-o.

APLICĂM

•Înălțarea la cer nu este o sărbătoare a despărțirii, ci a speranței că va veni o zi în care El va reveni pe pământ.

• Prin înălțarea la cer, Domnul a putut să ne ofere câteva binecuvântări care ne sunt indispensabile: lucrarea de Mare Preot, pregătirea unui loc pentru cei credincioși și revărsarea Duhului Sfânt.

POGORÂREA DUHULUI SFÂNT

Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul Dumnezeul nostru.

Faptele Apostolilor 2:39

Să exersăm!

1. Descrie momentul coborârii Duhului Sfânt peste ucenici, conform Fapte 2.
2. Explică impactul botezului cu Duhul Sfânt asupra Bisericii Primare.
3. Rezumă predica lui Petru din ziua Cincizecimii și efectul acesteia asupra ascultătorilor.
4. Enumeră lucrările pe care le face Duhul Sfânt, subliniind importanța Duhului Sfânt în viața credinciosului și a bisericii, astăzi.

Pogorârea Duhului Sfânt

Înainte de înălțarea la cer, Domnul Isus a făcut promisiunea revărsării Duhului peste toți ucenicii. Ei trebuiau să rămână în Ierusalim și să aștepte acolo făgăduința Tatălui, în unitate și rugăciune.

Duhul Sfânt s-a revărsat peste ucenicii care erau adunați împreună, în ziua Cincizecimii. Pe neașteptate, a venit din cer un sunet ca un vânt puternic, au fost văzute niște limbi ca de foc așezându-se pe fiecare dintre ei, iar ucenicii au început să vorbească în alte limbi, după cum le dădea Duhul să vorbească. O mare bucurie a umplut inimile lor și puterea Domnului era peste toți. Se împlineau acum cuvintele profetice ale lui Ioel: „După aceea, voi turna Duhul Meu peste orice făptură; fiii și fiicele voastre vor proroci, bătrânii voștri vor visa visuri și tinerii voștri vor avea vedenii" (Ioel 2:28). La auzul acelui sunet puternic, s-a adunat o mulțime de oameni care a rămas încremenită. Mulți erau impresionați să îi audă pe ucenici vorbind în limbile lor, cu toate că aceștia nu le învățaseră niciodată.

În urma acestei experiențe, Petru s-a ridicat plin de Duhul Sfânt și a explicat celor prezenți ce se întâmplă. A predicat despre patimile Domnului Isus și despre învierea din morți, astfel încât oamenii prezenți au fost străpunși în inimă și i-au întrebat pe apostoli ce trebuie să facă. Petru le-a răspuns: „Pocăiți-vă, și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh. Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul Dumnezeul nostru" (Fapte 2:38-39).

Rezultatul predicii pline de autoritate a lui Petru a fost întoarcerea la Dumnezeu a aproape trei mii de suflete, care au fost botezate în apă.

Importanța pogorârii Duhului Sfânt

Importanța pogorârii Duhului Sfânt este dată de lucrările pe care le face în viața personală a creștinilor și în viața Bisericii. În viața creștinilor, Duhul Sfânt acționează în patru lucrări principale: Pocăința, Nașterea din nou, Botezul cu Duhul Sfânt și Sfințirea. În viața Bisericii, se manifestă prin intermediul celor nouă daruri spirituale, aducând zidire comunității creștine.

Pe lângă binecuvântările menționate, odată cu pogorârea Duhului Sfânt, s-au împlinit cuvintele Domnului Isus care spusese că va trimite un alt Mângâietor care va fi cu ucenicii în veac. Aceasta înseamnă că noi, creștinii, nu trebuie să ne îngrijorăm că suntem singuri, deoarece Duhul promis de Domnul este în permanență alături de noi. Un alt lucru care arată importanța pogorârii Duhului Sfânt stă în puterea spirituală pe care credincioșii o primesc. De altfel, Domnul Isus spusese la înălțare că vom primi o putere când se va pogorî Duhul peste noi, și vom putea să fim martori ai Lui, până la marginile pământului. Puterea aceasta se manifestă îndeosebi în slujirea pe care o facem în numele Domnului, dar și în biruințele asupra ispitelor și încercărilor.

De asemenea, faptul că pogorârea Duhului a avut loc asupra tuturor ucenicilor este un lucru uimitor. Vorbim de o lucrare care poate fi trăită de către fiecare credincios care crede în Domnul Isus. Dacă în vechime, Duhul îmbrăca ocazional pe câte un slujitor, odată cu minunea din ziua Cincizecimii, aceste experiențe sunt posibile pentru toți credincioșii! Făgăduința aceasta este pentru toți oamenii care sunt chemați de Domnul, până ce se va reîntoarce Domnul pe pământ! (Fapte 2:39)

APLICĂM

•Dumnezeu își împlinește întotdeauna promisiunile făcute. Dumnezeu a promis (în V.T., prin Ioel și în N.T., prin Isus) că va trimite Duhul Sfânt peste ucenici.

• Nu suntem singuri niciodată. Mângâietorul este cu noi.

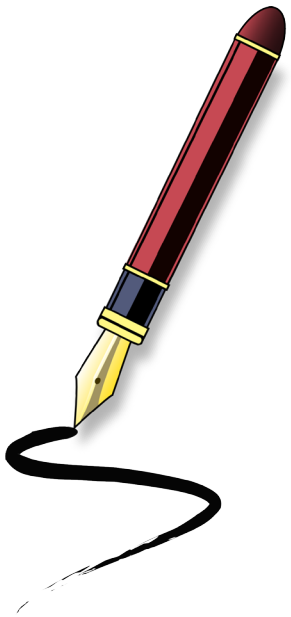
• Duhul Sfânt este prezent și lucrează în diverse forme în viața noastră de copii ai lui Dumnezeu: de la început (pocăință și naștere din nou) și până la sfârșit (până la învierea noastră).

• Să prețuim aceste vremuri în care Duhul Sfânt lucrează într-un mod atât de personal și direct cu fiecare dintre noi, cei care credem.

Verset de memorat

„Și toți s-au umplut de Duh Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum le dădea Duhul să vorbească.”Faptele Apostolilor 2:4

EVALUARE

I. Notează cu A (Adevărat) / F (Fals):

.... Elisabeta a compus o cântare de laudă cu prilejul întâlnirii cu Maria;
.... Părinții lui Ioan Botezătorul au fost muți;
.... Isaia a profețit despre suferințele și moartea lui Isus;
.... La înălțarea lui Isus, martori au fost doar ucenicii Săi;
.... La Cincizecime, Duhul Sfânt s-a pogorât în formă de porumbel.

II. Alege varianta corectă:

1. Când Pruncul Isus a fost adus la Templu, acolo erau:
a. Simeon și Samuel;
b. Simon și Ana;
c. Simeon și Ana.

2. Evenimentul la care toată Trinitatea își face simțită prezența este:
a. Nașterea lui Isus;
b. Botezul lui Isus;
c. Moartea lui Isus.

3. După înviere, Isus se arată ucenicilor și le vorbește despre:
a. Înălțarea Sa;
b. Vremurile apocaliptice;
c. Împărăția lui Dumnezeu.

4. La înălțarea Sa, Isus a promis:
a. Că va trimite Duhul Sfânt;
b. Că le va da pace ucenicilor;
c. Că va cina cu ucenicii în Împărăția lui Dumnezeu.

5. În ziua Cincizecimii, s-au întâmplat următoarele evenimente supranaturale:
a. Ucenicii au vorbit în alte limbi, s-au văzut limbi de foc deasupra capetelor, s-a auzit un vâjâit puternic;
b. Ucenicii au început să facă semne și minuni;
c. Au murit Anania și Safira.

III. Asociază corespunzător:

Nașterea lui Isus	120 de credincioși
Botezul lui Isus	Maria Magdalena
Învierea lui Isus	Ioan Botezătorul
Înălțarea lui Isus	Ucenicii
Pogorârea Duhului Sfânt	Magii și păstorii

IV. Copiază pe caiet și completează spațiile libere:

a. Acum, slobozește în pace pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău. Căci au văzut ochii mei …… Ta, pe care ai pregătit-o să fie, înaintea tuturor popoarelor, …… care să lumineze neamurile și slava poporului Tău Israel (Luca 2:29-32).

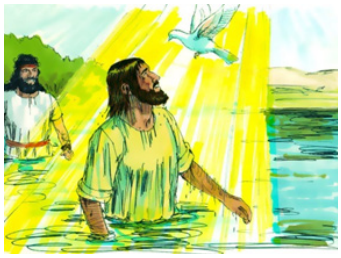
b. Iată glasul celui ce strigă în pustie: „Pregătiți ……. Domnului, neteziți-I……." (Matei 3:3).

c.„……”, i-a zis Isus, „pentru că M-ai văzut, ai …….. Ferice de cei ce n-au văzut, și au crezut” (Ioan 20:29).

d. În casa …….. Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un ……. (Ioan 14:2).

e. Atunci, …….. s-a sculat în picioare cu cei unsprezece, a ridicat glasul și le-a zis: „Bărbați iudei și voi toți cei care locuiți în Ierusalim, să știți lucrul acesta și ascultați cuvintele mele! Oamenii aceștia nu sunt ……, cum vă închipuiți voi” (Fapte 2:14-15).

V. Pe baza imaginilor, răspundeți la următoarele cerințe:

- Denumește sărbătoarea creștină corespunzătoare fiecărei imagini.
- Descrie într-o singură frază fiecare imagine.
- Aranjează evenimentele din imagini în ordinea în care s-au petrecut.
- Ce alte sărbători creștine mai cunoașteți?

VI. Plecând de la cele 5 sărbători creștine principale, argumentează importanța sărbătorii în viața creștinului și a Bisericii.

PORTOFOLIU

Filă de jurnal. Alege una dintre sărbătorile creștine pe care le-ai sărbătorit în acest an și relatează cum ai petrecut-o. Compunerea trebuie să aibă forma unei file de jurnal, care să conțină următoarele elemente:

- Faptele întâmplate;
- Sentimentele trăite;
- O concluzie în care să evaluezi felul în care ai sărbătorit acea sărbătoare.

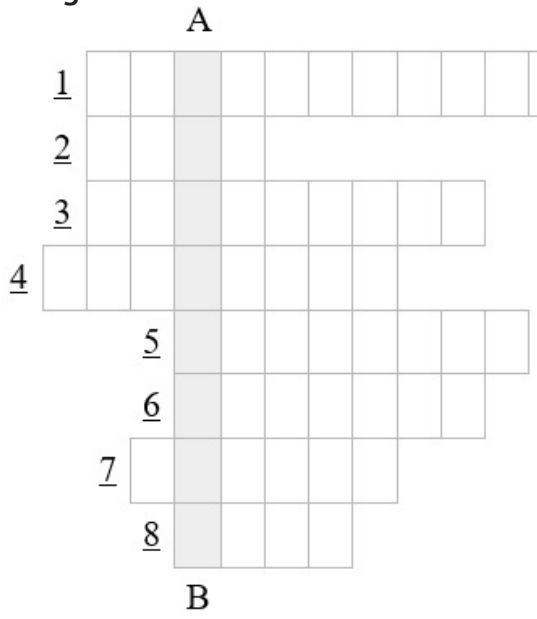
APLICĂM

Cum sărbătoresc prietenii tăi sărbătorile creștine și cum le sărbătorești tu? Cum așteaptă Dumnezeu să celebrăm sărbătorile creștine?

ANEXĂ

MATERIAL AJUTĂTOR PENTRU DOMENIUL 1

Rezolvând corect rebusul, pe verticala A-B veți descoperi cuvântul grecesc pentru Mângâietor.

1. Cartea din NT unde se vorbește despre înființarea Bisericii Primare
2. Apostol care a lucrat cu Petru
3. Locul unde s-a pogorât Duhul Sfânt
4. Schimbarea minții, a atitudinii față de păcat, pocăință
5. Darurile Duhului Sfânt
6. Pocăința, nașterea din nou, botezul cu Duhul Sfânt, sfințirea
7. Una din comparațiile Bisericii creștine, pentru a ilustra sfințirea cerută credincioșilor
8. Una din comparațiile Bisericii creștine, pentru a ilustra unitatea credincioșilor

Caută în careu darurile Duhului Sfânt, în forma specificată mai jos:

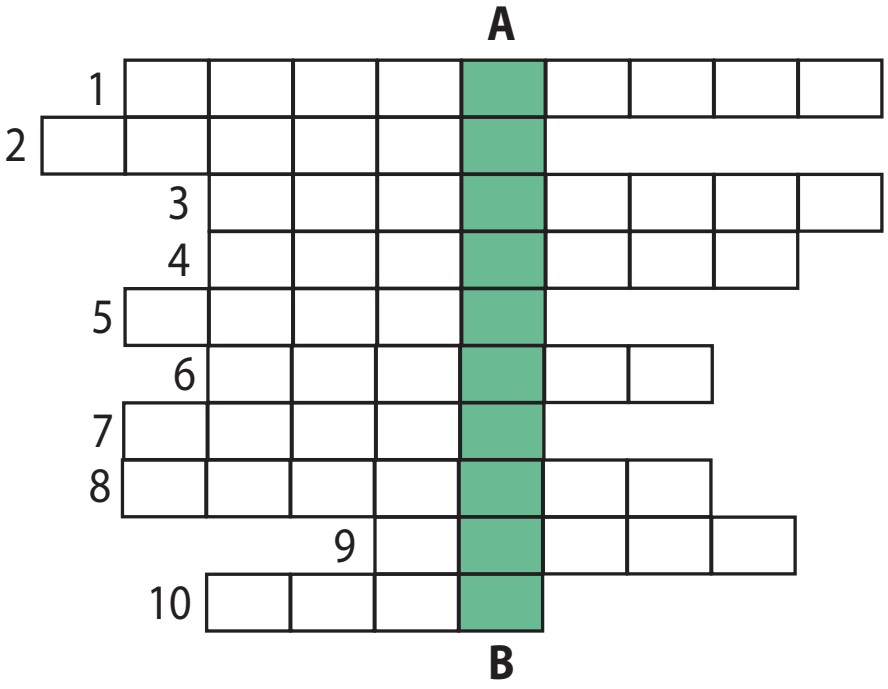
E	D	E	O	S	E	B	I	R	E	A	T	I	T
R	I	R	I	U	D	A	M	A	T	B	A	N	A
N	B	E	D	O	E	E	S	M	E	T	T	E	L
U	A	D	A	O	N	N	I	R	S	O	N	R	M
N	R	I	R	C	U	E	T	R	O	E	I	I	A
P	E	O	U	N	I	I	U	C	S	R	T	C	C
C	I	N	R	A	C	U	E	I	A	E	S	I	I
I	N	D	I	M	P	P	I	T	V	R	O	A	R
R	I	T	T	A	E	B	R	N	I	I	N	C	E
A	R	I	O	T	L	I	E	T	M	E	U	N	D
C	R	T	R	N	E	P	R	O	R	O	C	I	A
I	U	D	R	I	T	M	I	N	U	N	I	U	A
I	B	M	I	L	N	I	E	R	I	B	R	O	V
T	C	R	E	D	I	N	T	A	O	S	N	O	N

TAMADUIRI
INTELEPCIUNE
DARURI
PROROCIA
VORBIREINLIMBI
TALMACIRE
DEOSEBIREA
MINUNI
CREDINTA
CUNOSTINTA

ANEXĂ

MATERIAL AJUTĂTOR PENTRU DOMENIUL 2

I. Rezolvând corect rebusul, pe verticala A-B, vei descoperi numele religiei majoritare în țara noastră:

1. Cerere adresată divinității
2. Rang bisericesc în Cultul Penticostal
3. Comunitate de credincioși
4. Credincios al lui Hristos
5. Rang bisericesc în bisericile tradiționale
6. Religie asiatică
7. Rang bisericesc în sinagogă
8. Religie a poporului evreu
9. Religie avraamică, fondată de descendenții lui Ismael
10. Rang bisericesc în moschee

II. Asociază corespunzător:

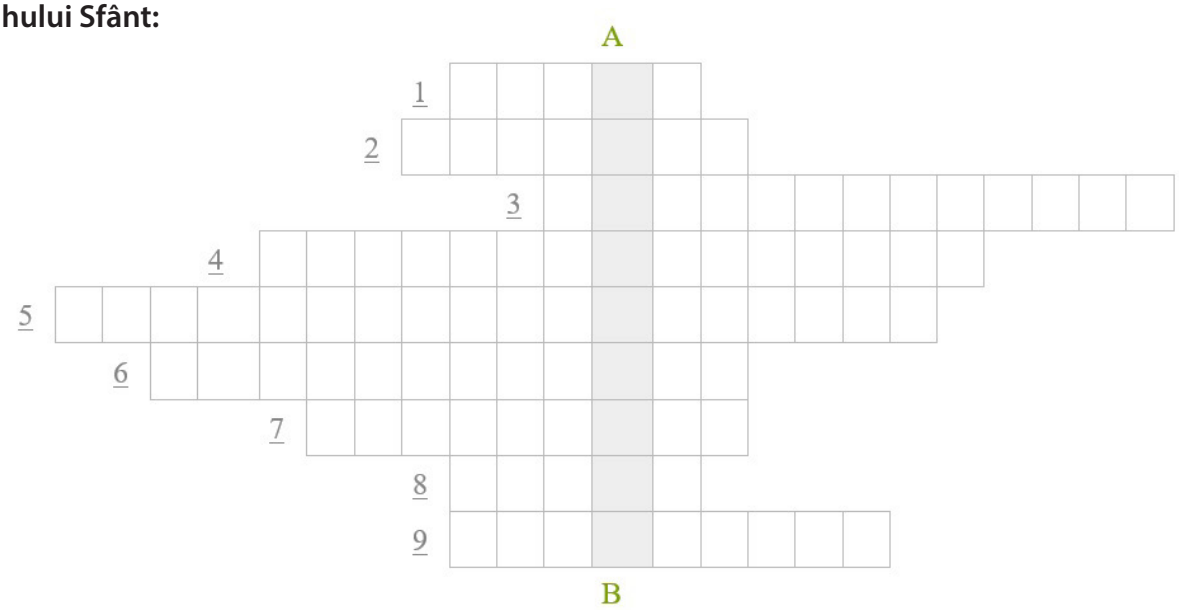
1. Famenul etiopian, Corneliu
2. Nero
3. Constantin cel Mare
4. Apostolul Andrei
5. Gheorghe Bradin

a) Edictul de la Milano
b) Primii creștini dintre neamuri
c) Primul pastor penticostal România
d) Creștinismul în România
e)Cel dintâi împărat roman care a persecutat creștini

ANEXĂ

MATERIAL AJUTĂTOR PENTRU DOMENIUL 3

Rezolvând corect rebusul, pe verticala A-B, vei găsi una dintre caracteristicile Roadei Duhului Sfânt:

1. Efectul prezenței Duhului Sfânt în viața credinciosului
2. Stare de încredere și fericire bazată pe promisiunile lui Dumnezeu pentru noi
3. Aspectul practic al bunătății
4. Statornicie și perseverență de a suporta greutățile fizice sau morale
5. Autocontrol, cumpătare, stăpânire de sine
6. Devotament, loialitate, puterea de a rămâne fermi
7. Opusul mâniei, impulsivității, agresiunii
8. Liniște și încredere, relații bune cu ceilalți
9. Îndurare, milă, bunăvoință, amabilitate

Caută în careu cele 9 roade ale Duhului Sfânt:

BLANDETEA
BUCURIA
BUNATATEA
CREDINCIOSIA
DRAGOSTEA
FACEREADEBINE
INFRANAREA
PACEA
RABDAREA

F	A	C	E	R	E	A	D	E	B	I	N	E
T	M	A	D	T	F	E	A	Z	B	H	D	B
X	E	N	E	G	H	T	I	G	X	P	I	L
D	R	G	I	U	U	A	S	A	N	A	N	A
L	R	P	N	Z	T	T	O	E	V	C	F	N
H	Q	A	P	R	J	A	I	R	F	E	R	D
P	A	D	G	J	O	N	C	A	B	A	A	E
J	F	M	J	O	L	U	N	D	U	W	N	T
L	I	B	C	O	S	B	I	B	C	W	A	E
Y	M	U	Q	C	F	T	D	A	U	S	R	A
P	P	Q	A	Z	H	Q	E	R	R	M	E	X
Z	L	W	O	Q	P	C	R	A	I	B	A	M
R	Q	R	U	R	L	A	C	Q	A	S	S	P

Anexă

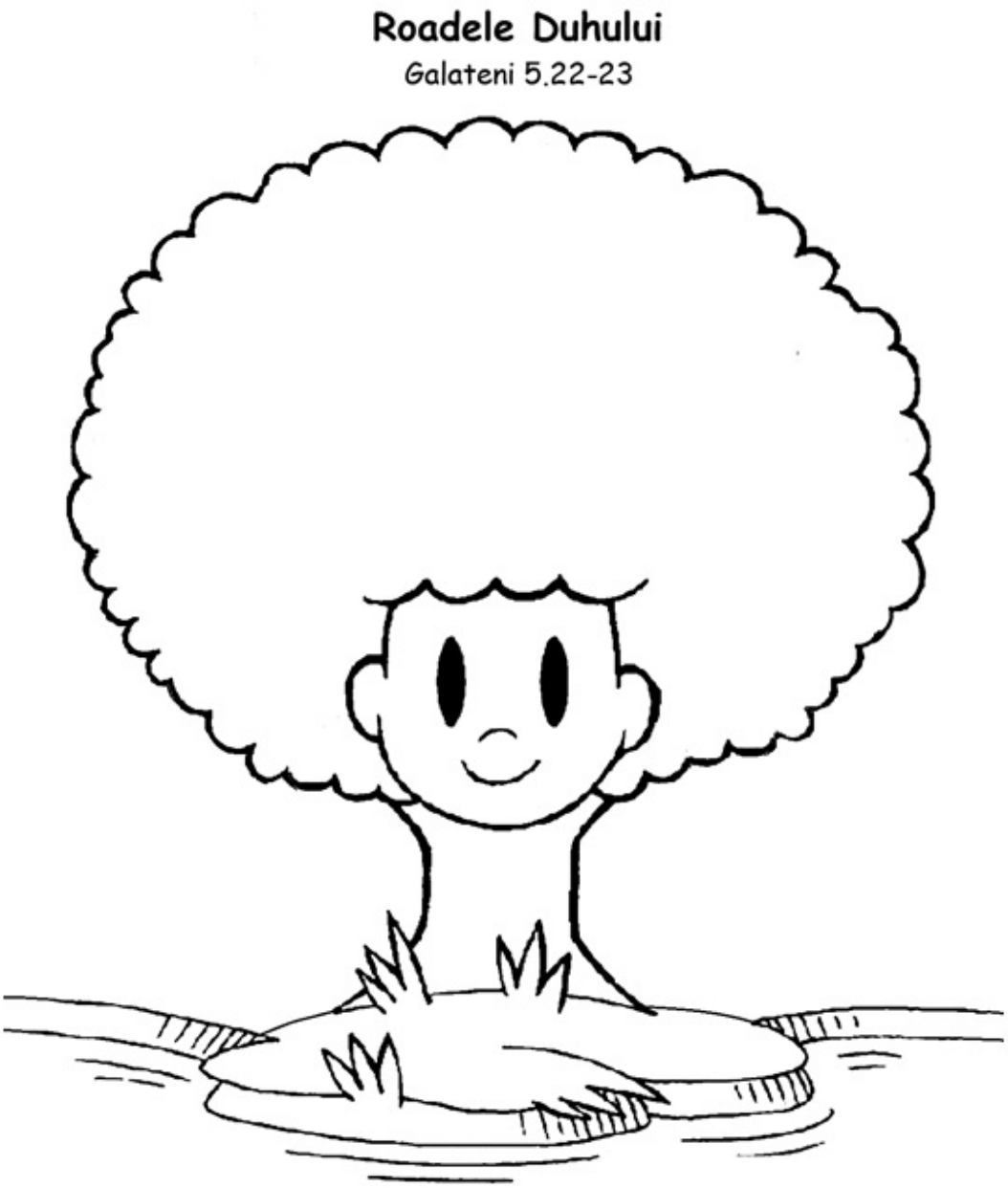
MATERIAL AJUTĂTOR PENTRU DOMENIUL 3

Aplicații pentru viața ta. Copacul de mai jos reprezintă viața ta.

Notează pe copacul tău roadele (sentimente, atitudini, comportamente) care te caracterizează cel mai mult. Poți alege dintre roadele firii pământești sau roadele Duhului Sfânt.

Analizând toate cuvintele scrise, ce stă la baza comportamentului tău? Firea pământească? Duhul Sfânt?

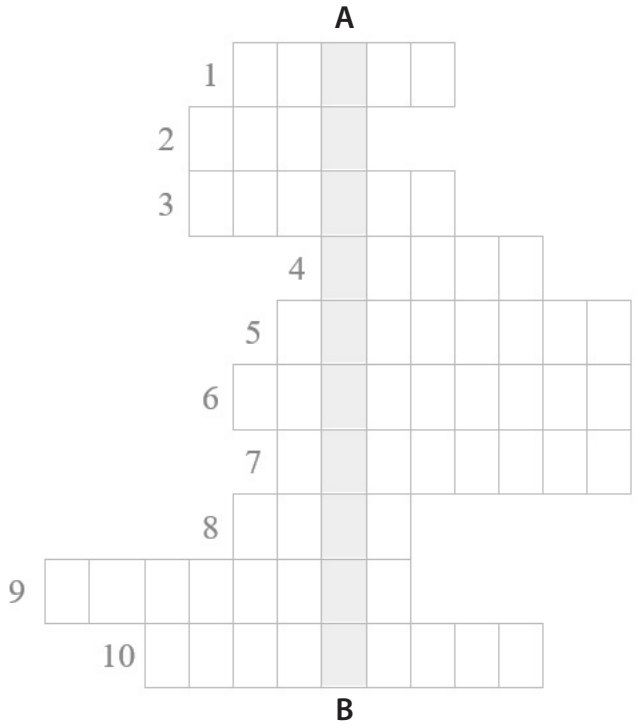
Ce roade ale Duhului Sfânt lipsesc din viața ta? Ce poți face să semeni tot mai mult cu Isus?

ANEXĂ

MATERIAL AJUTĂTOR PENTRU DOMENIUL 4

I. Rezolvând corect rebusul, pe verticala A-B, vei găsi titlul domeniului studiat:

1. Sărbătoarea morții și învierii lui Isus
2. Ucenicul care a vrut dovezi pentru învierea lui Isus
3. Îngerul care anunță nașterea lui Isus
4. Scufundarea lui Isus în apă de către Ioan
5. Evenimentul din viața lui Isus comemorat de Crăciun
6. Câte zile s-a arătat Isus după înviere?
7. Duhul Sfânt la botezul lui Isus
8. Botezătorul
9. Sărbătoarea ridicării lui Isus la cer
10. Pentecost

II. Completează spațiile libere:

a. Maria, mama lui Isus, a compus o cântare de laudă în contextul întâlnirii cu .....
b. După Învierea Sa, Isus s-a arătat timp de ..... zile.
c. Domnul Isus s-a înălțat la cer după .....zile de la înviere, de pe ..... .
d. ....., și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul ....

III. Asociază corespunzător:

a. Petru	1. Vestirea nașterii lui Isus
b. Ioan Botezătorul	2. Se închină Domnului Isus
c. Toma	3. Predică plin de curaj
d. Gavril	4. Botezul lui Isus

IV. Răspunde la următoarele cerințe:

Precizează care au fost beneficiile jertfei lui Isus pentru noi, oamenii.
Enumeră cele patru lucrări principale ale Duhului Sfânt în viața omului.
Prezintă pe scurt principalele sărbători creștine.

Programa școlară poate fi accesată la adresa: http//programe.ise.ro

ISBN 978-606-31-0991-1